

Yêu Nữ Tiểu Nương Tử

Contents

Yêu Nữ Tiểu Nương Tử	1
1. Chương Tiết Tử	2
2. Chương 1.1	5
3. Chương 1.2	9
4. Chương 2.1	11
5. Chương 2.2	15
6. Chương 3.1	18
7. Chương 3.2	21
8. Chương 4.1	24
9. Chương 4.2	28
10. Chương 5.1	31
11. Chương 5.2	36
12. Chương 6.1	40
13. Chương 6.2	42
14. Chương 7.1	45
15. Chương 7.2	48
16. Chương 8.1	52
17. Chương 8.2	55
18. Chương 9.1	59
19. Chương 9.2	62
20. Chương 10.1	66
21. Chương 10.2	70
22. Chương 11.1	74
23. Chương 11.2	77
24. Chương 12.1	81
25. Chương 12.2	85
26. Chương 13.1	89
27. Chương 13.2	92
28. Chương 14.1	96
29. Chương 14.2	100
30. Chương 15.1	102
31. Chương 15.2 - End	105

Yêu Nữ Tiểu Nương Tử

Giới thiệu

“Nha đầu kĩ nữ” đệ nhất Mỹ Hồng Lâu như nàng không chọn chồng thì thôi mà mama dám bán trìn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-tieu-nuong-tu>

1. Chương Tiết Tử

Đào hoa Chi nữ của Mỹ Hồng Lâu nổi tiếng vượt ngoài cả huyện Đốc Châu – Kỳ Mạc. Biết bao sĩ phu đa tình yêu cái đẹp cũng phải lặn lội đến một chuyến để tận mắt ngắm nhìn nhan sắc của mỹ nhân.

Nhìn nàng ai cũng mê đắm như si như dại, trầm luân vạn kiếp cũng cam. Vào đêm nay Đào Chi sẽ bán thân đầu tiên đúng ngày nàng tròn 18 tuổi. Biết bao đại gia, công tử tranh nhau ra giá mua giấy bán thân của nàng.

Tiết là nữ nhân vật chính không phải cái nàng “Đào hoa Chi nữ” này đâu nha!

- An An đâu rồi? Bưng trà!

- Đến liền! Đến liền!

Từ trong bếp nhanh nhẩu chạy ra một thân ảnh nhỏ bé, tay trái bưng ấm trà, tay phải bưng mâm đồ ăn thoăn thoắt làm việc. Đêm nay khách đông quá mức làm việc muốn bỏ hơi tai luôn vì thế dáng nhỏ cứ thế chạy qua chạy lại suốt không nghỉ.

Mama của Mỹ Hồng Lâu là một ông bóng “xinh đẹp”, thừa kế sản nghiệp kinh doanh thanh lâu mấy đời của gia tộc. Các đại gia vẫn đang ra giá cho Đào Chi làm mama căng thẳng chờ.

An An lại dâng trà ama, đưa mắt nhìn Đào Chi xinh đẹp và cả đám nam nhân háo sắc mà tặc lưỡi nhai bánh quế hoa mà nhóp nhép nói...

- Mama yên tâm! Đào Chi tử đẹp nhất sẽ được giá còn cao hơn cả Mai Chi, Lan Chi, Huệ Chi nữa mà!

Mama đưa mắt nhìn lại con nhóc mặc áo nam nhân, gương mặt lém lỉnh đứng quệt mũi nói như ta đây người lớn cao thâm. Chẳng nghĩ gì mama đánh đầu nhóc cái bốp phun hết cả bánh đang nhai...

- Nha đầu thúì, lo làm việc đi còn ở đây trấn an ai hả?

- Àyda... tại con thấy mama căng thẳng quá mà!

- Làm việc nhanh lên!

Nhóc le lưỡi chạy đi nếu không bị mama xử phạt không cho ăn tối thì tiêu.Ồn ào náo nhiệt cả buổi tối cực khổ cuối cùng Đào Chi cũng được giá 100 vạn lượng kỉ lục tại Mỹ Hồng Lâu này. Và Đào Chi còn được về làm thiếp của tri huyện Linh Giao nữa thật quá tốt.

Nhưng khi Đào Chi đã xuất môn thì mọi người lại thấy cảnh mama bệnh liệt giường khóc lóc rất là thảm nha. Tất nhiên số tiền chuộc thân Đào Chi ông ấy lấy một nửa rồi nhưng buồn khóc là vì tứ đại mỹ nhân đều đi, sau này Mỹ Hồng Lâu còn gì để hút khách chứ.

An An chán nản vào hết xoa tay, nắn chân đỡ mama mà cũng nhìn 10 kĩ nữ mới được mua vào còn đang sợ hãi khóc lóc nhưng không có ai là mỹ nhân cả. Một cái thanh lâu không có mỹ kĩ nữ thì làm sao còn làm ăn chứ? Mama cầm lấy trà rên rỉ...

- Làm sao đây An An ơi! Mỹ Hồng Lâu này chẳng lẽ đóng cửa trong tay ta sao? Mẹ ta đệ nhất mama trên cao sẽ chữa ta đến diếc tai cho coi hic...

Nhìn cảnh này ai mà không buồn theo hướng chỉ người đang đau khổ là mama yêu dấu của nhóc nha. Cô nhóc ngồi xuống gác chân xoa cằm nhìn 10 kĩ nữ mới đang được “đào tạo”. Đúng là so ra chỉ là kĩ nữ hạng trung thôi. Nhóc nhú mày nói...

- Mama chịu khó bỏ ít tiền mua người đẹp một chút đi!

- Ahhh... Mỹ nhân bây giờ đâu có dễ kiếm chứ. Bọn buôn người cố tìm chạy đôn chạy đáo cũng tìm không ra.

- Ấy... nếu miễn cưỡng chăm chút chắc họ cũng sẽ đẹp hơn nhưng cần nâng cao tay nghề hơn !

An An nói làm mama tỉnh táo vực dậy. Ông ấy đã nhìn thấy lối đi rọi sáng tâm hồn mong manh của ông ấy dẫn đến núi tiền rồi nên trào lệ ôm lấy An An bé bỏng. Nhóc con cũng cười vỗ vỗ vai an ủi lại.

- Đúng là chỉ có An An của ta thông minh. Chúng ta sẽ đào tạo một người đàn hát, nhảy múa như tiên nữ để hút khách.

- Hi... con thì phải thông minh thôi haha!

Nhóc con cười khì vì với kinh nghiệm ở thanh lâu từ lúc 3 tuổi đến nay 12 năm thì cái gì trong thanh lâu mà nàng không rành. Mama cũng chính vì thế cưng yêu nàng chỉ sau mấy “con công” kiếm tiền cho ông ấy thôi.

Thế là ngay lập tức 10 kĩ nữ mới được kiểm tra độ dẻo dai. Song họ toàn là mấy cô nương quê mùa, tay chân thô kệch làm sao múa may gì. Mama nhìn cảnh chưa chi lại muốn khóc nữa rồi. Nhóc con vội vã chạy lại chỗ họ mà cầm dải lụa mà giúp họ kéo mama thất vọng sẽ còn chịu không nổi hơn...

- Múa cần bản là sự mềm mại, uyển chuyển theo nhạc. Các cô nương hãy thử nghĩ mình là lụa, là nước hay gió chẳng hạn cứ thế mà làm.

Mama đang thấy thê thảm lắm cũng mở to mắt nhìn. Nhóc cầm lụa thân người mềm như không xương, dẻo nhưng không nhu yếu dễ dàng uyển chuyển cầm lụa cả người uốn ngửa ra sau. Lưng cong, chân vững, bàn tay mang theo cùng lụa mềm mại tạo ra một dáng múa đẹp mắt.

Nàng chỉ cố chỉ cho họ hiểu, 10 cô kĩ nữ mới cũng vỗ tay ngưỡng mộ làm cô nhóc le lưỡi cười khoái chí.

Mama giờ mới nhìn kĩ con bé ốm tong teo, da ngăm, răng mọc chưa đủ năm nào nay cũng có chút ra dáng thiếu nữ rồi. Ông ấy đắm chiêu hồi...

- Con biết múa hồi nào vậy An An?

- Chắc... Ở đây ngày nào cũng thấy mấy tí tí tập luyện mà!

- Con còn biết làm gì nữa không thử làm mẫu cho họ coi đi!

- Quá dễ!

An An cười cầm ngay đàn tì bà lên gảy nhẹ ra một khúc tấu vô cùng điêu luyện, đáng vẻ hảo hảo mỹ miều không cần chỉnh lại gì cả.

Chuyển sang thập lục cầm cũng vẫn thành thạo mà tạo ra âm thanh chốn tiên bồng. Mấy cô tân kĩ nữ chỉ biết há hốc vỗ tay miết vì nhóc tuổi nhỏ tài cao nha. Thấy được hưởng ứng nồng nhiệt, An An tận tình làm hết những gì mình biết trong cái thanh lâu này như có thể thổi sáo, hát, múa với bình rượu, thậm chí cả những vũ điệu gợi tình trên bàn dù đáng người chẳng có gì hấp dẫn như mấy tí tí.

Mama cũng bất giác vỗ vỗ tay vì không ngờ mình đã vô tình nuôi dạy một tiểu nha đầu kĩ nữ bán nghệ xuất sắc như thế đến giờ không hay. An An cười toe toét quệt mũi lên mặt khi được khen. Nhóc con này chỉ có bề ngoài lóc chóc là chưa được thôi nên mama vội nín nằng lại...

- Con đi tắm thay đồ đi!
- Hôm qua con tắm rồi mà! – Cô nhóc nháu mày không hiểu.
- Nữ nhi gì mà 2 ngày mới tắm hèn gì lúc nào cũng lem nhem, hôi như chuột!
- Con đâu có hôi!

Nhóc bị ép đi cũng gơ tay, gơ chân ngửi thử mình có hôi thật như mama nói hay không. Mama hồi hộp chờ nên đi qua đi lại và nhóc con cũng ra với bộ áo hồng lụa nhiều tầng. Tóc ướm xoã ra, gương mặt còn non nhưng vẫn ra nét thanh tú rồi. Da chưa được trắng nhưng là do nhóc chơi bởi ngoài nắng xem ra cũng có thể khắc phục.

An An đứng không hiểu mama làm gì cứ đi vòng vòng nhìn mình như thế. Ông ấy xoa cằm, nhóc con ốm nên cơ thể cũng chưa đầy đặn hết nhưng mới 15 tuổi thôi có thể phát triển tiếp. Nhóc nín nín áo hỏi khi ông ấy suy tư dữ dội...

- Sao mama lại bắt con mặc áo này?
- An nhi! Hay là... con làm kĩ nữ bán nghệ cho ta nha An An yêu dấu!

Mama cười nịnh bợ vì mắt thấy núi tiền nhỏ rồi nha. Bắt đầu với mấy cô nương kia chưa biết gì thì chỉ cần “chỉnh” An An lại sẽ nhanh hút khách, có tiền mau hơn.

Con nhóc sưng ra rồi hoả khí cháy rực. Bộ dạng nhỏ là thế mà mạnh như trâu vác ngược cái bàn lên, một chân gác lên ghế mama đang ngồi để lấy thế dọa người. Ông ấy run rẩy co rúm lại vì trông nhóc hung dữ không thua tướng cướp.

- Mama có tin ngày này năm sau là lễ tiên thường nhất chi niên của người hay không thì con cho nói lại đó!
- Ta còn yêu đời lắm con bình tĩnh đi! – Ông ấy không muốn chết vì cái bàn thật không đẹp mắt nha.
- Con được bán vô đây làm nha đầu hầu bàn chứ không làm kĩ nữ nha mama!

An An thở dốc vì giận quá mức. Ông nọ phải cố để nhóc con bình tĩnh hạ bàn xuống rồi mới an tâm từ từ nói chuyện khuyên nhủ...

- Ta biết mà. Tại giờ ta thấy con rất thích hợp đó nha. Con giúp ta hút khách kiếm nhiều tiền thì khi con tròn 18 tuổi ta sẽ trả giấy bán thân cho con thay vì con phải làm hầu bàn đến năm 20 tuổi. Lời cho con 2 năm mà có tiền rồi còn gì!?

Nhóc nghe xong hơi đờ đờ ra suy nghĩ lại ngay. Mama cười hảo nịnh mong nàng sẽ chịu làm heo vàng ỉnh kiếm tiền. Trong mắt ông ấy chưa chi đã có hai thỏi vàng cực to sáng rõ lấp lánh. An An chu môi hỏi...

- Trả thật không đó mama!?
- Thật mà, con ở đây từ lúc còn tè dầm ta thương con còn hơn mấy con cún trong nhà làm sao ta lừa con được. Chỉ cần 3 năm kiếm tiền cho ta, khi con đi ta sẽ cho con số tiền để sau này về nhà làm cái gì đó kiếm sống sau này!

Nhóc con nghe, lại lấy bánh ra vừa nhai vừa suy nghĩ mông lung. Cha nàng năm xưa say rượu, cờ bạc nợ nần đã bán nàng đi. Trong khi nhóc ở trong thanh lâu “hưởng phước” thì các tiểu đệ, tiểu muội vẫn được ở với cha mẹ vui vẻ “hưởng nghèo”.

An An đôi khi giận cha bán mình, đôi lúc thì lại muốn về dù gì mình cũng có nhà cửa, người thân. Nếu về có một số tiền lớn trong tay có thể buôn bán nhỏ, đời sống về sau không cần lo lắng nữa. Và An An không cần bánh nữa quay sang nhìn mama ánh mắt còn mê tiền hơn...

- Nếu khách cho tiền riêng không ama ăn bớt!

- Con là tiểu hồ ly mà ta nào dám ăn bớt! – Kĩ nữ khác hiền hiền ông ấy quản lí còn được chứ nha đầu rành thanh lâu như An An còn dữ dội hơn cả ông ấy nữa.

- Uhm... vậy con sẽ giúp mama và con có thật là nhiều ngân lượng, đưa danh tiếng Mỹ Hồng Lâu này trở thành đệ nhất lầu xanh trong truyền thuyết luôn!

- Woa! An An của ta là số một!

Mama cười te té mừng lắm vì kĩ viện của mình chắc sẽ có tiến triển tốt đẹp hơn với nha đầu lắm trò tinh quái này. Nhóc cũng quệt mũi thật khoái chí khi thành tiểu kĩ nữ bán nghệ không suy nghĩ gì về có tai tiếng hay không tai tiếng cho phận nữ nhi của mình. Dù sao cũng lớn lên trong thanh lâu còn gì mà sợ nữa.

- Hết Tiết Tử -

2. Chương 1.1

- Phiến công tử, Mỹ Hồng lâu là thanh lâu nổi tiếng nhất phía nam này đó rất đáng để ghé qua!

Tên nô bộc khúm núm giới thiệu làm cho vị công tử rất vừa ý đưa mắt nhìn ngay toà thanh lâu lớn, ba tầng vuông gỗ, mái ngói âm dương xanh rêu sang trọng, trường rũ lụa là nhiều màu sinh động bắt mắt lấp ló mấy mỹ nữ đang vẫy tay gọi khách.

Xem ra cả con đường toàn kĩ viện thì Mỹ Hồng lâu này quả có đẹp mắt, tấp nập người ra vào hơn hẳn. Dù sao đi kĩ viện cũng rất hợp ý Phiến An Thành cất công tuần thú phương nam này nên không do dự vui vẻ bước vào.

Công tử họ Phiến đi vào tay cầm quạt giấy, y trang sang trọng, dáng vẻ tao nhã, dung nhan khôi ngô toát lên hào quang hơn người. Khách ra vào kĩ viện thì có trăm loại người, cho dù họ có ghê lở xấu xí miễn trong túi có tiền, mấy cô gái cũng “cố” vui vẻ mà phục vụ. Nếu gặp trúng khách như công tử đây còn gì mà nói, các cô gái tranh nhau để tiếp ngay.

Phiến An Thành nhìn quanh một lượt, ánh mắt sành sỏi thanh lâu như trở bàn tay thoáng có tí thất vọng mà nói...

- “Nổi tiếng” mà ta thấy các cô nương ở đây cũng không có gì xuất sắc hơn các cô nương ở Kinh thành là bao nhiêu! - Cả tiểu Lạc hầu cận theo thiếu gia lâu cũng gật gù chê lời quảng cáo quá mức của tên dẫn đường.

- Ấy... Nơi này nổi tiếng là nhờ Nguyệt An tiên nữ đó Phiến công tử!

- Tiên nữ sao...?

Nghe hai từ “tiên nữ” thật khiến người ta tò mò. Thế là Phiến An Thành cũng chọn một bàn dưới sảnh vừa thưởng rượu vừa chờ xem tiên nữ như mấy đại gia háo sắc khác đang bồn chồn chờ kia. Hẳn hi vọng không bị cho thất vọng nha.

Lúc đó bên trong mama đứng nhìn khách chờ đông đã lâu rồi xoay lại nhú mào nhìn một tiểu nha đầu ngồi gác một chân lên ghế, ăn vô cùng nghiêm túc...

- Giờ này mà còn ăn hả An An?

- Con làm việc cực khổ... không ăn sức đâu kiếm tiền ama chứ!? - nàng trả lời qua loa chỉ tập trung ăn.

- Rồi! Rồi! Ăn nhanh lên khách chờ lâu sẽ chửi ta! - Mama sợ mấy người không gặp được nàng dọa đánh lắm rồi nhưng nàng chỉ cười trả lời.

- Chờ lâu họ càng rạo rức hơn!

Cái miệng nhỏ xíu miếng thịt đùi gà nhai thật ngon lành làm bóng bờ môi mọng. Nuốt xuống bụng, nàng lấy lụa múa lau miệng như khăn. Mama nhìn rồi nhú mào vì cố gắng lắm rồi An An vẫn là An An thôi không sửa được cái tính lóc chóc.

Bụng cũng có chút đồ ăn rồi làm nàng thoải mái hơn một chút cầm phiến giấy đỏ lên môi bặm nhẹ cho đỏ một chút. Bên ngoài sảnh chờ đã rất náo nức ồn ào lắm rồi thì nàng đi te te ra không có gây bất ngờ hay đột ngột gì cả.

Phiến An Thành nghe mọi người im lặng cũng nhìn lên mà lập tức ngơ ngẩn. An An cười một cái gợi tình, mắt nhìn một lượt đủ tạo ấn tượng không cần làm quá lên khi xuất hiện. Nàng cầm lấy tì bà cầm, một chân đặt chéo nhẹ lên chân còn lại như tựa ngò vào hư không mà rất vững hệt như ngò vào một chiếc ghế vô hình, bàn tay tinh tế nhanh chóng gảy lên khúc nhạc réo rắt.

Dãy cửa sổ nhìn ra sông mở rộng, gió lùa làm dải lụa cùng tóc nàng bay nhẹ không khác gì một tiên nữ đang ngò dạo đàn trên mây. Cả sảnh đều nín lặng, không ai rời mắt được khỏi nàng như bị hút hồn bởi một ma lực khó nói.

Phiến An Thành nuốt khan nhìn mỹ nhân. Làn da nàng trắng muốt như ánh trăng trơn mịn, thân người toát lên sức quyến rũ chết người. Đôi mắt tròn long lanh như mặt nước hồ thu tĩnh lặng thật đẹp và mê hoặc. Môi nhỏ luôn cười thật nhẹ có chút tà mị, có chút đáng yêu như cảm dỗ mọi nam nhân phải điên đảo vì nàng. Lại thêm gương mặt thon thanh tú có nét đẹp tự nhiên hài hoà không hề quá sắc sảo nên nhìn mãi cũng thấy không nhàm chán.

Nàng thật là một tiểu mỹ nhân càng nhìn càng không thể cưỡng lại mà say đắm.

Khúc nhạc réo rắt lúc trầm lúc bổng, khi lại như gió lướt cực nhanh, lại khi chậm chậm tựa cơn sóng nhẹ trên mặt hồ thanh tĩnh cứ thế đưa người nghe như lạc vào một chốn bất định không thể rõ là mơ hay thực, cả nàng là thực hay mơ cũng trở nên mơ hồ.

Mắt thấy “mấy con mồi nhỏ” tiêu điều say sẩm hết rồi An An cười ngưng đàn lưng chừng làm họ lập tức bàng hoàng có chút hoảng hốt không hiểu sao nhạc hay lại dừng như thế. Mama nhìn chỉ biết thở dài một hơi lau mồ hôi lạnh trên trán khi hồi hộp theo dõi nàng trình diễn. Ông ấy là mama mấy chục năm cũng phải công nhận An An sinh ra là để mê hoặc nam nhân.

Nàng đưa chiếc môi mọng hồng nhuận cười nhẹ đứng lên đặt tì bà cầm đi mà xoay một vòng. Tay áo lụa tung theo cánh tay uyển chuyển như cánh bướm hồng. Mấy gã háo sắc ngơ ngẩn tiếp nhìn nàng, nhạc từ trong nhanh chóng đệm theo bước nhảy của nàng. Một vũ điệu mềm mại, cuốn hút như đưa họ lạc đến tận thiên đình ngắm nhìn tiên nữ nhảy múa.

Vừa múa, nụ cười của nàng luôn rạng ngời. Thân người theo vũ điệu nghệ thường phô bày cơ thể thiếu nữ gợi cảm, đường cong tuyệt mỹ ôm theo áo lụa nửa hở nửa kín làm nam nhân nào cũng phải nuốt dục vọng vào bụng cố kiềm chế.

Nhìn cảnh này mama luôn rơi lệ vì công sức gần 3 năm nay của mình “dùi mài” nàng thật quá tuyệt vời. Bây giờ danh tiếng Nguyệt An tiên nữ của An An vô cùng nổi tiếng còn hơn cả Tứ đại mỹ nhân năm xưa mang về ama không hề ít tiền. Nàng được như thế là nhờ giới “bày trò” như thế này chứ không đơn giản chỉ ọ ọ qua ọ ọ lại rồi thôi. Có người ở lại 4,5 đêm liền chỉ vì mỗi ngày nàng trình diễn đều khác nhau.

Và tối nay mama hết hồn vì có dây lụa thả xuống từ trên xà nhà có các huynh bảo an giúp đỡ. Nàng cười ngò lên dây lụa mà đưa tới đưa lui khiến thần trí bọn đại gia háo sắc bên dưới điên loạn mắt cũng đảo xuôi đảo ngược nhìn chân thon trắng lộ ra khi làn váy của nàng phất nhẹ. An An chỉ như ngò chơi, đùa giỡn trên đầu họ vậy mà thật sự mê hoặc được hết bọn đàn ông háo sắc đó.

Phiến An Thành nhìn, một lần nữa nuốt khan nói mà mắt vẫn không rời khỏi người nàng...

- Ta muốn nàng ta!

- Cô nương Nguyệt An không phải kĩ nữ, nàng chỉ bán nghệ mỗi đêm thôi thưa công tử!

- Vậy thì gặp riêng, bao nhiêu cũng được!

Gia nhân nghe vậy đi gặp mama ngay. An Thành vẫn nhìn nàng múa với các cô kĩ nữ khác, ánh mắt thêm khát có nàng.

Xong việc, mỹ nhân thanh thoát cười đẹp đi vào trong lập tức le lưỡi thở như cầu cầu mà rên la...

- Mệt quá! Con muốn ăn gà!

Chỉ có những người bên trong mới biết dù nàng biểu diễn có hút nam nhân thế nào thì vẫn là nha đầu An An háu ăn. Mama đã rất cố gắng mới đem cho nàng đáng về mê người này, không son phấn thì nàng cũng thường thường thôi.

Nàng đang cầm con gà quay giòn thơm lên há miệng, nghe rằng định gặm thật to thì trệt ngang chỉ cắn được không khí vì mama tự dưng xuất hiện giật đi. Đồ ăn đang tới miệng bị giật như thế An An nổi khùng, mày liễu nhú lại...

- Trả gà cho con!

- An nhi, có công tử họ Phiến ra giá cao để được gặp riêng con đó!

- Con mệt lắm! Đói muốn xỉu đây nè mama không thấy sao? - Nàng cố với lấy lại con gà, dù trước khi ra diễn đã ăn cơm tối rồi vẫn đói là đói.

- Mười vạn lượng lận đó An nhi. Ta 5 con 5 nhé!

Nghe giá, mắt nàng từ thấy con gà quay lại loé sáng lên màu kim ngân lấp lánh. Lập tức nàng chu môi trả lời mama.

- Con lấy 8, mama 2!

- Con 6, ta 4 chịu không? - Mama cố trả giá mà mồ hôi đầm đìa. Nàng nheo mắt hạnh nói dứt khoát lần cuối.

- Con lấy 9, mama 1 nếu không thì khỏi gặp gì hết!

Nàng luôn tàn bạo với mama như thế làm ông ấy chỉ có thể rưng lệ ngậm ngùi mà thôi. Tiền kĩ nữ nào ông ấy cũng ăn bớt được nhưng tiền của An An đây thì không dễ ăn đâu nha. Quyền hành của nàng trong Mỹ Hồng lâu này đôi khi còn vượt mặt cả mama nữa.

Nhìn mama ủ rũ nàng chỉ cười khi khi gặm con gà không biết lại là tên háo sắc nào đây chịu chi nhiều tiền gặp mình. Dù sao “ăn” 10 vạn lượng chịu khó gặp riêng một chút cũng không thành vấn đề.

Phiến An Thành trong lòng nao núng chờ được gặp riêng nàng. Song vào phòng tiếp riêng nàng không những không chờ tiếp đón mà còn hạnh phúc ngồi ăn thức ăn đầy bàn. An An đưa mắt nhìn vị công tử đó mà cảm dũa kê má cười nhẹ mang dáng vẻ mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành khoá trụ mọi con tim của các đấng nam nhân. Nói thật là nàng chỉ “xạo” là chính nhưng Phiến An Thành là một người yêu cái đẹp nên sớm ngây ngất nàng rồi...

- Phiến công tử mời ngồi dùng bữa. Thức ăn ngon đặc biệt dành cho người đó! - Đặc biệt hơn thêm là món nào nàng cũng ăn hết nửa đĩa rồi càng “đáng quý” hơn nha!

- Ta không đói! Nhìn nàng thôi cũng đủ rồi!

An An cười một cái, vị công tử này trông không tệ tí nào xem ra lấy 10 vạn lượng thật rất là ngọt. Dù sao nàng cũng là dân chuyên nghiệp nên không vì chút câu nói tán tỉnh mà e thẹn. Nàng chống tay lên cằm, liếc mắt đưa tình bộ dạng mê hoặc đàn ông...

- Phiến công tử là người ở đâu?

- Ta ở Kinh thành. Nàng cứ gọi là An Thành!

- Ah... tiểu nữ tên cũng có chữ “An” đó! Xem ra chúng ta có duyên nên mời công tử một ly!

Nàng cười duyên rũ uống chung rượu còn cố tình liếm nhẹ bờ môi. An Thành sớm điều đứng rồi vì nàng cũng rất khéo ăn nói. Hắn thật muốn “ăn thử” nàng, tay với nắm lấy tay nàng. An An không giật mình còn cười nói...

- Chỉ gặp riêng thôi, nắm tay mama sẽ la tiểu nữ đó! - Có mà nàng ức hiếp Mama của nàng ấy chứ nhưng nói vẫn toát vẻ sợ sệt như thật làm An Thành nói.

- Ta sẽ đưa thêm tiền mama không la nàng đâu!

An An cười, tiền thêm cũng lọt túi nàng thôi nên vui vẻ nói...

- Công tử thật hào phóng quá!

- Vậy nàng ở đây lâu chưa?

- Tiểu nữ từ bé đã bị bán vào đây. Nữ nhi chốn này đều không trong sạch, hi vọng công tử đừng nghĩ xấu về tiểu nữ nha! - Làm làm ra ánh mắt rưng lệ đáng thương khiến nam nhân nào mà không yếu lòng.

- Không đâu! Vậy nàng định bán nghệ đến bao giờ?

An An lại mỉm cười, công tử này nhìn được nhưng cũng là muốn nằm trên người nàng thoã mãn. Trong mắt nàng tất cả nam nhân đều háo sắc cả, vì thế nữ nhi có sắc phải thông minh mới dễ điều khiển họ theo ý mình.

Nàng cuối người nói khẽ như trêu chọc...

- Tiểu nữ sẽ bán nghệ cả đời!

- Sao lại vậy? Nàng không định ở thanh lâu cả đời chứ?

- Ở đây cũng đâu có sao!? Công tử vừa gặp đã lo lắng, tốt với tiểu nữ như thế nên xin tặng người khúc nhạc này!

Nàng rời bàn lên dùng thập lục cầm tấu cho Phiến An Thành nghe, đã lấy tiền tất nhiên nàng sẽ làm cho khách hài lòng hết mức có thể. Phiến An Thành như mê như đắm nhìn mỹ nhân. Xưa nay nữ nhân nào hần đã thấy vừa con mắt thì cũng nhất định có được bằng mọi giá.

Sau khi xong việc, nàng về phòng cởi sơ áo lụa rườm rà bên ngoài sau đó nằm phè phỡn ra giường. Mama đi vào thu lượm quần áo còn hơn nô tì riêng của nàng mà nhẩn nhó nói...

- Đi tắm rồi hãy ngủ An An!

- Mai ngủ dậy rồi con tắm sau! - Nàng mệt lắm rồi chỉ muốn ngủ thôi, mama lắc đầu rồi cười cười.

- Con thật là tiểu hồ ly. Vị công tử đó trông giàu có lại mê con đắm đuối rồi!

Mama có tiền là tươi tỉnh, dù là người xấu cũng thành người đẹp cho xem miễn họ có tiền nha. An An nghe mà trở người cười khì...

- Cũng chưa phải đáng nam nhi trong lòng con mơ ước.

- Còn loại nam nhân nào tốt hơn vẻ ngoài tuấn tú đó mà túi có đầy tiền hả?

- Hi... con chưa biết. Có lẽ là một người “khác thường” một chút. Con sẽ cố tìm thử xem! May mà con đây không phải hồng nhan nên chắc không bạc mệnh đâu mama ha?

Nàng cười toe toét làm cái mặt càng dễ thương, mama lắc đầu...

- Chưa hồng nhan mà mê hoặc nam nhân đến như vậy rồi đó!?

- Hihi ... không mê hoặc bọn nam nhân đâu rồi đó thì ai chung tiền ama của con chứ?

Ông mama nhìn bộ dáng lém lỉnh, ranh ma của nàng chỉ cười. Chắc chỉ có mỗi An An ở thanh lâu mà vẫn giữ được sự hồn nhiên và vui vẻ như vậy. Nói nàng ngây thơ thì không thể rồi nhưng đầu óc nàng không vì ở chỗ “tối” mà cũng u ám theo. Tuy nhiên dù ở trong thanh lâu có giữ mình ra sao thì trở về cuộc sống đời thường cũng sẽ gánh theo tai tiếng.

Chính vì thế nàng luôn “cướp bóc” tiền của khách cho từ mama để dành dụm thật nhiều tiền cho sau này đi một nơi khác, cùng cả nhà mình tự kinh doanh gì đó sống qua ngày bình yên không sợ bị người ta nói ra nói vào. Nghĩ đến viễn cảnh hạnh phúc trong đầu nàng đã rất là vui rồi nằm lẩn ra ngủ.

3. Chương 1.2

Thanh lâu chỉ hoạt động từ chập hoàng hôn cho đến tận sáng, ban ngày không hoạt động. Nhưng An An không ngủ nhiều, nàng dành thời gian cho ăn là chính trong ngày vì mama luôn ép nàng phải ăn để thân hình gợi cảm nếu không lại ốm như cò ma thì nam nhân nào mà mê. May mà ăn cũng là sở thích của nàng nên không nàng rất hạnh phúc nghe lời.

Ăn xong nàng dành thời gian tập múa, luyện đàn, luyện hát cho các tân kĩ nữ dù có lớn hay nhỏ hơn nàng nhưng ở Mỹ Hồng Lâu này nàng là “đại tỉ” rồi do thâm niên quá cao.

Chợt nàng thấy có gia nhân của Phiến công tử tìm mama nên cũng tò mò ngay cảm thấy sắp có chuyện bực mình rồi.

- Phiến công tử muốn chuộc thân cho cô nương Nguyệt An. Mama cứ cho giá, công tử sẽ trả!

- Ấy... con bé không phải kĩ nữ. Vả lại nó cũng chưa đủ tuổi nghề để bán thân.

- Phiến công tử là con trai trưởng của Tể tướng gia – tiểu đệ của đương kim hoàng hậu đương triều xem như là hoàng tộc. Công tử nay để mắt đến cô nương ấy là phước mấy đời rồi. Giá 150 vạn lượng, mama suy nghĩ mai trả lời công tử của ta!

Mama đơ ra vì 150 vạn lượng vàng mua được thêm cả một cái Mỹ Hồng Lâu mới luôn chứ không phải ít. Xem ra Phiến An Thành rất muốn có An An rồi. Nàng nghe hết chỉ bực mình bỏ đi. Từ đầu nàng đã biết với cái tính ham tiền của mama thì cũng có ngày này mà. Mama rưng lệ năn nỉ khi nàng chỉ hất cằm làm ngơ, ngồi chêm chệ trên ghế...

- 150 vạn lượng lận đó An An! Người ta công tử của tể tướng con còn chế cái gì?

- Con có chê gì đâu! Tại từ đầu con và mama giao kèo rồi con kiếm tiền để lấy lại giấy chuộc thân làm nha đầu hầu bàn thôi. Con cả đời là món hàng cho người ta mua qua bán lại rồi, con sẽ tự mua con không cho ai bỏ tiền có con hết!

Nàng nói cứng rắn, ánh mắt dĩ nhiên kiên định có mà mama lấy chuyển được trời thì nàng mới còn suy nghĩ lại tí xúu nha. Mama thê thảm nói...

- Người ta là có ý tốt với con mà, An nhi!

- Mama thích thì tự đi theo tên công tử họ Phiến ấy đi! Mama trắng tròn, bụng bẫm đảm bảo hẳn cũng sẽ yêu thương mama thôi!

- AN AN!!!

Ông ấy giận quá rống lên mà nàng chỉ le lưỡi bất đồng không sợ, trèo lên giường đi ngủ không thềm ra biểu diễn để thể hiện sự chống đối nếu mama cứ ép nàng. Mama thở dài xùi xuống...

- Thôi được rồi, mama không ép con!

Nghe thế nàng bật dậy cười toe toét đi lấy bánh ăn tiếp xem ông ấy có tức không.

Tối đó Phiến An Thành đến nhưng nàng không ra diễn, ai nấy cũng đều thất vọng. Sau khi thuộc hạ báo lại bị từ chối hẳn càng giận dữ. An An vui vẻ cứ tưởng êm xuôi thì phát hiện lần này đích thân Phiến An Thành tìm gặp mama.

Trước cửa phòng có quần thúc và mấy huynh canh nên nàng nhắm không nghe lén được, nên nàng xông vô căn phòng phía sau sát vách phòng của mama. Vị khách hết hồn, An An nhìn hai người đang “hành xử” trên giường không những không mắc cỡ hay thẹn thùng mà còn cười thật ngọt.

- Xuân tỉ cứ thoải mái tiếp khách tiếp không cần bận tâm đến muội nha, muội chỉ cần nghe lén mama xúu thôi àk! Đại gia xin cứ vui vẻ!

Nàng tuy vẫn còn là xú nữ nhưng ở thanh lâu từ bé thì việc người ta tốn tiền vào trong đây không còn làm nàng xấu hổ hay đỏ mặt. Nàng chỉ lo chạy lại ôm vách phòng gỗ mỏng để nghe lén, chỉ tội cho hai người trên giường thật không biết có nên tiếp tục cao trào vì có thêm một đứa ngồi tỉnh bơ như thế.

- Ta muốn Nguyệt An! Ông là gì mà cả gan từ chối ta hả? Ta sang bằng cái thanh lâu này dễ như trở bàn tay có biết không?

Mama nghe mà cả người lạnh run sợ sệt nhanh chóng trả lời Phiến An Thành một cách lí nhí...

- Tiểu nhân đâu dám tại Nguyệt An không muốn bán thân!

- Ông muốn thêm tiền có đúng không? Bao nhiêu hả?

Nàng cắn móng tay nghe không rõ gì cả vì hai người đang cao trào trên giường phía sau nàng. Tỉ tỉ rên rỉ thật quá ồn ào. Họ cực lắm mới mặc kệ nàng mà tự nhiên tiếp tục hoan ái thì nàng xoay lại hung hăng la...

- Ổn quá muội không nghe mama nói gì cả nè!

Ông khách xanh mặt. Tỉ tỉ đành bậm môi im lặng. Họ “sợ” nàng nên im lặng mà đẩy nhanh kịch tính trên giường. Bên kia phòng cũng đang đẩy nhanh căng thẳng làm An An run nghe Phiến An Thành ra giá.

- 200 vạn lượng!

Nghe con số khủng đó khiến mama lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán...

- Mong công tử hiểu cho tiểu nhân không phải là không ...

- 300 vạn lượng! Ông vừa ý chưa?

Cả nàng nghe số tiền đó mà còn sốc xém té lăn xuống ghế. Nàng không ngờ mình “đắt giá” còn hơn mình nghĩ nhiều nha. Nhiều tiền như thế nàng còn muốn bán quách mình đi nói gì mama ham tiền của nàng.

Mama bị choáng ngợp trong tiền, lí trí cũng mất tiêu gật đầu một cách vô thức làm Phiến An Thành cười lớn rất là hài lòng.

Bên đây An An ngồi phịch xuống như người mất hồn. Hai người trên giường sảng khoái đạt đỉnh cao ân ái cùng nhau thì hết cả hồn vì nàng tức giận quá gào lên dậm chân đá ghế trút giận. Ông khách vẫn xanh mặt dù nhờ có sự phá rối của An An mà hôm nay đi ăn vụng thật ly kỳ nhưng trông nàng hung dữ quá. Xuyên tỉ khoác áo ngồi dậy má vẫn còn đỏ lo lắng hỏi...

- Sao thế An An?

- Không... hai người vui vẻ tiếp đi!

Nàng lại đi ra đóng cửa tự nhiên như mình không vào phá hoại người ta khiến cho hai người đó chỉ biết lặng thinh.

An An đi lủi thủi. Nàng lúc đó 3 tuổi còn nhỏ xú đã bị cha ruột nhấn tâm bán đi. Cứ ngỡ mama sẽ giữ lời hứa không ngờ lại bán nàng thêm lần nữa. nàng không muốn cứ bị người ta chi phối cuộc đời mình. An An ngẩng nhìn lên cao trong lòng lại phẫn chấn, nàng sẽ làm chủ cuộc đời mình chỉ cần trước hết nên bỏ trốn đi đã. Suy nghĩ xong nàng tỉnh táo lạnh lẽo ngay.

Mama cắn răng đi qua đi lại rụt rè sợ hãi trước cửa phòng An An. Ông ta nghe 300 vạn lượng kinh khủng mà máu ham tiền nổi lên lỗ đồng ý với Phiến An Thành rồi sau đó nhớ tới nàng lại sợ bị nàng giết chết. Nhưng dù sao đi nữa bây giờ cũng phải nói cho nàng nghe kéo Phiến công tử chờ lâu sẽ nổi giận.

Mama hít một hơi can đảm làm anh hùng rơm bước vào phòng lập tức sững ra vì phòng không có ai, trên bàn nhỏ còn có một rương ngân lượng cùng trang sức. Nàng để một lá thư trong đó viết mấy dòng.

“ Con không ngờ mama dám làm thế với con. Nếu có thời gian và không bận bỏ trốn thì con đã xử tội mama. Dù sao con cũng biết tính mama rồi nên mama cứ giữ số tiền này coi như giao kèo của con với mama xong rồi, không ai nợ ai. Con cao chạy xa bay đây! Chắp bút: An An – Con ghét mama dám bán con! ”

Mặt ông mama không còn có thể tệ hại hơn nhìn cánh cửa sổ mở toan mà vội vã hét lên...

- An An!!!

Ông ấy vừa chỉ mới đồng ý với Phiến An Thành thôi mà nàng đã nhanh tay nhanh chân trước một bước rồi. Quần thóc và mấy huynh bảo an trong thanh lâu tủa nhau ra tìm nàng. Lúc đó nàng đã rình hai tai nài đi về nhà trước rồi.

Vì bỏ trốn bất tiện nên nàng chỉ mang theo ngân phiếu giấy cho nhẹ song cũng đủ cả một gia tài nhỏ. Mỹ Hồng lâu thật cũng như nhà nàng, bỏ đi như thế này nàng cũng buồn lắm nhưng có chết cũng không thể ở lại nữa. Giờ nàng phải bỏ trốn, tự mình quyết định số phận mình.

Căn nhà gỗ nhỏ hiện ra là nhà nàng, lại “không phải” nhà nàng. Nơi này có cha, có mẹ, có tiểu đệ tiểu muội nhưng rất xa lạ. Nàng hít một hơi bước đến dù sao cũng là người thân, nàng đi cũng phải ghé nói một tiếng.

Tiếng người cười nói từ trong nhà vọng ra làm An An từ ngoài nhìn vào khung cửa sổ nhỏ có chống tre nâng cánh cửa mở. Cha nàng lại say đang ngủ trên trường kỷ tre. Mẹ nàng, tiểu đệ và hai tiểu muội đang ăn vịt quay rất ngon...

- Tiền đâu mua vịt quay vậy mẹ? - Tiểu đệ lớn hỏi khi cắn cái đùi vịt.

- Hôm nọ đại tỉ của các con đưa tiền ẹ trả số nợ bạc cha con, còn ẹ ít tiền mua đồ ăn ngon.

Nghe thế tiểu muội thứ sau tiểu đệ lập tức chề môi mà nói...

- Tiền này không ‘sạch sẽ’ nhưng cũng có ích thật. Con không muốn bị mọi người biết có tỉ tỉ làm kĩ nữ, sẽ xấu hổ nhục nhã đến chết quá!

An An đứng bên ngoài nghe mà đỡ dằn, bần thần cả người. Nàng không nghĩ sẽ nghe những lời này từ người thân của mình. Nàng luôn cho rằng người thân phải cảm thông cho nàng nhất. Ngay cả mẹ nàng không những không nói lời nào đỡ lại mà cũng nói thêm...

- Chứ mẹ cũng có muốn để mọi người biết mình có con gái làm kĩ nữ nổi tiếng lắm hay sao?

- Mẹ à! May mà cha bán tỉ ta chứ không phải bán con nếu không giờ con cũng thành kĩ nam ở thanh lâu rồi.

Tiểu đệ lớn nói trào phúng phụ họa làm cả nhà cười lớn thật rất vui. Mẹ nàng còn nói...

- Con là xú tiểu tử của mẹ chứ làm kĩ nam gì nổi hử?

An An vẫn đứng nhìn cả nhà vui vẻ ăn nói cười. Nàng chỉ cảm thấy nước mắt lẫn trên má lúc này. Thì ra nàng chỉ một mình vọng tưởng cuộc sống có gia đình bên cạnh sau này.

Khi nàng bị bán đi, căn nhà này đã không có nàng tồn tại nữa. Họ không cần, không hiểu, không ai đau xót cho nàng vui đập ở nơi đó. Dù ama thương nàng nhưng nữ nhân ở nơi đó đều mang tiếng xấu. Nàng cho rằng ít ra cả nhà không nghĩ như người ta nhưng nàng ở thanh lâu vẫn là nỗi nhục cho họ.

Xem như nàng có người cùng chung huyết thống nhưng không thể ở chung một nơi. Nàng nhìn lại, lặng lẽ để tai nài chứa ngân phiếu xuống sân nhà trong hàng rào cây mà quay bước lặng lẽ một mình.

Con đường phía trước cuộc đời nàng đột ngột trở nên mù mịt một màu u tối.

An An chỉ còn một thân đơn bước không còn ai cạnh bên cả, không có gia đình, không có người thân quen. Nàng không dám nghĩ đến ngày mai sẽ ra sao?

- Hết chương 1 -

4. Chương 2.1

An An ra khỏi thành thì đã có người ở Mỹ Hồng lâu đuổi theo tìm nàng. Nàng sợ hãi, hết trốn rồi núp đành chọn tìm đường rừng mà đi, vắng vẻ ít người “an toàn” hơn.

Phiến An Thành là người có quyền lực, nàng nghĩ hẳn cũng không dễ dàng tha cho nàng đâu vì thế nhất định nàng không thể bị bắt về.

Nàng nghĩ bên một con suối nhỏ lấy bánh khô ra ăn mà suy nghĩ. Trong người nàng có tiền nhưng không có hướng đi. Cảnh cả nhà vẫn ám ảnh làm nàng đau lòng, giờ nàng có đi đến đâu thì cũng như vậy thôi. Nàng thật không biết bây giờ nên làm gì nữa, phải đi đâu, phải làm gì để sống.

An An rầu rĩ no bụng lại đi tiếp thì phía sau truyền đến tiếng người...

- An An!

Nàng sợ hãi nhìn lại rồi vụt chạy không hiểu sao họ đuổi theo hay như vậy chứ. Người ta đã cố tình đi đường rừng rồi vẫn tìm ra, nàng thật không muốn bị bắt đầu nha vì thế nhắm mắt chạy điên cuồng.

Đám người có ngựa nhanh chóng bám sát. Tai nấp rơi mà An An cũng không dám nhặt, bỏ của chạy lấy người. Nàng chạy vào rừng cây để cầu thoát thân hi vọng họ cười ngựa không theo được.

Đang mãi lo chạy và nhìn lại phía sau thì nàng vấp phải thứ mềm mềm nên té lăn quay. An An ôm đầu ngồi lên nhìn thứ màu đỏ mà hết hồn lui ra sau. Một nữ nhân y phục đỏ nằm đó giữa rừng cây thưa này.

An An rụt rè xem kĩ lại là một tân nương. Nàng lấy thử kéo cô nương ấy ra...

- Cô nương ơi!

Cái xác ngựa ra đã hơi cứng xanh lại làm nàng hoảng hốt sợ. Cô ta miệng trào đầy máu đỏ như là cắn lưỡi tự tử. An An sợ lắm, run run nhìn thân người cô ta hình như đã bị ai đó xâm phạm, xem ra có kẻ đã tàn bạo làm nhục nên cô ấy mới cắn lưỡi chết như thế.

An An tuy ở thanh lâu quen chuyện quan hệ xác thịt của nam nữ nhưng biết tự nguyện vẫn là trên hết. Các tỉ tỉ ở Mỹ Hồng lâu điều tự nguyện tiếp khách đâu ai buồn hay làm điều quẩn bách như thế này. Còn tân nương đáng thương này giữ mình nên mới tự vẫn, chắc lúc chết rất oan ức đau khổ.

Dẫu không quen biết và sợ muốn chết nhưng đồng cảm cùng là nữ nhi với nhau nên nàng chỉnh lại y phục cho cô nương ấy cẩn thận hi vọng linh hồn cô ấy có thể siêu thoát.

Nàng đang cầm tấm áo choàng đỏ rơi gần đó định phủ lên người cô nương ấy thì đám người truy đuổi nàng lại đến rồi. Nàng không lo chuyện vớ vẩn nữa, hoảng hốt cầm luôn cái áo mà chạy.

Xác tân nương ở lại vẫn nằm yên giữa rừng khi vài con thú ăn xác đã nghe mùi mon men đến gần.

An An cầm chặt áo choàng gắm cổ sức chạy không kịp thở. Tiếng người và ngựa vẫn theo sát phía sau. Nàng sắp đuối sức không chạy nổi nữa thì mắt thấy con đường đất phía trước ven bờ rừng có đoàn người đều bị giết hại cùng kiểu hoa để trống. Nàng đoán đây hẳn là cổ kiệu của tân nương ban nãy rồi. Nhìn khắp lượt thì đoàn người rước dâu đều tử nạn.

Nàng quan sát thấy xác tì nữ, kiệu phu ai cũng mặc y phục đỏ nên lạnh trí khoác áo đỏ đang cầm lên người tìm chỗ tránh mấy cái xác thật khác một chút nằm giả chết cạnh kiệu hoa.

Bọn người đuổi theo cũng ra đến đường đất nhìn cảnh đầm máu liền ớn lạnh không dám đến gần, nhìn sơ thì chỉ thấy nhiều người chết mà thôi...

- Chắc là gặp phải sơn tặc rồi!

- An An chắc chạy chưa xa đâu mau chia hai hướng tìm đi!

Họ tản ra, nàng vẫn nằm cấn rằng không dám nhúc nhích trên đất. Dù nghe tiếng người ngựa chuyển hướng đi xa vẫn không dám mở mắt ra hay ngẩng đầu lên vì sợ có ai đó thấy mình. Nàng mới định bụng nằm thêm chút xíu thôi cho chắc ăn thì lại nghe mặt đất lại run lên tiếng cả đoàn ngựa.

An An nhắm mắt không biết có nên nín thở thật hay không cho giống xác chết. Dù không biết lại là ai đến nhưng nàng cứ nằm đó tốt hơn. Và giọng người nói chuyện vang lên...

- Thiếu gia ơi, kiệu hoa...

- Các người tìm xem còn ai sống hay không?

- Cái này... có phải do người làm không thiếu gia?

Giọng nam rụt rè hỏi nhanh chóng bị chửi ngay...

- Người điên hả Thiếc Bân? Ta dù không chịu hôn lễ nhưng cũng không đi giết tân nương đâu!

- Ấy... tại nô tài thấy người không chịu tự đi rước dâu, ai mà không nghi ngờ chứ?

- Dám nghĩ xấu ta hả?

An An vẫn nhắm mắt giả chết dù biết đám người này không phải là người ở Mỹ Hồng lâu bám theo nàng. Dù sao tình hình giả chết vẫn là thượng sách nên nằm cứ nằm trên đất không cựa quậy.

Bọn gia nhân đi nhìn kiểm tra người chết, xem đã họ sẽ đi thôi nàng mong như thế. nàng bặm môi, mắt vẫn nhắm tự cầu nguyện mọi việc sẽ qua đi suông sẻ.

Chợt một người xuống ngựa, bước chân nhẹ nhàng tiến đến gần so với những gia nhân đang chạy lung tung. Người đó đưa mắt nhìn thân người nằm phục cạnh kiệu hoa, áo đỏ tân nương liền nhanh chóng bước đến.

Bàn tay chạm lên người làm nàng co rúm nhắm mắt nín thở. Nhưng cơ bản nàng đâu phải xác chết thật đâu làm sao giả được. Cánh tay đỡ nàng, giọng nói nam nhân trầm ấm vang nhẹ trên đỉnh trán nàng...

- Còn sống... Nè! Nàng tỉnh lại đi! Dương... àk. Thiếc Bân! Vợ ta tên gì hả?

Tên nô tài chạy lại nhả mặt nói...

- Người không biết luôn sao thiếu gia?

- Ta quên mất rồi, chỉ nhớ là con gái Dương đại nhân – Bát Phủ Tuần Án.

- Tiểu thư Dương Tĩnh Nghiên. Xem ra số tiểu thư này vừa lấy thiếu gia đã xui xẻo rồi!

Cái người nam nhân ôm nàng nói cái gì thật khó hiểu. Nàng có nên tỉnh dậy nói họ nhầm lẫn lộn người rồi hay không đây? Nàng chỉ đi ngang qua lúc chạy trốn, nằm đây giả chết xui thôi hãy tha cho nàng.

Nhưng chưa gì người đó đã ẵm nàng lên. An An cố giả chết cả người xụi lơ trĩ nặng vậy mà hần vẫn ẵm rất nhẹ nhàng. Nàng thật muốn mở mắt ra nhìn nhưng sợ quá vẫn cố nhắm mắt, nín thở. Bàn tay nam nhân vững như sắt thép, ôm lấy nàng vô cùng mạnh mẽ...

- Các người xử lý hậu sự, ta đưa nàng ấy về phủ trước!

- Dạ, thiếu gia!

An An chết chắc quá sao sự việc lại như thế này. Cái người nam nhân lạ nọ mang nàng đi thật luôn. Nàng đâu phải tân nương đâu.

Ngựa phóng đi, người đó vẫn ôm nàng trong tay. Lúc này nàng thấy không ổn nên mở mắt định nói gì đó không thể giả chết nữa thì mắt tròn tròn nhìn nam nhân ấy. Hần vẫn còn mặc giáp bạc trên người, lưng đeo chéo một mảnh đao lớn. Bộ áo giáp tinh xảo, nổi bậc xem ra không phải là lính thông thường.

Nàng đưa mắt nhìn lên ột chút. Nam nhân có vết râu mờ trên cằm rất nam tính. Xương mặt dài góc cạnh. Môi mỏng hài hoà có chút nét trầm mặc. Mũi thon cao vuông vức đôi chân mày rậm nghiêm nghị. Mắt sâu đen tuyền, lông mi cũng dài và cong. Toàn bộ tóc dài đem cột cao ở sau có dây vải cùng màu áo xanh đen đang mặc mà cột gọn càng làm cả người toát lên vẻ tuấn tú bất phàm.

Người nam nhân này thật sự anh tú, khôi ngô rất mạnh mẽ nam tính dẫu nàng từng gặp qua không biết bao nhiêu công tử, đại gia rồi. Và hần bắt chợt nhìn xuống, trông thẳng gương mặt của hần càng tuấn mỹ nhưng toát ra sự lạnh lùng, khó tiếp xúc...

- Nàng tỉnh rồi hả? Đừng sợ, ta là Tống Minh! - Hần cho là nàng chính là tân nương của mình nên nói ra tên nàng sẽ biết nhưng An An chỉ ú ớ bối rối.

- Tui... tui...

Nàng quên sạch những gì định nói cả rồi vì bất ngờ quá. Hần cho con hắc mã lao đi thật nhanh, tay vẫn giữ nhẹ lấy nàng một cách lịch sự tế nhị không quá đụng chạm...

- Xin lỗi! Lẽ ra ta nên đích thân đi rước nàng, đã khiến nàng hoảng sợ rồi!

An An trong tay nam nhân lạ này không hiểu sao phút chốc rất an tâm. Có lẽ do hắn ta “bắt mắt” quá làm chi nên cũng dễ làm người ta có thiện cảm nha. Tân nương xấu số kia không có cơ hội được bảo vệ che chở như thế này thật là đáng tiếc.

Nàng bị hiểu lầm thành tân nương của người này rồi không biết giải thích làm sao thì nghĩ mình đang bị truy đuổi, con ngựa của người này chạy nhanh như thế xem như nàng “giả điên” đến thành kế tiếp cũng được đỡ phải đi bằng chân.

Thế mà nàng im luôn không nói năn gì trong tay hắn, vừa được dựa một nam nhân tuấn mỹ vừa lợi dụng đi nhờ chút xíu nếu càng xa càng tốt nha.

Kinh thành hiện ra ngoài dự tính của nàng, nàng không ngờ mình đã bỏ chạy xa đến gần kinh thành như vậy. Xem ra trốn ở nơi tập nập như vậy cũng ổn, khó bị phát hiện và bị bắt lại.

Tổng Minh không nói gì đem nàng vào thành luôn, An An cố suy nghĩ làm sao trốn khỏi gã này đây thì mắt lại mở to nhìn một phủ gia to lớn treo vãi đồ hỉ sự. Nhà to thì không có gì để nàng há hốc như thế, tất cả chỉ vì biển đề mấy chữ “Phủ Quốc Sư” làm nàng run sợ. Hắn dừng ngựa tại đó thật, hổng lẽ đây là nhà của hắn ta chứ?

Gia nhân trong phủ cuống cuống chạy ra, theo sau có cả Quốc Sư đại nhân và phu nhân. Quốc sư người ốm, gương mặt trông cũng khó tính. Phu nhân thì trông hiền dịu phúc hậu. Cả hai tức tốc lo lắng đi ra.

Nàng co rúm không ngờ tân nương ấy về làm dâu nhà Quốc Sư lận nên nàng phải chạy đi giữ cái mạng nhỏ trước khi người lớn nhìn ra nàng là “đồ giả”. Nhưng phu nhân lại nhìn nàng mà lo lắng. An An đứng cứng đờ cho bà ấy nhìn mình lấm lem te tua do tội giả chết lăn trên đất. Mà hình như người lớn cũng không biết cả mặt tân nương.

- Chuyện này là sao Minh nhi? Kiệu hoa đâu?

- Họ gặp cướp ở bìa rừng ngoại thành thì phải, còn mỗi nàng ấy sống thôi!

Nàng vẫn như hình nhân bị đưa ra trước ọi người nhìn. Nàng sợ quá, bản thân không cố ý giả tân nương đâu họ cứ liên tục hiểu lầm, nàng thật muốn nằm giả chết nữa ngay lúc này thôi nhưng vì sợ địa vị cao của họ nên im ru đứng căng thẳng.

Cha mẹ hắn lo lắng nhìn nàng ân cần hỏi...

- Con có sao không Tĩnh Nghiên?

Tĩnh Nghiên? Chắc cô tân nương ấy tên là Tĩnh Nghiên, một cái tên khó hiểu nhưng nàng cố đưa miệng cười gượng một cái...

- Không sao đâu phu nhân!

Bà ấy xót xa xem kĩ tay chân nàng có bị thương gì không. Nàng lúc chạy trốn té mấy cú nên trên người cũng thê thảm lắm rồi. Quốc sư – tức ông cha của Tổng Minh giận dữ chửi vào mặt hắn...

- Cha kêu con đi rước dâu rồi lại không đi để ra thế này lỡ Dương đại nhân biết thì sao hả? Tĩnh Nghiên là con gái duy nhất của Dương đại nhân đó!

- Con từ đâu đã nói con chưa muốn lập gia thất mà cha mẹ còn bức ép con, chọn ngay ngày con đi duyệt binh làm chi...

Hắn cãi lại, đó là lí do tân lang không mặc áo đỏ lại mặc chiến y, mang đao dọa người. Cha hắn càng nổi khùng...

- Hoàng thượng nói có thể dời ngày tại con cố ý để ngày hôm nay mà còn cãi hả?

Xem ra những người này vai vế đều đáng sợ. Nàng không muốn vì tội giả tân nương mà chết oan uổng đâu. Tranh thủ lúc họ đang cãi vãi, An An lúi lúi để có thể vọt chạy. Phu nhân – mẹ Tổng Minh cũng lên tiếng la con nhưng có phần nhẹ nhàng hơn chồng tí xíu...

- Con muốn làm theo ý con nhưng cũng phải suy nghĩ một chút. Con không đi rước dâu, Tĩnh Nghiên phải buồn lắm rồi mà còn bị một phen sợ hãi như thế nữa!

- Con có muốn lấy nàng ta đâu tự cha mẹ với Dương đại nhân hứa hẹn không coi ý con ra gì. Cả cha mẹ hôm nay cũng mới biết nàng ấy ra sao thì hỏi xem con cảm thấy thế nào khi đột nhiên phải cùng nàng ta ở chung cả đời?

An An không muốn nhúng sâu vào chuyện nhà người ta nhưng nghe hắn nói cũng bực mình thay cô tân nương xấu số đó. Cái gã Tống Minh này tuy vẻ ngoài không tệ nhưng thật lạnh lùng tàn nhẫn, xem cái cách cứng đầu cãi lại cha mẹ chắc cũng không phải là người biết hiếu thuận với cha mẹ. Quốc Sư tức run...

- Cái thằng trời đánh này dám ăn nói thế hả?

- Con chỉ nói sự thật thôi!

Hai cha con tính tình ngang bướng, ương ngạnh hết nhau không ai nhường bộ ai làm cho bà mẹ thở dài ngăn lại...

- Thôi đi hai cha con! Lễ cũng không kịp giờ lành rồi. Phải gọi đại phu xem cho Tĩnh...

Bà ấy hết hồn nói chưa dứt lời vì cô con dâu vừa mới ở đây đã mất tiêu. Và mọi người đều đồng loạt giật mình nhìn tân nương áo đỏ cuống quýt bỏ chạy. Nàng chạy thật chứ không phải đùa nha làm người ta càng sầm xì chỉ trở Tống Minh. Mặt hắn tối sầm lại đáng sợ.

5. Chương 2.2

Mẹ hắn hết hồn nói không dứt câu vì cô con dâu vừa mới ở đây đã mất tiêu.

Mọi người đều đồng loạt giật mình nhìn tân nương áo đỏ cuống quýt bỏ chạy. Nàng chạy thật chứ không phải đùa nha làm người ta càng không hiểu nổi hôn lễ ở phủ Quốc Sư.

An An phải tranh thủ chạy, nàng đâu thể ở lại làm tân nương của họ chứ. Nhưng khổ cái đường đang đông người bu xem hỉ sự có trục trặc nên nàng chạy quá trời cũng không bao xa. Nàng không biết mình mặc áo tân nương chạy bỏ mạng như thế rất gay chú ý nha.

Đột ngột dáng người cao to đứng sau nàng giơ tay giữ vai. An An sợ hãi rụt rè xoay lại nhìn.

Tống Minh cao thật, bộ dạng dọa người, khuôn mặt lạnh giá như băng lõi nàng trở về không chút thương tiếc. Mẹ hắn cuống lên nói...

- Con đừng giận mà chạy đi như vậy. Tống Minh vẫn muốn lấy con mà!

Nghe mẹ giải thích với nàng hắn “hừ” lạnh một tiếng khó chịu. Nàng có phải giận hờn gì mà chạy đâu, nàng là bỏ trốn mà. An An thật khổ tay chân quờ quạng cố giải thích...

- Hiểu lầm thôi phu nhân... con không phải tân nương đâu. Con không cố ý làm tân nương đâu tại chỉ vì hiểu lầm mà thôi.

Nàng cố gắng nói mà không hiểu sao không ai hiểu nàng mà thậm chí còn tỏ ra đồng cảm sâu sắc với nàng càng nghiêm trọng hiểu lầm hơn. Mẹ hắn ôm lấy nàng mà dịu dàng khuyên nhủ...

- Cha con quyết định quá vội vả đúng không chắc con cũng chưa thích ứng kịp nhưng Tống Minh nhất định sẽ lo tốt cho con mà!

- Ah... không phải vậy... - Nàng ảm ức quá không chịu nổi, người ta giải thích rồi mà họ cứ hiểu lầm không àk.

- Giờ cha con đi sứ sang Tây Liêng rồi gả con cho nhà họ Tống thì con đừng lo lắng, từ từ ở cũng sẽ quen như ở nhà thôi.

- Hiểu lầm rồi, con không phải là tân...

Nàng bị ôm đến nói không được. Sao số nàng cứ lung tung, rồi ren như vậy chuốt bao nhiêu phiền phức.

Cứ thế không ai thèm nghe nàng nói mà đem nàng vào nhà cho nghỉ ngơi khám đại phu. An An chạy trốn cũng mệt mỏi nên đành ăn nghỉ chút xíu sau đó nghĩ cách bỏ trốn khỏi cái nhà “không nghe ai nói” này.

Phủ Quốc Sư to lớn này nội dễ xuất, ngoại bất nhập làm nàng mím môi nghĩ chắc mama có vất óc khô queo cũng chẳng ngờ nàng ở trong đây đâu. Trong người nàng mất tai nải không còn tiền nếu ra ngoài cũng không biết làm gì sống, nếu mà được ở lại đây thì hay quá.

Nhưng ở lại là làm Dương Tình Nghiên vợ cái gã tên Tống Minh ấy, nàng không muốn bị bán thân chẳng lẽ lại chịu làm vợ một kẻ xa lạ. Dù công nhận hắn cũng có chút “nhan sắc” nhưng tính tình lạnh lùng, khô cứng, lãnh đạm quá. An An phải nghĩ cách nhất cử lưỡng tiện ình thôi.

- Coi như vậy đi con về phủ của con đây! - Hắn nói là muốn mang đao ra đi lạnh nhạt với cả cha mẹ của mình.

- Coi như vậy là sao? Nhận là nương tử thì phải ở chung chứ!

- Mẹ không thấy cô ấy cũng bị ép thành thân hay sao, nên cô ấy cứ ở đây với cha mẹ. Con về phủ của con, sau này vài ba năm quen hơn rồi tính.

Mặt hắn nói tuy không thay đổi sắc diện nhưng cũng lộ ra mưu tính “trốn vợ” rồi. Bà má néo mắt nhìn thẳng con không để thương của mình rồi nói...

- Phủ tướng quân của con mẹ cho người tị nạn trưng dụng để có chỗ ở rồi!

Thấy vợ cũng xuống tay với con ông bố cười xấu xa rất hài lòng. Tống Minh hết bình tĩnh nổi vội hét lên....

- Sao mẹ lại làm thế? Phủ đó con được ban thưởng đó!

- Làm từ thiện tích đức cho con ra chiến trường được phù hộ. Phủ này con ở từ nhỏ đến lớn, lại còn không đủ to hay sao mà con ở riêng!?

- Nhưng... nhưng...

Hắn tức đến nghẹn ngào vì cha mẹ mình. Đường đường là đại tướng quân nổi tiếng mà vẫn cứ ở với cha mẹ thì người ta cười cho nhục mặt. Hắn thật không cam lòng nhưng giờ không còn nhà để ở nữa thì làm sao?

An An đi ra rụt rè nghe ba người nhà họ tranh cãi nên không dám lộ mặt nhưng Tống Minh thấy nàng rồi. Hắn có tí ngạc nhiên nhìn nàng tắm sạch trắng phau, thay quần áo nên lại về dáng vẻ tiểu mỹ nhân. Nàng đưa mắt nhìn hắn, nghĩ rằng Tống Minh nhìn bộ dạng của mình sẽ không nở hung dữ “bài xích” không lấy vợ như vậy nữa đâu.

Nhưng hắn chỉ nhìn rồi lại xoay lại hậm hực với cha mẹ không thèm đối thoại làm nàng ngạc nhiên. Rõ ràng cả cha mẹ hắn cũng tỏ ra hài lòng vì có con dâu xinh đẹp mà sao hắn vẫn tỏ ra lạnh nhạt.

Mẹ hắn dịu dàng, nói ôn nhu với nàng...

- Mẹ tưởng con sẽ nghỉ ngơi thêm!

- Con... không sao!

An An trả lời lí nhí vì vẫn còn sợ. Tống Minh bộ dạng khó chịu tiếp tục chủ đề cũ với cha mẹ.

- Phủ của con chừng nào được trả lại?

- Mẹ không biết! - Tất nhiên mẹ hắn có tính toán không bao giờ trả rồi làm hắn cộc cằn gào lên...

- Mẹ!!!

- Hai đứa rót hai ly trà đi!

Cả hai lơ ngơ vì cha mẹ ra lệnh. Dù không biết gì nhưng tì nữ giúp rót hai ly trà. An An cầm lấy một ly mà lên nhìn hắn. Hắn thậm chí liếc mắt còn không thèm liếc sang nàng nói gì nhìn.

- Làm gì vậy mẹ?

- Đáng lí ra phải có hôn lễ linh đình rồi tại con phá hỏng hết. Mau mời trà tạ lỗi với Tỉnh Nghiên đi!

Tổng Minh sững ra ngay. An An mím môi nhìn hai người lớn rụt rè nói...

- Huynh ấy đã đến cứu con rồi !

- Nhanh lên Minh nhi!

Cha hấn ngăn nàng nói. An An hiểu như thế này là ép hấn quá mức mà nam nhân thì rất kị chuyện bị ép buộc như vậy. Miễn cưỡng, hấn nhìn qua nàng. Nàng nhìn lên, ban nãy hấn đã cứu nàng, lúc ấy thật sự nàng biết hấn cũng thấy có lỗi nhưng bây giờ là hấn bị ép nên gương mặt không vui, lạnh như tảng băng cứng, giọng nói không trầm ấm như lúc đó...

- Xin lỗi nàng!

Thật ra vẻ mặt lạnh lùng cổ nhin tức giận của hấn cũng thật thú vị. Tổng Minh có lẽ là loại người hơi bị phức tạp. Cha mẹ hấn nhanh chóng nói tiếp...

- Tỉnh Nghiên, con mời trà lại cho phu quân đi!

Nàng nghe hai chữ “phu quân”, trong lòng có chút giật mình. Cả Tổng Minh cũng không hiểu nổi thì ông bố nói...

- Hai đứa mời trà nhau có cha mẹ làm chứng là được rồi. Định làm hôn lễ lần nữa lại sợ người ta nói hai lần xui xẻo. Hôm nay dù sao cũng là ngày lành tháng tốt mà cứ thế đi!

Ngày lành gì chứ nàng thấy xui gần chết đây. Nếu uống ly trà tự dưng sẽ thành thê tử của người này sao? Nàng không muốn bán thân, lại càng không muốn lấy chồng kiểu này nhưng Tổng Minh thật là “đẹp” nha khiến nàng cũng có chút ngần ngại suy nghĩ không kiềm lòng nổi cũng muốn có “mỹ phu quân”

Nhưng xác của cô tâm nương thật sự cũng sẽ sớm bị phát hiện, nếu nàng ở lại cũng không thể lâu dài, trốn mama vài ngày thì cũng tốt nhưng làm vợ hấn thì không thể. Trông hấn không thích có vợ, cũng không mê đắm vì nhan sắc của nàng thì làm vợ hấn chỉ chuốt thêm ầm ỨC.

Trong khi nàng mãi mím môi nghĩ ngợi thì Tổng Minh cũng nghĩ gì đó tay giật lấy ly trà của nàng làm nàng hết hồn. Hấn cúi ngược trà của mình cho nàng rồi tự cầm uống một hơi. Cha mẹ hấn xem tí giờ tay lên trời vì mừng nha lập tức hớn hở cười ...

- Con trai ngoan!

- Đừng khen vội! Sau một năm mới động phòng để con và Tỉnh Nghiên hiểu nhau thêm!

Mặt nàng vẫn là ngơ ngáo ngáo ngáo cầm chén trà nhìn Tổng Minh. Nam nhân này không ham muốn thân thể nàng hay sao mà còn chờ một năm tìm hiểu. Một cảm xúc thật lạ làm mắt nàng cứ long lanh nhìn hấn. Hấn không giống những người khác, hấn khác thường, chính là mẫu nam nhi trong lòng An An mơ ước phải không?

Cha mẹ hấn tất nhiên không chấp nhận...

- Sao mà được! - Cưới vợ cho con mục đích của hai người này dĩ nhiên nhắm đến là có cháu bông mà thằng con này không chịu động phòng ngay thì còn gì kế hoạch của bậc phụ huynh cất công vạch ra.

- Có gì mà không được chứ? Nàng ấy còn lạ con tất nhiên sẽ sợ đúng không?

Tổng Minh hỏi nàng chỉ biết gật gù vô thức. Hấn quả khác những người nàng biết, mà thật sự nàng ở trong thanh lâu cũng như ếch ngồi đáy giếng vì loại đàn ông nàng thấy đó giờ chỉ toàn là phường háo sắc thôi. Nay vừa trốn ra gặp ngay người khô khan, lạnh nhạt như hấn thật sự quá mới lạ cho nàng.

Mẹ hấn nhú mày không vui...

- Thế thì bao giờ có cháu cho cha, mẹ hả?

- Chắc chắn nếu năm sau thì tới xuân năm kia con cho cha mẹ có cháu bông chịu chưa?

- Có tin được không đó?

Hai ông bà ấy hiểu Tống Minh chỉ lo công việc không màng chuyện gia thất này nên nghe rồi không tin cũng không khó hiểu. Hấn chỉ lạnh lùng nói.

- Nếu cha mẹ không tin con cũng mặc kệ. Còn nàng cứ thoải mái ở đây làm vợ ta, chúng ta thế là xong.

Hấn nói rồi lại vát đao đi luôn trở về Hình Bộ làm việc bỏ nàng đứng ngơ ngẩn. Vậy là người thành thê tử của hấn rồi sao? Đầu óc bé nhỏ của nàng xoay mòng mòng vì Tống Minh. Nhưng hấn quái lạ như thế cũng tốt, chuyện nàng ở lại làm vợ giả cũng không có gì phiền phức nữa rồi.

Coi như nàng cứ ở đây có nhà ở, có cơm ăn trốn mama vài tháng cho đến khi chuyện êm bót nàng sẽ bỏ trốn sau. Dù sao Tống Minh cũng không muốn động phòng sau một năm lặn cơ mà, nàng cứ tha hồ làm Dương Tình Nghiên mà sống hưởng thụ nha. Cuộc đời lại tự dưng tươi đẹp với nàng rồi.

- Hết chương 2 -

6. Chương 3.1

Phủ quốc sư rộng lớn có một cổng chính và hai cổng phụ. Sau mấy ngày “làm dâu” An An tranh thủ điều tra mọi “địa hình” trong phủ để tiện ình bỏ trốn sau này. Nàng cũng đâu có tính làm Tình Nghiên cả đời, Tống Minh cũng sẽ không đựng vào nàng sau một năm nên khi thấy thời cơ thích hợp nàng sẽ bỏ đi.

Ở đây sung sướng cũng tốt thật nhưng cá chậu chim lồng làm nàng buồn thê thảm nhớ mấy đêm bận rộn trình diễn kiếm tiền ama ghê. May mà được cho ăn làm nàng tạm hạnh phúc.

- Ngon quá mẹ ơi! Mẹ nấu ăn ngon thật đó!

- Vậy con ăn thêm đi. Mẹ cứ tưởng nữ nhi còn trẻ như con ăn ít như mèo mà thấy con ăn rất khoẻ - Nói đúng hơn nàng ăn như cạp thì có.

Nghe thế An An muốn mắc nghẹn, nàng có phải là tiểu thư đâu mà ăn ít. Mẹ chồng nàng hình như rất “chán” thằng con trai như khúc củi của mình nên nàng về ở thì cơm nàng hết mức. Thấy nàng ăn được còn tự nấu cho nàng ăn chăm chút như “thú tiêu khiển” mới vậy, quan tâm cơm nàng nhất.

Nhưng dù bà ấy dễ tính cũng dễ phát sinh nghi ngờ nếu thấy nàng không đoan trang, nhu mì, hiền thực như tiểu thư khác thì tiêu đời nên nàng bên lên nói...

- Con ăn ít sẽ ốm lắm!

- Mẹ thấy con ốm rồi mà!

- Ốm hơn cơ! Không có cái này... sẽ phăng ra luôn đó mẹ!

Nàng chỉ chỉ vào ngực mình làm bà ấy hơi bất ngờ rồi chỉ biết cười. Có con dâu đã vui mà nàng lại vô cùng thú vị nữa chứ nên cả ngày hai mẹ con quần quýt trò chuyện. Cha chồng làm Quốc sư công việc cũng khá bận rộn nhưng chiều nào cũng thấy mặt.

Còn gã chồng kia chẳng thấy bóng hấn luôn. Cũng tại phòng nàng ở dãy đông còn phòng hấn ở dãy bắc nên nếu hấn về khuya thì khỏi gặp được. Nàng cũng chẳng chờ mong gì gặp hấn vì sự tồn tại của hấn vẫn rất mờ nhạt trong nàng. Mẹ chồng cũng hỏi...

- Minh nhi đi suốt con có buồn không?

Bị hỏi, nàng thấy mình đã nói dối là Tình Nghiên rồi nên không muốn nói dối gì thêm với người lớn đành cười cười thật thà...

- Dạ, không! Sau hôm đó đến nay con không gặp lại phu quân nên thấy không sao hết !?

Thấy nàng thành thật bà ấy rất vừa ý một phần nhưng phần khác lại buồn bã mà nói...

- Hai đứa cứ thế không tiến triển thì mẹ biết làm sao?

- Mẹ đừng lo mà! - Nàng chắc chắn trước kia tiến triển thì mình cao chạy xa bay rồi. Lúc đó chắc bà ấy khỏi có gì mà lo luôn!

Bà mẹ hơi cười cũng đành chịu ai biểu thằng con mình quá kì cục khó hiểu làm chi. Chợt ngoài cổng có một thân ảnh áo thiên thanh nhanh như sóc lao vào giọng oan oan...

- Cô mẫu! Biểu ca lấy vợ thật hả cô mẫu?

An An nhìn một cô bé rất dễ thương, xinh xắn tầm 14-15 tuổi gì đó nhào ôm lấy mẹ chồng mà mặt cô bé trông trầm trọng lắm làm bà ấy chỉ biết cười cười. Phía sau có một phu nhân sang trọng đi từ tốn vào hình như là mẹ của con bé này. Mẹ nàng giới thiệu ngay cho nàng biết...

- Đây là nhị tẩu của mẹ, còn đây là Bình Bình biểu muội của Tống Minh đó!

Nàng ngoan ngoãn thưa vị phu nhân thì thấy con nhóc đó cả gan dám liếc mình. Vì có hai người lớn nên nàng chỉ “giả vờ” mang dáng vẻ thanh thoát của tiểu thư chứ nếu không An An xử con nhóc hỗn láo đó rồi.

Vì hôn lễ của “cả hai” có trục trặc nên mẹ con cô mẫu của hắn mới qua xem mặt nàng. May mà An An là cáo già nên dễ dàng nói dối trơn tru lừa hết mọi người còn được khen đẹp và ngoan nữa mới ghé nha.

Bình Bình xem ra không ngại tỏ ra ghét nàng vì con bé ngưỡng mộ biểu ca lắm. Đến khi còn có hai tỉ muội thì con nhóc lớn gan chỉ vào mặt nàng...

- Biểu ca là của tui!

Mẹ chồng và cô mẫu của chồng không có ở đây nên nàng không ngại hất nhẹ cằm, mắt đưa nhẹ, môi nhoen cười bộ dạng “đại tỉ chốn thanh lâu”...

- Thì có ai nói gì về quyền sở hữu của muội đâu. Tiếc là biểu ca thì là của muội nhưng ngày đêm si dại, chỉ biết có mỗi tỉ đây thôi haha...

Bình Bình ghen lại cục tức không ngờ biểu ca cười lộn hồ ly tinh rồi, mà con hồ ly này không đơn giản nha. Cô nhóc hung hăng không chịu cho qua để nàng trêu chọc nên hét lên...

- Hồ ly! Dụ dễ biểu ca của ta!

- Còn đỡ hơn nhím không dụ được cứ la lối hoài! - An An phe phẩy cái khăn tay thật không xem con nhóc này đáng là đối thủ cãi nhau với mình. Bình nhi run lên.

- Dám nói ta là nhím hả?

- Ủa? Tỉ đâu nói muội là nhím, tự muội nhận mình là nhím nha Bình nhi!

An An le lưỡi chọc làm con bé tức lên không có cửa đấu lại nha đầu lâu xanh tinh ma như nàng. Thế là nhóc con dí theo nàng. An An phấn khích, tay nín vấy áo co dờ chạy. Lâu rồi mới có người để nàng chọc phá nên con bé biểu muội này của Tống Minh coi như may mắn được nàng phá rồi.

Gia nhân, tì nữ trong phủ nhìn chỉ thấy hai tỉ muội vui đùa trong vườn hoa rất là vui vẻ nha. Nàng đang chạy rất vui vì chọc con bé thì không nhìn mà va vào thân người cao lại còn mặc áo giáp nên cứ như cột sắt khiến nàng chới vọt té. Tống Minh nhanh chóng đỡ nắm lấy nàng.

An An ôm mũi ngẩng lên nhìn “phu quân hờ” của mình đẹp tuyệt vời trong ánh nắng ban chiều khiến người ta mơ màng, nước miếng thèm thuồng cứ muốn tuôn ra trên khoé miệng. Nhưng hắn chỉ lạnh giọng mà hỏi...

- Nàng làm gì mà chạy không nhìn gì hết vậy?

- Thiếp...

- Biểu ca!

Bình nhi từ sau chạy đến bực tức nhào ôm Tổng Minh đẩy nàng ra xa. An An bị hất khỏi tay hấn mà cũng hơi bực nha đang phải phải lại áo váy thì con bé đó lại to gan chỉ vào ngay má nàng mà khẳng định cho biểu ca biết...

- Cô ta nói cô ta dụ dỗ biểu ca đó! Huynh bỏ cô ta ngay đi!

Tổng Minh hơi nhăn mặt vì con bé ôm như muốn đu lủng lẳng trên người mình hết mấy con khi. An An gạt tay Bình Bình ra khỏi má mình mà khó chịu trong người nha. Để mà nàng thật sự ra tay dụ dỗ hấn thì biểu ca của con nhóc dễ gì đứng nổi phong độ như thế chứ, chắc chắn ít nhất hấn cũng phải nâng chân nàng lên hôn bày tỏ sự ngưỡng mộ.

Tổng Minh mặt vẫn lạnh cứng không biết trong đầu An An toàn tưởng tượng ra cảnh hấn bị lụy tệ hại thôi. Hấn vỗ đầu Bình Bình nói...

- Không có đâu Bình nhi! Muội như thế là không ngoan!

- Uh... Biểu ca có tỉ ta không thêm thương muội nữa hả?

Xem ra con bé này như trẻ con ưa vùi vãnh mà thôi nhưng tính cách cao ngạo thế kia không được xúu nào. Hấn thở dài vì thật ghét dỗ dành mà...

- Biểu ca tất nhiên là vẫn thương Bình nhi rồi!

- Hay quá! Vậy thì huynh đừng có thương tỉ ta nha!

Giờ Tổng Minh mới nhìn đến nàng. An An bị chỉ ngay vào mặt chỉ đưa môi cười nhẹ, hất khê cằm nói...

- Thích thì muội và biểu ca cứ thoải mái mà yêu thương nhau. Tỉ đây “hồng” thêm quan tâm!

Nàng nói còn le lưỡi chọc Bình Bình rồi vô tư đi thướt tha như tiểu thư thứ thiệt vậy. Con nhóc tức quá trời luôn, còn Tổng Minh không ngờ nàng có hành động trẻ con như vậy trông ra có phần lém lỉnh hơn cả Bình Bình nữa. Đúng là cả hai cần phải tìm hiểu nhau thêm vì không rõ chút gì về đối phương cả.

Bình Bình và cô mẫu về thì nhà mới yên lại. Tổng Minh hình như đã duyệt binh xong ở Hình Bộ nên tạm thời rảnh rang thành ra xuất hiện tại nhà. Nàng chỉ ngồi nín thinh nhìn hấn lần đầu không mặc áo giáp. Trông có phần nho nhã như công tử, càng phong độ theo kiểu khác.

An An chống hai tay lên bàn kê má nhìn cho kĩ. Nam nhân gì như hấn thật tuần tú nhìn mãi cũng không “đã”. Tổng Minh cũng không phải là cây củi nên sớm phát hiện ra nàng nhìn mình. Thậm chí là nàng ngồi ngay ngắn nhìn mình chằm chằm không chớp mắt chứ không phải thẹn thùng nhìn lên. Hấn có chút không thoải mái nên buộc miệng hỏi...

- Mặt ta dính gì sao?

- Không có! Nhưng ... có ai nói phu quân rất là tuần tú chưa?

Mặt Tổng Minh trắng nhợt ngay trong khi cha chồng sắc ngay chén trà, mẹ chồng không chịu nổi cười phá lên ngay. An An thấy mọi người phản ứng hơi dữ dội nên ngơ ngác chớp mắt, nhú mi thấy mình nói đâu có gì sai.

Thấy cha mẹ cười không dứt như cái mặt của mình đột nhiên thành trò cười nên Tổng Minh hơi xấu hổ kiểu lạnh ngắt chỉ xoay mặt ho vào cái. Mẹ chồng với nựng má nàng nói...

- Con thật đáng yêu Nghiên nhi!

- Con có nói gì sai sao?

Tổng Minh vẫn ngồi ngại mặc dù chỉ có cha mẹ ở đây thôi nhưng chỉ tại tự dưng nàng có thể ngồi khen hấn một cách tỉnh táo như vậy. Ông bố uống lại tách trà khác mà nói...

- Hai đứa thay vì ngồi đây tán tỉnh nhau thì ra vườn dạo chơi đi!

- Oh... con đâu có tán tỉnh phu quân đâu cha. Con chỉ thấy phu quân thật tuần tú thôi!

Hấn lại thót tim nữa không thể ngồi im nổi phải lên tiếng ngay...

- Nàng đừng có nói thế nữa được không?

- Thiếp nói sự thật thôi mà. Chẳng lẽ phu quân không tự soi gương ngắm mình sao? - Nàng tròn mắt nói thật vô tư làm hấn thật không thể nào giữ nổi gương mặt lạnh lùng mà.

- Ta đâu có khùng như thế chứ!?

- Chàng nói thế khác nào ngày nào thiếp cũng bị khùng hả?

Nàng ngày nào cũng phải “khùng” mới có thể chải tóc, trang điểm hay sao? Mặt hấn co quắp lại vì nàng ‘ngây thơ’ đến mức làm cho người đối diện không còn gì để nói lại.

Hai người lớn chỉ cười chảy nước mắt với cả hai. An An cũng phải “cao thủ” lắm mới khiến người chán ngắt như Tống Minh biểu hiện ra cái mặt nhăn nhó như thế. Tuy còn mới nhưng cả hai chắc chắn là đôi phu thê rất hợp, sau này sẽ còn vui vẻ dài dài.

Nàng cùng Tống Minh đi dạo trong vườn mà mắt cứ nhìn lên. Hấn thật không quen bị người ta nhìn hoài như thế. Dù nàng không biết ngại nhưng hấn bị nhìn cũng ngại lắm nên xoay qua...

- Nàng đừng nhìn ta nữa có được không?

- Chàng ngại hả? - An An chu môi hỏi bên lên làm hấn hết hồn.

- Ai ngại chứ?

- Vậy thì cứ cho thiếp nhìn đi. Cùng lắm chàng nhìn lại mặt thiếp nè. Sau khi nhìn chán thiếp sẽ không làm phiền chàng nữa!

Tống Minh nhăn mày, từ đầu biết có vợ sẽ phiền không ngờ lại đến mức này. Và An An hớn hờ ngồi cười toe toét ngắm hấn. Hấn miễn cưỡng ngồi nhìn ra hồ uống trà chiều ý nàng cho nàng ngắm mình thoả thích.

Một kẻ cầm binh khiến tướng như hấn cho dù có “sợ” và xấu hổ vẫn không né tránh, hấn sẽ cố bình tĩnh mà ngồi yên không nhu nhược, hèn nhát. Cho nàng nhìn xong thì sau này nàng không nhìn nữa thoát nạn luôn.

Nàng thì không biết ‘ngại’ là chữ gì nên cứ nhìn thật kĩ mỹ phu quân của mình. Tống Minh hôm nay không có vết râu mờ do cạo sạch rồi nhưng không ảnh hưởng gì đến vẻ tuấn mỹ nam tính có sẵn cả. Nàng nhìn thôi mà trong lòng còn nổi tà tâm muốn sờ thử nhưng biết hấn không cho đâu nên ngậm ngùi ngắm thôi.

Tống Minh cũng không biết mặt mình có cái gì hay, tuy trước giờ hấn cũng biết nhiều tiểu thư ngưỡng mộ mình nhưng có nữ nhân nào dám như nàng chứ.

Hấn cũng đưa mắt nhìn lại, nàng cũng rất xinh đẹp tại sao không tự ngắm mình mà lại đi ngắm hấn khiến hấn thật không tự nhiên. Đôi mắt tròn đen trong long lanh cứ nhìn say đắm làm Tống Minh chẳng dễ chịu tí nào.

Rồi An An cười một cái vươn vai...

- Oa... nhìn đủ rồi. Mặt chàng không có cảm xúc gì cả nhìn lâu như khối đá tạc chán muốn chết àk!

7. Chương 3.2

Rồi An An cười một cái vươn vai...

- Oa... nhìn đủ rồi. Mặt chàng không có cảm xúc gì cả nhìn lâu như khối đá tạc chán muốn chết àk!

Hấn nghe mà như bị ai đó tát mạnh cho tỉnh. Nàng vô tư uống ly trà thơm bộ dạng vô tư thoải mái lắm luôn làm hấn không thể tin nổi, phút chốc cũng phải hỏi cho ra lẽ...

- Nàng đòi nhìn đã rồi chê sao?

- Thiếp đâu có chê, nhìn đủ sẽ chán mà. Chẳng lẽ chàng muốn thiếp ngồi nhìn chàng cả ngày sao?

An An tròn mắt hỏi làm hấn tức muốn chết. Chính nàng tự ý đòi nhìn rồi nàng lại vô tư xoay chuyển lại như hấn muốn nàng ngắm mình không bằng. Thế là vẻ lạnh lùng trên mặt hấn sớm không còn vì nàng...

- Rốt cuộc là nàng chọc ta hả?

- Hồi nào chứ? Thiếp lại thấy đói bụng rồi chúng ta đi ăn cơm đi phu quân!

Tổng Minh nhìn nàng tươi tỉnh rồi bàn đi trước mà ôm trán. Thê tử của hấn quả không thể xem thường mà làm cho hấn lúc nóng lúc lạnh như thế. Sau này hấn phải đề phòng nàng hơn. An An thấy Tổng Minh vẫn còn ngồi lì tại chỗ mà nhíu mày, chu môi gọi nôn nóng...

- Nhanh lên phu quân! Thiếp đói lắm rồi!

- Vừa mới ăn chè với cha, mẹ sao nàng lại đói nhanh như thế chứ? - Hấn uể oải đi ra nói. Nàng cười ngay.

- Thiếp ăn nhiều lắm. Phu quân có biết hậu quả của việc không ăn đầy đủ là gì không? Chỗ này sẽ phẳng nè.

Nàng chỉ tay, hấn ngây thơ nhìn theo xuống bờ ngực vun tròn, đầy đặn hấp dẫn của nàng. Tổng Minh bị lừa rồi, có muốn lạnh lùng nhìn không xúc động cũng không được. Nàng chớp mắt vì hấn lập tức xoay nhìn chỗ khác ngay rồi vội vã đi trước.

Đó giờ nàng cứ nghĩ nam nhân đều thích nhìn và sờ sờ chỗ này của nữ nhi mà hấn lại không thèm nhìn. Xem ra hấn quả là “khác người” làm nàng cười thích thú bám theo...

- Phu quân thật khác biệt, thiếp rất thích!

- Dù chúng ta là phu thê nhưng nàng cũng nên mắc cỡ một chút chứ nương tử!?

Nàng không biết xấu hổ hết khen mặt hấn, khoe ngực như thế, lại còn nói thích một cách vô tư hỏi ai mà chịu đựng nổi. An An chỉ nhìn hấn mà cười gian xảo...

- Phu quân mắc cỡ vì thiếp đúng không?

- Ta không mắc cỡ!

Có diên Tổng Minh mới nhận mình mắc cỡ nha nhưng nàng nhìn ra hết rồi. Kể ra phu quân hờ của nàng cũng không đến nỗi nhột nhèo, càng lúc nàng càng thấy thích. Môi nàng nhoẻn cười thật tươi...

- Phu quân giận cũng tuần tú. Chàng cười thử cho thiếp xem có đẹp không đi phu quân!

- Ta không cười với nàng đâu! - Tổng Minh sợ nàng quá rồi nên cố đi nhanh.

- Sao vậy? Cười đi mà đừng mắc cỡ mà phu quân!

- Ta không có mắc cỡ!!!

Hấn la lên như thế càng chứng tỏ là đang mắc cỡ làm nàng cười khi khi thật khoái vị phu quân hờ này của mình. Trông hấn nhàm chán như thế nhưng nếu chịu khó tìm hiểu thêm hấn sẽ còn chứa nhiều điều thú vị. Dù sao An An cũng đang rảnh rang giả làm vợ hấn nên sẽ tìm hiểu cho bằng được con người thật của Tổng Minh.

Trời vừa sáng mà phủ quốc sư đã có chuyện huyền ảo cả lên rồi. Gia nhân, tì nữ đứng dưới mà mặt mày tái mét.

- Thiếu phu nhân cẩn thận đó!

- Đừng có la ầm ĩ lên như thế, ta leo cây là giỏi nhất đó!

An An cười tiếp tục trèo cao thêm làm cho kẻ hầu thật muốn rơi lệ mà thôi. Tổng Minh đang ngủ nghe ồn cũng bật dậy đi ra xem chuyện gì. Trời còn sớm như thế, hấn khoát sơ cái áo mà đi ra không đoán nổi là cái gì gây ra lộn xộn.

Nhưng khi ra đến ngoài đang ngáp nhẹ nhìn thấy nương tử treo tuốt trên ngọn cây thì hấn muốn trật cả quai hàm vội chạy nhanh đến. An An đã trèo lên đến cành cây cao cách đất cũng phải hơn mười trượng.

- Tĩnh Nghiên!

Nghe giọng Tống Minh nàng nhìn xuống. Tống Minh mới ngủ dậy tóc còn xả ra có chút phong trần cuốn hút, chưa kể khoát sơ áo lộ cả bộ ngực trần nam tính. Nàng mím môi tiếc đã man vì cao quá nhìn không rõ người hần tí nào.

Nhưng Tống Minh không quan tâm chỉ hung dữ ra lệnh...

- Nàng làm gì dzậy? Xuống mau lên!

- Thiếp biết hôm nay chàng ở nhà nên lấy trứng chim hoạ mi làm điểm tâm sáng cho chàng.

Tống Minh nghe mà lòng bùng nổ tai, có ai đời đi ăn trứng chim hoạ mi chứ quả là chỉ có nàng thích làm nhiều trò đùa hần.

An An hí hửng leo đã đến tổ chim nhìn ba trái trứng nhỏ xíu, không do dự lấy đi cất vào trong áo sau đó trèo xuống. Tống Minh ôm trán thật hết nói nổi tiểu nương tử của mình rồi. Nàng thật sự còn kinh khủng hơn cả biểu muội Bình Bình của hần.

Hần đứng dưới canh sợ nàng mà ngã thì mình cũng kịp đỡ. Tì nữ nhìn cũng xanh mặt lo lắng cho thiếu phu nhân không thôi.

Dù áo váy thướt tha song nàng trèo rất giỏi tay chân bám chắc còn hơn khỉ nữa, cuối cùng cũng xuống tới nơi. Tống Minh đỡ nàng chưa kịp la thì nàng đã vui vẻ lấy ra ba quả trứng chim khoe hần.

Trên cành cây chim cha, mẹ kêu la ầm ĩ vì mất trứng. Vậy mà nàng không thương xót, mắt nhìn thèm thường hỏi hần...

- Phu quân thích ăn luộc hay chiên?

Hần nhìn ba quả trứng nhỏ mà nàng cực công trèo lấy cùng tiếng chim kêu gào trên cao lập tức nhú mày hỏi lại.

- Nàng ăn trứng này mà không suy nghĩ đến chim cha, mẹ hay sao?

- Hơ? Chúng sẽ nhanh đẻ trứng khác thôi!

Hần hết nói, uể oải xoay đi về phòng một cách lạnh nhạt. Tiểu thư người ta hiền lành, yếu đuối không dám giết dù chỉ một con kiến còn nàng có thể lấy trứng ăn ngang nhiên mặc kệ chim mẹ kêu gào. Vợ hần quả là độc nhất bất nhị mà.

An An vội vả cầm trứng chạy te te theo hần...

- Chàng chưa nói sẽ ăn luộc hay chiên?

- Nàng cực rồi ăn hết đi! - Tống Minh cũng chưa từng ăn trứng chim hoạ mi nhưng không thể nào ăn nổi nha.

- Ấy... thiếp lấy là vì chàng mà. Ăn ba trứng này cũng không no hay nhường chàng một trứng nhé phu quân!

Nàng cười thật ngây thơ gơ quả trứng. Hần chán nản nói...

- Một trứng thì ăn làm chi? - Trứng nhỏ như vậy không đủ hần tráng miệng nữa. Nghe thế An An không những không thất vọng còn cười một cái thật ngọt.

- Vậy thiếp ăn hết luôn. Mai thiếp tìm thứ khác thú vị bù đắp cho chàng nha!

Nói xong nàng nhanh chân vui vẻ cầm trứng đi nóng lòng muốn thưởng thức trứng chim hoạ mi tươi mới. Tống Minh nhìn theo chỉ đỡ dằn.

Thiếu Bân theo hầu cũng nhìn rồi quay sang cười nói với chủ nhân.

- Thiếu phu nhân thật đặc biệt ha thiếu gia!

Có thể nói chính xác hơn nàng có chút khác người, không giống ai. Hần thở ra rồi lạnh lùng lăm lăm lì lì đi về phòng. Có vợ như nàng có muốn làm ngơ như không có cũng không được mà.

- Con rảnh rang ở nhà thì dẫn Tĩnh Nghiên ra ngoài chơi đi!

Nghe cha nhất đến nàng mặt hần đã sợ ôm cuốn binh thư lẫn hướng khác. Ai chứ vợ hần thật nguy hiểm, nàng khiến cho hần trở nên không còn là mình nữa...

- Con hiềm khi rảnh nên chỉ muốn ở nhà thư giãn thôi!

- Đọc đi đọc lại thuộc hết rồi còn đọc mãi. Mau dẫn vợ ra ngoài chơi đi!

Ông bố quan văn mà thật bạo lực đá Tống Minh ra khỏi cửa. Hần khổ sở không còn lựa chọn nào nữa nên đi tìm nàng. Hần ra vườn thấy nàng cùng vài tì nữ chụm đầu xem gì đó nên bước đến mà uể oải nói...

- Đi ra ngoài với ta nè nương tử!

An An nghe xoay lại nước mắt nước mũi đầm đìa làm Tống Minh giật mình. Hần nói lắp bắp hơi run run...

- Sao nàng khóc vậy? - Mặt 3 cô nô tì cũng buồn hui. Nàng sụt sùi chỉ cái hố trên đất còn vài mẩu xương cá mà uất ức nói với hần.

- Thiếp chôn con cá vàng bị chết để xem có mọc lên cây hoa như người ta nói hay không nhưng... hic con mèo đào lên ăn mất cá của thiếp rồi phu quân ơi!

Nhìn nàng oà khóc bù lu bù loa hần nhăn nhó vẫn giữ sự lạnh lùng mà kéo nàng lên, cầm khăn tay của nàng dúi lên chính mặt nàng cho bớt nước mắt vớ vẩn...

- Cá làm sao mọc ra hoa. Mà đến trứng chim nàng còn lấy ăn thì tiếc chi con cá chết hử?

- Uh... thiếp đâu có tiếc. Chỉ là đến bao giờ mới có cá chết nữa trong hồ.

An An lại khóc bù lu bù loa khác chi con nít nhõng nhẽo làm hần nhũu mày nói với nàng lời nhận xét có phần trầm trọng.

- Xem ra nàng ở nhà “rất” rảnh rang!

- Vô cùng rảnh luôn đó phu quân!

Nàng nói mà lau nước mắt, ở hơn một tháng trong phủ này cái gì cũng thông thuộc chỉ có nhưng lại vô cùng buồn chán. Tính nàng vốn thích náo nhiệt, bay nhảy tung tăng thì bị nhốt trong phủ hoài làm sao chịu nổi. Hàng ngày nếu không tìm trò gì đó để chơi chắc nàng sớm chết vì buồn.

Tống Minh thấy rất phiền nhưng vẫn nắm tay nàng dẫn đi ra ngoài. An An bờ ngõ chớp chớp mắt hỏi...

- Đi đâu vậy phu quân?

- Cha bảo ta dẫn nàng ra ngoài chơi. Thấy nàng ở trong phủ buồn chán như thế thì thích đi đâu ta sẽ dẫn đi!

Nàng ở trong phủ tội nghiệp như thế “hãm hại” động vật nên hần phải dẫn đi thôi. An An nhìn bàn tay to của hần đang nắm lấy tay mình mà mỉm cười thật tươi. Nàng thật thích cảm giác đi chung với Tống Minh thế này. Thế là đôi phu thê cùng nhau đi ra ngoài phố đông người náo nhiệt.

- Hết chương 3 -

8. Chương 4.1

Nàng ở trong phủ tội nghiệp như thế cứ “hãm hại” động vật nên hần đành phải dẫn đi thôi. An An nhìn bàn tay to của hần đang nắm lấy tay mình mà mỉm cười thật tươi. Nàng thật thích cảm giác đi chung với Tống Minh thế này. Thế là đôi phu thê cùng nhau đi ra ngoài phố đông người náo nhiệt.

An An nhìn đường đông người, trong lòng sinh ra chút sợ sệt. Nàng không chắc bọn người của mama có còn xung quanh tìm bắt nàng về Mỹ Hồng Lâu nữa hay không. Trốn trong phủ tuy buồn chán nhưng an toàn ạng nhỏ của nàng hơn.

Tổng Minh thấy nàng chỉ nín mình không nói gì nên cũng dẫn nàng đi bữa ra chợ xem cảnh. Song chốc lát sau thấy yên tâm hơn, nàng bắt đầu hết ngoan, liên tục vói vĩnh đủ thứ...

- Thiếp muốn ăn bánh đậu! - Tay còn cầm mẫu bánh bao mà mắt nàng đã sáng rực nhìn quầy bánh đậu phía trước khiến Tổng Minh nhíu mày nhăn mặt.

- Nữa hả? Mới ăn bánh bao mà!

- Nhưng thiếp muốn ăn... Không ăn sẽ phăng đó!

Nàng chớp chớp mắt năn nỉ. Hắn nghe lí do đã đủ ớn lạnh rồi vội mua ngay cho nàng kéo nàng lại khoe ra cái chỗ “phăng” đó thì hắn còn chết dở hơn.

An An có bánh ăn vô cùng hạnh phúc, dù có chuyện gì bi thương cho cuộc đời nàng thì lúc ăn liền quên ngay hết. Thật may là phu quân hờ của nàng là đại tướng quân có nhiều tiền trong hầu bao nếu không cũng không đáp ứng kịp miệng nhỏ lợi hại của An An.

Tổng Minh nhìn nàng ăn cũng đủ thấy no ứ hự, sức nàng ăn vặt thật nhiều hơn cả hắn nữa không hiểu sao nhìn nàng vẫn có dáng người rất cân đối thon nhỏ. Với dáng vẻ như thế thật bất mắt mấy gã háo sắc.

Hắn nhanh chóng liếc mấy nam nhân mang đầy tà niệm đang nhìn thê tử của mình. Nàng mặc áo lụa hồng đơn giản nhưng khoe dáng, miệng luôn nhai bánh cũng vẫn cuốn hút nam nhân. May thay mặt Tổng Minh lắm lì đáng sợ nên không ai dám nhìn trực tiếp chỉ lén nhìn thôi.

An An vừa mới thấy có người bán thịt xiên nướng chưa kịp đòi ăn thì Tổng Minh không nói gì đem nàng ra khỏi chợ – nơi có lắm người nhìn nàng như “động vật ăn tạp quý hiếm” cần chiêm ngưỡng vậy hắn không thích.

Nàng không biết hắn là muốn “che đậy” nàng lại không cho ai nhìn mê mê mọt mọt như vậy nữa. Thế là hắn dẫn nàng đến chỗ yên tĩnh hơn, An An có biết gì đâu chỉ hờn hờ...

- Nhiều ngựa quá phu quân! - Nàng phàn khích chỉ vào chuồng ngựa lớn có hơn 50 con chiến mã.

- Chuồng ngựa thì phải nhiều ngựa rồi!

Hắn khoanh tay trước ngực xem ra dẫn nàng đến đây có lí hơn, nàng cũng không đòi ăn liên tục nữa. An An chạy qua chạy lại xem ngựa trong chuồng nuôi chiến mã của Hình Bộ nơi Tổng Minh quản lí binh lính, cấm vệ quân.

Sau kì duyệt binh, Hình bộ rảnh rang hơn hắn chỉ có thu xếp các công việc nội bộ giao cho cái cấm vệ canh giữ thành còn hoạt động, các binh lính khác cũng về nhà sau khi hoà hưng rồi.

Chợt có ba tướng dưới trướng vô tình đi ngang thấy có người đến chuồng chiến mã.

- Đại tướng quân!

- Không có việc gì sao người cũng đến Hình Bộ vậy? Đang được nghỉ mà!

Ba vị tướng thân dưới trướng nhanh chóng vui vẻ hỏi nhưng mặt Tổng Minh lúc nào cũng lạnh lùng như khúc gỗ không có ý giải thích dư thừa. Song ba tên đó cũng không thêm nghe hắn nói vì mắt loé sáng nhìn mỹ nhân ở sau đang xem chiến mã.

An An nhìn lại bằng đôi mắt to tròn trong vắt như thủy hồ đầu thu, miệng hồng nhỏ vẫn còn đang gặm dở cái bánh quế.

Tổng Minh nhíu mày một chút vì ba gã đó thật sự là ngớ ra nhìn nàng. An An có chút sợ người lạ nên nhanh chóng chạy đến núp sau lưng nín áo Tổng Minh rồi lén lén nghiêng đầu nhìn.

Ba thằng tướng thấy vậy không kiềm nổi kinh ngạc la lên...

- Chẳng lẽ đây là thê tử của người mới thành thân mà người cứ luôn miệng nói do Quốc Sư ép buộc thôi đó hả?

- Ta luôn miệng nói khi nào chứ? Đây đúng là thê tử của ta thì có vấn đề gì sao?

Hắn trả lời thuộc hạ còn lạnh giọng hơn nữa. Con người Tống Minh không ưa nhiều chuyện, phiền phức nhưng đảm bảo thuộc hạ của hắn không giống hắn dù chỉ tí xiu. Thậm chí biết hắn cộc tính, lãnh đạm vẫn luôn “không sợ chết” chọc phá hắn.

- Ahhh... đại tướng quân nhàm chán, lãnh đạm sao có thể “bị ép” có thê tử đẹp thế này thật là ông trời không có mắt mà!

Ba gã này cũng thân mới có gan dám la hét như thế làm hắn hơi bực mình nha. An An không biết gì vẫn cứ núp sau Tống Minh thôi. Chợt họ phần khích nghị ra gì đó vội cười cười với Tống Minh có chút mờ ám...

- Sẵn có nương tử rồi chúng ta cùng đi ăn “khoe nương tử” đi đại tướng quân!

Nhìn mặt ba thằng đó gian xảo, ham hố khiến hắn có chút ớn lạnh vội từ chối lịch sự nhất...

- Ta bận dẫn nàng ấy đi dạo tiếp rồi!

Tống Minh chưa chi đã từ chối làm ba thằng kia ủ rũ nhưng An An bên lên giặt nhẹ áo hắn nói...

- Nếu đi ăn thì thiếp không cần đi dạo đâu phu quân!

Nàng cười tươi, chỉ cần đi ăn thì có đau bụng hay bệnh liệt giường nàng cũng quyết đi cho bằng được. Tống Minh thật không muốn nhưng đành phải miễn cưỡng đi vì còn có lí do gì để từ chối nữa khi nàng đòi đi như thế.

Ba thằng tướng dưới trướng tuổi nhỏ hơn Tống Minh nhưng người ta có vợ con từ đời kiếp nào rồi ai như hắn. Chờ đợi đã lâu, nay cuối cùng Đại tướng quân cũng có vợ để gì họ không tổ chức “ăn chơi” khoe vợ đẹp của mình chứ.

Thế là vợ của ba huynh đó cũng được gọi ra, tám người chọn một gian phòng thủy cảnh yên tĩnh nhìn ra hồ ở một lầu lầu nổi tiếng trong thành.

Tống Minh ít nói chuyện không ai lạ, An An thì hạnh phúc nhìn cả bàn đầy đồ ăn tha hồ từ từ nhấm nhai thưởng thức. Nàng nếm thử cho đủ hết các món là đủ bận rộn lắm rồi không có dư thời gian bận tâm có bị so sánh gì về nhan sắc với ba cô vợ kia.

Lâm Văn xông sáo nhất nâng ly nói...

- Nương tử của đệ sẽ mời mọi người trà đạo nha!

Cả bọn háo hức tập trung nhìn. Vợ Lâm Văn lên pha trà điều luyện thể hiện tài năng của bậc tiểu thư khuê nữ danh giá. Tống Minh chỉ thấy ba thằng tướng này thật là trẻ con khi khoe vợ ra như thế. An An uống cái thứ trà đậm đặc gọi là trà đạo gì đó chỉ lén le lưỡi...

- Trà đắng quá àk!

- Thế thì đừng uống. Nàng ăn nhiều vô chút lại đói bụng nữa!

Tống Minh hiểu nàng quá rồi nên gấp cho nàng nguyên cái đùi gà vào chén sớ vừa mới ra khỏi đây nàng lại đòi ăn thì hầu bao của hắn sạch nhẵn luôn.

Nàng thì nhìn mặt Tống Minh tuy vẫn lạnh ngắt nhưng chịu quan tâm mình như thế nên hé môi cười rạng rỡ.

- Hi... phu quân thật thương thiếp nha!

Trông nàng rất vui dù chỉ là gấp cho chút thức ăn thôi. Bộ dạng của nàng có chút ngây thơ, đáng yêu lại không biết mắc cỡ như thường lệ nên Tống Minh không nói gì, giữ nét mặt lãnh đạm khó đoán nổi hắn nghĩ gì.

An An sung sướng căn đùi gà nhìn tiếp nương tử của Vạn Xuân Lộc lên múa một bản ọi người xem. Mọi người vỗ tay ủng hộ, nàng cũng hòa theo nhưng bản thân thấy cô ta múa cũng tạm được thôi không có gì xuất sắc như trong thanh lâu, tuy nhiên “người thường” múa như thế cũng khá rồi.

Cả Tống Minh cũng nhìn điệu múa làm An An không thèm căn gà nữa. Nàng không thích hấn ngồi nhìn nữ nhân khác múa một cách chuyên tâm như thế. Nếu nàng múa đẹp hơn gấp mấy lần thật muốn hấn biết, trong lòng cồn cào không vui.

Tống Minh cũng một phần vì lễ nghĩa nên tôn trọng mà nhìn thôi. Nói hấn nhàm chán cũng đúng do không có đam mê hay sở thích gì hay ho cả hết khúc gỗ vậy.

Vạn Xuân Lộc khoe vợ thành công rất là lên mặt. Còn lại chỉ có hai người là Tống Minh và Phước Thăng chưa cho vợ ra “thi thố”. Xem ra với cái tình hình này nếu không mang vợ lên “làm trò” thì sẽ bị nhục nhã.

Tống Minh không nói năng gì khi vợ của Phước Thăng cũng lên thập lục cầm tấu khúc nhạc. An An nhìn rồi mím môi nói nhỏ với hấn...

- Để thiếp lên làm trò gì đó nha! - Giờ bụng no rồi nàng cũng có thời gian nhìn tình cảnh này suy nghĩ cho Tống Minh. Nhưng hấn chỉ nói ngang giọng không quan tâm.

- Không cần! Họ chỉ háo thắng thôi!

- Nhưng... cũng phải giữ thể diện cho chàng!

- Nàng cứ ngồi ăn là giữ thể diện cho ta rồi!

Tống Minh xem ra là sợ nàng lên làm trò còn mất mặt hấn hơn. Bình thường nàng vô tư có hơi lóc chóc, phá phách một chút nhưng không phải ngốc nghếch, cũng không dễ bỏ qua khi bị coi thường nha. Tống Minh xem thường nàng là đụng chạm sĩ diện và lương tâm “nghề nghiệp” của nàng.

Ba thằng tướng cười ám muội nhìn Tống Minh dồn sức ép hấn đem vợ ra sau khi vợ của Phước Thăng đã thể hiện xong. Hấn lạnh tỉnh trở lạnh như thường định giả điên cho qua luôn thì bất ngờ vì nàng tự đứng dậy. An An cười với hấn như trấn an rồi bước tới thập lục cầm đặt phía trên.

Tống Minh mặt tuy không biến sắc nhưng trong lòng hồi hộp cực kì. Hấn lo không biết nàng có làm gì ngớ ngẩn như mấy trò treo cây, ‘chờ cá ra hoa’ thường ngày hay không? Song bàn tay uyển chuyển vừa nhẹ lướt trên dây đàn tạo ra âm điệu tuyệt vời thì hấn chấm dứt mọi suy nghĩ dư thừa.

Âm thanh bay bổng ngân lên, âm vừa lúc cao lúc trầm réo rắt, khoáng thai, mơ hồ như nhạc khúc thần tiên. Vợ Phước Thăng vừa lên đàn xem ra còn thua xa nàng mấy bậc.

Ngoài tiếng đàn cực kì tinh tế, nhuần nhuyễn dễ nghe thì mọi người ai cũng như mê như đắm nhìn thần thái tao nhã cuốn hút khi tấu nhạc của nàng.

An An đã quen có nhiều người nhìn khi biểu diễn nên không cảm thấy ngại hay khó chịu vẫn tiếp tục đàn mà lòng hơi vui khi thấy chính Tống Minh cũng đang nhìn mình.

Hấn nhìn đáng vẻ thanh tao khi tấu nhạc của nàng cùng tận hưởng nhạc khúc rất êm tai một cách say xưa. Biết Tống Minh nhìn, nàng nhất định phải làm cho hay hơn. Mối hồng cười rồi nhỏ giọng hát theo tay đàn.

Giọng nàng trong veo hoà vào tiếng đàn thật du dương tuyệt vời. Lời bài hát của một thiếu nữ mong chờ tình yêu đến như nhìn mùa xuân đến ngoài bên cửa sổ. Nàng nhìn Tống Minh như thứ nắng ấm áp chan hoà nhất mùa xuân mang đến ột thiếu nữ trong thanh lâu cả đời ngóng trông.

Ánh mắt hấn không thể dời đi khỏi thân ảnh nhỏ nhắn cùng lời hát của nàng. An An hi vọng Tống Minh sẽ thích và cứ nhìn say xưa mỗi mình nàng không phải nữ nhân khác. Tay nàng rời đàn, giọng hát vẫn ngân nga đệm theo điệu múa uyển chuyển.

Tay mềm mại đặt nhẹ lên bình rượu bạch ngọc, cả người thuận theo bài múa cùng lời hát ngân nga tạo nên vũ khúc đẹp mắt đưa người nhìn lạc đến tận chốn bồng lai tiên cảnh.

Ba thằng tướng ngẩn ngẩn ngơ ngơ không thể rời mắt khỏi nàng. Ba cô vợ chỉ mím môi tự thấy mình “thua đẹp” vì nàng múa hát như tiên nữ vui đùa thật đẹp, không chút thô cứng hay gượng ép thật tự nhiên và tinh tế lại hấp dẫn nữa.

Tổng Minh không ngờ nàng giỏi như thế, ngoài đàn còn có thể hát và múa hay như vậy. Chỉ là ... hắn sớm không chú tâm say xưa nhìn nàng nữa vì nàng khiến cho ba thằng kia nhìn nàng với ánh mắt đầy dục niệm. Hắn thật sự cảm thấy khó chịu không vui.

An An di chuyển nhẹ nhàng, môi hồng vẫn hát, tay mềm mại theo điệu múa tuần tự lướt nhẹ nghiêng bình rót rượu cho ba huynh nọ. Cả ba đồ dẫn hết vì nàng khiến cho ba bà vợ giận ghen xanh cả mặt. Cái trò gì chứ dụ dỗ nam nhân vừa lòng là nghề của nàng mà.

Cuối cùng, nàng kết thúc bài hát ngọt ngào bằng nụ cười rạng rỡ như hoa xuân hé nụ rót chén rượu cuối cho Tổng Minh rồi sà xuống ôm tay hắn.

Nàng muốn hấn khen nàng nhưng vì không vui nên cả nhìn hấn cũng không thèm nhìn lấy một cái liếc mắt. An An nhíu mày thanh thật không hiểu mình múa còn không đủ đẹp để được khen hay sao? Mọi người đều khen nàng như thế hấn lại không nói gì...

- Tiểu phu nhân của đại tướng quân thật là có tài. Cầm, kì, xướng ca đều hảo tuyệt!

- Nhìn người còn tuyệt vời hơn nữa!

Nàng chỉ cười khì trong bụng khi ba thằng đó thay nhau khen nàng mặc kệ ba thê tử của họ nhăn mặt không vui. Tổng Minh tiếp tục lầm lì không nói gì làm nàng buồn hiu, nàng đâu cần người khác khen chỉ muốn chính Tổng Minh khen thôi.

Dù sao An An đã cố gắng cho hấn không mất mặt và để hấn thưởng thức. Hấn thật cứng ngắt khiến người ta thất vọng ghê.

Sau khi “ăn chơi” xong mọi người từng cặp ai về nhà nấy. Xem ra có lần sau ba thằng tướng cũng không dám đem vợ ra so với tiểu thê tử mới của đại tướng quân lần nữa đâu.

An An thì no bụng rồi, tâm trạng cư nhiên sẽ hạnh phúc vui vẻ. Song chỉ mới vừa đi khuất xa nơi tửu lâu đó vài bước thì Tổng Minh đã xoay nhìn nàng đầy giận dữ nói...

- Ban nầy nàng làm cái trò gì dzậy hả?

9. Chương 4.2

Sau khi “ăn chơi” xong mọi người từng cặp ai về nhà nấy. Xem ra có lần sau ba thằng tướng cũng không dám đem vợ ra so với tiểu thê tử mới của đại tướng quân lần nữa đâu.

An An thì no bụng rồi, tâm trạng cư nhiên sẽ hạnh phúc vui vẻ. Song chỉ mới vừa đi khuất xa nơi tửu lâu đó vài bước thì Tổng Minh đã xoay nhìn nàng đầy giận dữ nói...

- Ban nầy nàng làm cái trò gì dzậy hả?

Nàng nghếch mặt ra chưa hiểu gì cả, Tổng Minh tự dưng lại rất nóng giận như thế với nàng. Thật sự hấn nhìn ra đến đây còn hai đứa thôi mới la nàng là nhìn giỏi lắm rồi.

Chưa biết bản thân đã làm gì sai nhưng nhìn hấn giận ra mặt như thế An An cũng có chút sợ sệt nói lắp bắp...

- Thiếp chỉ cố không để chàng mất mặt thôi! - Nàng nói lí nhí như muỗi kêu cũng không khiến hấn hạ hỏa bớt cơn thịnh nộ.

- Ta đã nói không cần rồi! Sao nàng có thể trước mặt họ mà múa hát kiểu như thế, thật chẳng khác các cô nương bán nghệ ở thanh lâu tán tỉnh nam nhân!

Hắn vẫn còn nhớ như in ánh mắt ba thằng tướng dưới trướng nhìn nàng ra sao trong khi nàng cứ nhiên là thê tử của hắn, nghĩ lại là trong người thấy rất giận rồi. Thật ra hắn cũng chỉ vì tức giận quá mới nói như thế không biết nói trúng ngay “nghề” của nàng.

Tự dưng ngay lúc này nàng tỉnh ra nhớ mình là An An – nha đầu ở lầu xanh chứ đâu phải là Dương Tĩnh Nghiên – vợ thật sự của Tống Minh.

Nàng trốn trong phủ đó một thời gian chưa chi đã quên sạch sự thật mà sống vui vẻ ngơ ngẩn như thế này rồi. Nàng chính là một kĩ nữ bán nghệ trong thanh lâu, nam nhân đứng trước mặt nàng có biết được hay không lòng nàng đau đớn vì lời nói như khinh bỉ, xem thường công việc kiếm sống đó.

Tống Minh rất giận, không vui nên không chú ý nét mặt thơ thẩn của nàng, chỉ lạnh nhạt nói trước khi bỏ đi trước.

- Về thôi! Sau này ta sẽ không dẫn nàng đi đâu nữa đâu!

Hắn bỏ đi trước, An An nhìn theo dáng người cao lớn không hiểu sao buồn đến cay xè khoé mắt.

Nàng lại nghe tận sau trong lòng đau thốn nhớ lại người thân khinh bỉ nàng sống ở thanh lâu. Giờ đây cũng như thế, nàng chỉ là một nha đầu kĩ nữ bán nghệ xuất thân dơ bẩn, hèn kém như thế làm sao có tư cách giả làm vợ một nam nhân tốt như Tống Minh.

Dù tân nương xấu số ấy có không may gặp nạn chết rồi thì người ta cũng là tiểu thư khuê cát danh giá mới được gả cho công tử của Quốc sư – Đại tướng quân như hắn. Còn An An nhìn lại mình xem có tư cách gì trèo cao giả dạng bên hắn. Khi mọi thứ vỡ lở, Tống Minh nhìn nàng khinh miệt như cả nhà thì làm sao nàng có thể chịu nổi nhục nhã đó.

Nàng nghĩ mình nên đi trước khi ở lâu hơn. Mama cũng không thể tìm nàng mãi, tình hình bây giờ cũng ổn rồi. Ban đầu nàng cũng tính “ở nhờ” trốn trong phủ đó ít ngày thôi nay thời hạn cũng đến rồi. Cho dù thân bất do kỉ nàng cũng phải đi không thể ở lại giả dạng sống cả đời được.

Nàng đưa mắt nhòa lệ nhìn theo bóng hắn rồi xoay bước đi hướng ngược lại. Nàng thật ngốc khi có suy nghĩ đơn giản có thể yên ổn giả làm vợ Tống Minh sống nhờ phúc nhà hắn chút xíu. Hắn cũng không cần vợ, dĩ nhiên càng không cần nàng rồi. Giờ nàng phải đối mặt lần nữa với lối đi không phương hướng cho đời mình.

An An lau nước mắt, giày hoa lê bước vô thức vì nước mắt và cũng không biết phải đi đâu!? Song chỉ mới gần qua cầu gỗ thì có bàn tay lớn nắm mạnh lấy tay nàng lại. An An bất ngờ, mắt đăm lệ ngẩn lên.

Mặt hắn co quắp lại, xem ra còn nóng giận hơn cả ban nãy nữa...

- Nàng đi đâu dzậy? Bộ muốn bị lạc hả?

Hắn giận nên theo thói quen lạnh lùng, không quan tâm ai bỏ đi trước. Chẳng ngờ đi một đoạn phát hiện nàng không đi theo, nhìn lại thấy nàng “đi lung tung” nữa khiến hắn bực bực nộ nộ.

Lúc này đây nàng lại bị hắn giữ lại lần nữa như hôm hôn lễ đó, nàng không biết làm gì ngoài né nhìn mặt hắn, nước mắt thì cứ lăn dài trên hai má hồng. Hắn giữ lại sẽ khiến tà tâm và lòng ích kỉ của nàng nổi dậy, nàng sẽ lại muốn nói dối làm Tĩnh Nghiên của hắn.

Tống Minh bắt giắc dơ ra khi nàng khóc như thế. Con người hắn xưa nay khô khan, thiếu cảm xúc nên nóng giận dễ dàng lạnh nhạt mà mắng chửi cấp dưới, tuy nhiên hắn chưa từng gặp tên lính nào bị hắn chửi đến khóc như nàng.

Thủy mâu đóng đầy lệ, hạt lệ này thay phiên hạt lệ khác rơi xuống má, xuống cằm nhỏ của nàng. Nàng khóc thật rồi phải dỗ làm sao đây?

Tống Minh căng thẳng ngay, ban nãy rất giận, nghĩ mình la mắng nàng như vậy là đúng nhưng thấy nước mắt thì cảm giác bản thân là tội nhân thiên cổ xấu xa nhất mới có thể làm nàng khóc như vậy.

Loại người như hắn chưa từng phải dỗ dành nư nhân nên lúng túng khắc phục tình hình bằng cách lạnh giọng nói không khác gì mắng thêm.

- Nín! Bộ ta nói sai hay sao mà nàng khóc!?

Nghe hắn nói An An càng khóc nhiều hơn. Bởi hắn nói không sai khi nàng là kĩ nữ bán nghệ nên nàng mới khổ sở thế này. Nàng nức nghẹn, tự hai tay cũng không ngăn nổi nước mắt của chính mình. Vài người đi dạo quanh hồ vì thế cũng nhìn phía cầu có “gã xấu xa” chộc thiếu nữ khóc.

Tổng Minh có chút hoảng sợ, mặt khốn đốn vì xem ra càng cứng rắn càng thất sách. Hắn khom người cố nói nhẹ nhàng nhất có thể...

- Thôi... coi như ta sai. Xin nàng nín trước đi có được không, nương tử?

An An không thể dứt khóc được dấu trông Tổng Minh bán loạn, rồi tung lên như thế rồi. Thật sự nàng không muốn đi dù biết ở lại là sai. Nàng đi tiếp thì biết phải đi đâu bây giờ cơ chứ?

Nàng có người thân cũng như không có, nàng không còn nơi để về, không còn ai để dựa dẫm vào cả. Nàng muốn giả làm vợ hắn để có nơi ở, có thể ăn sung mặc sướng một thời gian. Nói dối như thế nàng biết hậu quả sẽ phải trả giá đắt nhưng nàng thật muốn tiếp tục xấu xa, ích kỉ, lợi dụng mọi thứ tốt của hắn.

Song biết phải làm sao đây khi nàng muốn ợ lại còn Tổng Minh không cần vợ nói gì cần vợ giả như nàng.

- Thiếp... hức... thiếp muốn làm vợ của chàng! - An An nói nghẹn lại, mắt nhìn hắn nhặt nhoà vì nước. Ít ra trước khi lại nói dối lừa gạt người ta nàng cũng có xin rồi!

- Thì nàng là nương tử của ta mà! - Tổng Minh sắp điên đầu rồi không khéo hắn nóng giận lại đánh cho nàng nín thì khổ hơn nha.

- Thiếp thật sự muốn ở lại... chàng đừng có đuổi thiếp đi có được không phu quân!

An An vừa khóc vừa nói, gương mặt xinh đẹp trở nên lem nhem không khác gì một cái bầy dụ dỗ nam nhân vì muốn xoa dịu, che chở mà sa lưới. Tim hắn phút chốc hơi run rẩy, hắn muốn bảo vệ nữ nhân trước mắt mình một cách mãnh liệt. Xưa nay hắn không quan tâm bất cứ thứ gì, càng không nhọc sức lo cho cảm xúc của ai cả song giờ hắn muốn nàng không khóc nữa, muốn nàng lại cười rạng rỡ với mình.

Tay Tổng Minh hơi gơ ra nửa muốn ôm lấy nàng nửa còn lại ngăn ngừa chỉ dám lấy tay vuốt má hồng ướm nước...

- Ta la nàng vô cớ như thế là ta sai. Ta đâu có đuổi nàng đi đâu sao lại suy nghĩ ngốc thế?

- Hic... thiếp làm chàng giận... chàng không vui thì làm sao thiếp có thể ở lại chứ!

An An cảm nhận tay Tổng Minh vuốt nhẹ má mình, cảm giác đỡ hơn rất nhiều, nhanh chóng ngẩng lên nhìn hắn nói. Tổng Minh nhanh chóng nói dứt khoát.

- Ta hết giận rồi! - Chọc người ta khóc như thế dù có là tướng quân cũng không có gan dám giận nữa đâu.

- Vậy...thiếp được về có phải không?

- Tất nhiên là được. Chúng ta sẽ cùng về, ta không bỏ nàng mà đi trước nữa đâu !

Tổng Minh nói thế này cũng là dồn hết sự dịu dàng hiếm hoi trong con người chán ngắt của hắn lăm rôi cốt an ủi nàng thôi. Xưa nay dù có chọc mẹ giận hắn cũng không thêm năn nỉ hướng chi ai khác. Dễ dàng nữ nhân thế này là lần đầu của hắn.

An An nghe có thể cùng Tổng Minh về nhà thì vui lắm. Nước mắt còn vương đã vội cười ôm chầm lấy hắn. Hắn đứng đơ ra nghe vòng tay nhỏ nhắn dồn sức ôm chặt lấy ngang thân mình. Nàng “tấn công” kiểu này khiến đầu óc hắn tự đứng si ngốc không biết phải làm gì.

Thấy nàng đã vui lại, tay ôm mình như vậy hắn không thấy chán ghét hay khó chịu. Thân người nàng nhỏ nhắn thật vừa tay ôm tuy nhiên Tổng Minh không dám ôm lại. Hắn chỉ đứng đó cho nàng ôm mà không có bất cứ cử động nào nổi cả.

Có một nơi trú mưa trú nắng, có chỗ ngủ, có cơm ngon lại có người quan tâm hỏi sao mà An An không muốn ở lại giả làm thiếu phu nhân của phủ Quốc sư này.

Mẹ chồng biết nàng thích ăn nên luôn tự xuống bếp trở tào nấu nướng vốn nguội lạnh từ lâu vì sống với hai cha con chán ngắt kia.

Nhìn đồ ăn, nàng hạnh phúc nhìn mẹ chồng thiếu đuôi để ve vẩy nữa là giống hết một con cún nhỏ phần khích rồi. Nàng dễ thương như thế làm bà má nhăm mắt còn phần khích hơn gấp bội ôm chầm âu âu yếm yếm...

- Con thương mẹ nhất! Mẹ nấu ăn thật ngon!

- Vậy cục cưng của mẹ phải ăn nhiều vô biết không?

Nhìn mẹ chồng – con dâu tình cảm ‘sốt mướt’ như thế cả Quốc sư và Tống Minh cùng nhau đồng loạt ớn lạnh không hiểu nổi nư nhân mà. Cha hấn phát biểu với con trai...

- Nhìn còn hơn hai mẫu tử ruột nữa!

- Con thì thấy con giống con riêng rồi đây!?

Tất nhiên mẹ hấn không quan tâm con trai ăn ngon hay dở, được hay không vì Tống Minh ăn cơm toan doanh trại đã quen. Cơm đối với hấn chỉ là có sức vận động thôi ngon dở gì cũng không cần để tâm, đương nhiên càng không có dư hơi khen người cục khổ nấu rồi.

Trong khi đó không những An An ăn nhiều, còn tiểu tít khen ngợi làm bà mẹ vui quá trời luôn phải cưng nàng hơn rồi.

Tống Minh tay kê má nhìn nàng ăn ngon, mắt cười híp lại bộ dạng có chút hấu ăn nhưng tuyệt nhiên rất đáng yêu. Nàng vui vẻ với mẹ nhu thế hấn cũng hài lòng. Chỉ là lúc gần đây hễ nàng làm gì dường như cũng khiến hấn nhìn cho bằng được.

Sau khi nàng ôm hấn khóc lóc đó, Tống Minh bắt đầu để ý tâm tư của nàng hơn. Hấn chú tâm vào tất cả biểu hiện, hành động, lời nói của nàng rồi tự lo lắng nàng có không vui hay buồn chán gì không? Hấn không muốn lại khiến nàng khóc.

Nói chung khi đã nhận ra mình bỗng dưng để tâm đến nàng Tống Minh có chút “sợ hãi” bản thân đang để ý nàng quá đến mức hấn không còn là hấn nguyên bản nữa.

- Phu quân ăn thêm cái này đi!

An An cười gắp cho hấn nguyên miếng thịt đùi thơm ngon, nét mặt mong hấn thưởng thức thật đáng yêu khiến Tống Minh lập tức lạnh giọng dùng sự lạnh lùng nhất để ngăn mình có hành động không giống mình thường ngày chỉ vì chút nụ cười của nàng.

- Ta no rồi!

Nói xong hấn rời khỏi bàn, không thèm nhìn mắt đến cả cha mẹ như thường lệ làm An An mím môi hạ lại đũa mà buồn hiu.

Sao trên đời lại có người lạnh nhạt như hấn chứ? Người ta là quan tâm hấn rất nhiều mà nửa phần đáp lại cũng không có. Xem như nàng có ở lại thì cũng chỉ là nường tử giả thôi.

Hai người lớn nhìn thấy cả hai chưa có gì tiến triển cũng thật là rầu rĩ còn hơn An An nữa đó chứ. Chuyện có cháu bỗng xem ra còn xa dài dài.

- Hết chương 4 -

10. Chương 5.1

Quốc gia thời kì hưng thịnh thì kẻ làm tướng như hấn xem như “thất nghiệp”. Binh lính đã về quê làm ăn sinh sống bình thường hết cả rồi mà đại tướng quân ngày nào cũng vào Hình Bộ cả.

Tổng Minh không phải là siêng năng gì, chỉ là có tí hơi sợ ở nhà thôi. Cả ngày trong phủ, hắn muốn không gặp nàng cũng khó nha nên thà trốn đi cho an tâm.

Tổng Minh đang giương cung, mắt nhìn thẳng hồng tâm phía xa vừa bắn tên đi thì phía sau có giọng gọi...

- Biểu ca!!!

Mũi tên xoáy tròn, lao vút đâm vào ngay trúng hồng tâm tại bia bắn không hề lệch một chút nào. Con người lãnh đạm như hắn hiếm khi cười vẫn giương môi mỏng cười nhẹ nhìn lại nam nhân vừa đến.

Cả hai huynh đệ mừng rỡ giữ chặt vai nhau.

- Biểu đệ, giờ mới về hả?

Tổng Minh vui vẻ hỏi nam nhân nho nhã có phần như thư sinh sang trọng, thần thái hơn người. Người đó không ai khác chính là Phiến An Thành. An Thành đi ngao du “thưởng hoa thưởng nguyệt” cũng hơn nửa năm nay rồi.

- Lúc ở Vạn An nghe nói biểu ca thành thân mà không về kịp. Sau nghe kể lại hôn lễ của huynh lộn xộn hoành tráng, dữ dội đến mức trong thành ai cũng biết, đệ không tận mắt tham dự thật là đáng tiếc.

An Thành nói không giấu một chút châm chọc biểu ca của mình. Thường thì Tổng Minh lạnh nhạt nhưng với An Thành thì hắn chẳng ngại thờ dài nói...

- May mà đệ không dự đó!

- Sao dzậy? Vợ huynh thế nào? Mỹ nhân hay hồ ly đội lốt người haha...- An Thành cười khà khà biết rõ con người Tổng Minh không có sở thích “háo sắc” như biểu đệ đây nên dễ gì không chọc hắn chút xú.

- Rắc rối... Đệ đừng có nói như Bình Bình dzậy!

- Xem ra con bé cũng qua quậy rồi sao!?

Cả hai huynh đệ cười rồi ôm vai nhau đi uống rượu. Ai chứ chỉ có An Thành mới khiến Tổng Minh vui vẻ không trở lạnh nhàn chán như bình thường. Cả hai là biểu huynh đệ tuổi gần nhau nên chơi thân từ ngày còn bé dù tính cách hoàn toàn khác xa nhau.

Phiến An Thành uống rượu vào cơn bực tức lại trỗi lên kể lể với biểu ca. Tổng Minh cũng gật gù nghe chuyện cô kỹ nữ dám bỏ trốn An Thành thật cũng không ngờ chuyện đó cũng đang liên quan đến mình.

Ánh mắt An Thành có chút cố chấp, tay đặt mạnh ly rượu xuống nói...

- Đệ nhất định phải tìm ra nàng ta!

- Đệ vẫn như thế An Thành! Chỉ là một cô nương thanh lâu thôi mà đệ tha cho người ta đi!

Tổng Minh cũng không phải lần đầu nghe An Thành “muốn” cô nương nào đó. Vốn dĩ Phiến An Thành là con người yêu thích cái đẹp, cực háo sắc, lại mê trêu hoa gẹo nguyệt nên thời gian ở trong thanh lâu còn nhiều hơn ở nhà. Trong khi đó Tổng Minh là biểu ca lại không thích ồn ào, cực ghét phiền phức do nữ nhi mang đến, lại bận rộn nên cũng có nhiều yêu thích đến mấy cái nơi thanh lâu lộn xộn đó, trừ khi An Thành lôi hắn đi.

Thế nhưng tuy khác nhau nhưng hai huynh đệ rất hiểu nhau nha. An Thành hậm hực nói...

- Huynh không biết đâu... Nàng ấy rất khác những cô gái đệ từng gặp trong thanh lâu, đệ nhất định phải “xơi tái” nàng ta mới thoả lòng đệ!

Xem ra An Thành muốn lên giường với mỹ nhân hơn là nhớ nhung muốn đem người ta về. Nhìn biểu đệ có chút ngớ ngẩn như thế, hắn nhún mày cũng khẽ nói rầu rĩ...

- Huynh thì ngày đêm đều có suy nghĩ không biết “nàng ấy” đang làm cái gì? Có trèo cây hay đào đất chôn cái gì không, lúc nào cũng như bị ám ảnh... thật đau đầu mà!

- Ai? Huynh mà cũng để ý nữ nhi sao? - Phiến An Thành ngạc nhiên lắm nha vì Tổng Minh bình thường chỉ mê say binh pháp và đao kiếm thôi.

- Đệ nói như huynh bình thường để ý nam nhân vậy biểu đệ!?

Nhìn Tống Minh nhắm mắt biểu tình An Thành cười lớn sau đó lấy ra một vò rượu bằng đất nung có thừng đan ngoài để giữ chặt nắp. Mắt Tống Minh có chút hứng thú rồi. An Thành cười cười vỗ vỗ vò rượu có vẻ cổ quái nọ...

- Đệ cất công mang về cho huynh thưởng chung đó biểu ca. Rượu Hồ Đào Trúc Tĩnh 10 năm của Tây Liêng đó. Uống không quá hai ngụm sẽ say không còn biết trời trăng mây gió gì cả!

- Hi... có nói quá không biểu đệ? Xem huynh hay đệ say trước đây!?

- Đừng vội tự tin nha biểu ca, dù huynh tử lượng hơn người nhưng chưa chắc cầm cự nổi đâu!

Tống Minh cười nhẹ không nói gì càng thách thức biểu đệ. An Thành hơi tức nha ai biểu cứ độ rượu mười lần An Thành chỉ thắng Tống Minh một lần làm chi, hôm nay với thứ rượu công phẩm này phải hạ gục biểu ca thôi!

An An trong lòng bực tức ăn thêm chén chè sen mới nói với mẹ chồng...

- Uổng công con đi nấu chè mà giờ này phu quân còn chưa về!

- Minh nhi chắc bận việc gì đó thôi, nó ít khi về trễ thế này lắm. Đạo này Hình Bộ rảnh rang không biết sao ngày nào nó cũng đi không biết làm gì?

Bà mẹ thì chỉ mong con trai ở nhà gần gũi con dâu cưng cho nảy sinh tình cảm nhiều nhiều thì mới mau có cháu cho bà ấy bông bế. An An nghe ra chẳng cần nghĩ nhiều mà nói toạc ra ngay.

- Chắc là huynh ấy đi thanh lâu rồi!

Không tìm ra nam nhân thì chắc chắn chỉ có thể ở nơi “hay ho tuyệt vời” đó thôi. Bà mẹ hết hồn vội cuốn cả lên nói như muốn trấn an nàng.

- Con đừng đa nghi như thế Nghiên nhi. Tống Minh không có như thế đâu! - Bà ấy xem chút lấy danh dự ra đảm bảo cho con trái mình luôn nhưng nàng đâu có phải là đa nghi.

- Đi thanh lâu cũng không sao miễn đừng nạp thêm thị thiếp là được mẹ àk!

An An nói làm ẹ chồng hờ cũng phải tròn con mắt.

Nàng suy nghĩ quả táo bạo chấp nhận cho chồng đi “ăn vụn” nhưng không cho nuôi thêm “vợ nhỏ”.

Dù sao nàng từ thanh lâu chui ra nên biết đa số các tỉ được chuộc thân về toàn làm thị thiếp rất buồn khổ. Nhưng suy cho cùng làm sao khổ bằng vợ cả phải ngậm đắng chia sớt chồng cho người khác.

Tóm lại khi nàng còn ở đây làm Dương Tĩnh Nghiên – vợ hấn, nàng không cho phép hấn thú thêm thị thiếp về đâu.

Song Tống Minh lạnh lẽo, chán ngắt như thế cũng không làm như vậy như lời mẹ chồng nói. Nàng cũng hơi vui do ít ra phu quân hờ của mình cũng tốt nếu không nói chính xác là tốt đến khô khan.

Mẹ chồng đã đi nghỉ trước rồi, nàng ngồi chờ đã cuối cùng cũng ăn sạch hết phần chè sen dành cho hấn. Xem như Tống Minh không có lộc ăn nên nàng quẹt miệng đi về ngủ.

Hấn cũng toàn đem cái mặt lạnh lùng ra không quan tâm nàng thì không cần cho hấn ăn. No bụng thế này An An đang nghĩ ngủ sẽ ngon lắm đây thì thấy bóng người đi liêu xiêu vào sân phủ.

Tống Minh lúc nào cũng phong độ không ngờ có lúc lại đi chúi chúi như sẵn sàng nhào té như vậy. An An vội chạy ra đỡ nghe ngay mùi rượu nồng đậm trên người hấn.

- Chàng uống rượu hử?

Hấn đưa mắt nhìn nàng rồi không do dự mỉm cười thật tươi. Tim nàng muốn ngừng đập nhìn gương mặt tuần tú thật đang cười càng cuốn hút như nàng đoán. Và Tống Minh chắc chắn là say rồi.

- Nướng tử... nướng tử của ta đây mà!
- Thiếp giúp chàng về phòng!
- Ta không sao? Uống thêm mười vò rượu cũng nổi đó biểu đệ àk!

Tổng Minh nói lảm nhảm chỉ làm nàng nhăn khế cổ đỡ hần. Hần uống rượu vào xem ra lộ hần con người thật sự giấu bên trong vui vẻ hơn, không khô khan cứng ngắt.

Dù biết lúc này Tổng Minh cười với nàng do tác dụng của men rượu nhưng nàng cũng rất vui. Nếu ngày nào hần cũng cười với nàng như thế chắc nàng sẽ nhìn mê mẩn hết cả ngày luôn nha.

Đỡ được đến phòng hần nàng đã le lười thở trời chết vì quá sức mệt. Thân hần to như thế dựa nàng hỏi sao nàng chịu nổi? An An không còn sức nhẹ nhàng, đẩy luôn hần xuống giường lớn sát sàn gỗ như bỏ nợ. Nhưng nàng cũng bị hần làm cho té nhào theo luôn.

Tổng Minh nhanh chóng thoải mái nằm xuống đúng cái giường êm ái quen thuộc của mình. Nhưng có cái gì đó vất ngang mặt hần mang theo mùi hương xa lạ ngọt ngào.

An An ôm đầu ngồi dậy trên người hần do bị té theo. Nàng nhìn xuống Tổng Minh đang nằm nhìn mình một cách lạ lẫm, nàng nín chân bông gần hần...

- Chàng ngủ đi! Thiếp đi nha!

Nàng coi như làm xong “nhiệm vụ” nên không suy nghĩ gì định đứng lên đi thì hết hồn vì tóc nàng kẹt lại. An An đau muốn chết nhìn lại thấy Tổng Minh tàn bạo nắm mở tóc dài của nàng. Nàng la lên quờ quạng...

- Phu quân... bỏ tóc thiếp ra! Tóc chứ không phải mì sợi đâu ak!

Hần hầu như không nghe gì, người nhồm dậy nắm chặt mái tóc như làn lụa mềm mại mượt mà nhất. An An nhìn hần, mặt đỏ lên vì hần cầm tóc nàng lên ngửi như mê đắm. Mùi hương dịu dịu này thật là dễ chịu, thật là thơm, hần muốn nghe thêm nhiều hơn nên tay không do dự kéo người nàng lần nữa ngã vào lòng mình, đưa mặt vùi vào vai cổ nàng tiếp tục ngửi nhẹ.

An An run run, chẳng lẽ người nàng có mùi gì lạ sao? Nàng từ lúc bị mama huấn luyện đã có thói quen tắm rất kĩ, không còn bị chê hôi nữa mà. Giờ hần cứ ngửi người nàng như thế làm nàng bối rối.

Hơi thở của Tổng Minh nóng ẩm muốn làm cổ nàng rát lên. Nàng hỏi lí nhí khi tay cũng không dám đẩy hần ra dù chỉ một chút.

- Trên người thiếp có mùi gì khó ngửi hả?
- Không... nàng thơm lắm!

Vừa nói hần vừa siết chặt tay ôm giữ lưng nàng, mang cổ nàng càng sát vào má hần. An An bắt đầu nói năn không lưu loát với cái tư thế này....

- Nếu ... nếu thế sao phu quân cứ ngửi thiếp như thế?
- ta cũng không biết!

Tổng Minh có vẻ không nhận thức được hành động của mình nữa nói gì đến kiểm soát nó lúc này. Hần có chút hơi lùi ra. Nàng chớp mắt nhìn gương mặt tuần tú. Tổng Minh đang nhìn nàng, thật sự nhìn nàng với một ánh mắt hần chưa từng biểu hiện ra bình thường để rồi lại ngã mặt vào hõm cổ của nàng.

An An biết hần say nhưng không nghĩ hần ngắt xỉu trên vai nàng như thế. Song môi hần khê cử động làm má nàng càng đỏ thẹn, mắt mở to ra bất ngờ.

Tổng Minh chưa có ngắt, còn đang dùng môi hé nhẹ dò dẫm lên xuống dọc theo cái cổ non trắng thơm tho. Cả người nàng nhạy cảm chưa bao giờ trải qua cảm giác này nên co rúm lên ngay.

Và hần ấn môi hôn thật vội vã lên làn da mềm mại nơi cổ nàng. Nàng nhú mi nhắm mắt cảm thấy môi hần ấm nóng như hôn như liếm mút hết thưởng thứ món ngon thật quá sức chịu đựng của mình nên nàng né lùi ra làm Tổng Minh ngỡ ngàng.

Hơi thở hắt có chút dồn dập khó nhọc, tuần mâu nhìn nàng vì nàng né hắt. Nàng cũng tròn mắt nhìn hắt. Tống Minh lúc này không còn vẻ mặt lạnh lẽo, nhàm chán nữa mà đầy sự ham muốn. Sâu trong đáy mắt trực trào dục vọng nhìn chăm chăm phía nàng.

Thì ra Tống Minh cũng có lúc như bao nam nhân khác nhìn nàng ham muốn như thế. Giờ thì nàng mặc kệ những nam nhân khác ra sao, nàng chỉ muốn hấp dẫn mỗi hắt và mong hắt cũng ham muốn mình thôi.

Gương mặt anh tú tuần mỹ thêm chút dục vọng xấu xa thật là quá mê người. An An run lên nhưng không sợ hãi, cả người cứ nhiên bất động gần sát Tống Minh chẳng biết có nên bỏ chạy hay không nữa!?

Cuối cùng như không giữ được sự kiềm chế, hắt giữ nàng ngã ra giường rồi cuồng dã hôn. Nàng chớp chớp mắt vì từng thấy các tỉ tỉ hôn khách rồi hôm nay nàng mới lần đầu biết cảm giác nó ra sao.

Hơi thở cùng miệng Tống Minh chỉ toàn hơi rượu thật khó chịu nha nhưng bờ môi mềm mại mê vẫn hết sức tuyệt vời. Cánh môi mỏng gặm mút môi hồng xinh của nàng không tha cho phần môi nào. Môi trên vừa trao qua thì môi dưới bị cắn nhẹ làm nàng loạn lên vì cảm xúc mãnh liệt.

Nàng không biết phải làm gì, trong đầu trống rỗng nhanh chóng hé môi tự nguyện cho hắt tiếp tục hôn dễ dàng hơn. Tống Minh hài lòng vì được đáp lại, đầu lưỡi triền miên quỳn với lưỡi nàng dò hết mọi ngóc ngách trong chiếc miệng nhỏ của nàng.

Nàng ôm vai hắt, hắt giữ cứng cả người nàng, cả hai lúc này không còn chút ngăn cách, môi trên môi dưới cứ đồng điệu vừa khớp hôn say đắm.

Nụ hôn đầu đã kịch liệt thế này thật là đáng nhớ nha, An An trong lòng rất vui thuận theo hắt hôn đến thở đứt quãng...

- Nương tử...

Giọng Tống Minh lúc này khàn khàn thật lạ nhưng cuốn hút lạ thường, cả người nàng run lên mê mẩn đến mức chỉ biết níu chặt vai hắt hơn như trả lời.

Bỗng dưng Tống Minh dừng lại đột ngột.

Cả hai nhìn nhau, hơi thở nóng dồn có chút căng thẳng. Hắt vội vả nắm lớp áo lụa hoa của nàng muốn cởi ra nhưng nóng nảy lại quá tay xé toạt. Tiếng áo rách làm cho khuê phòng tĩnh lặng vang chói tai, đồng thời cũng làm nàng tỉnh ra biết ý muốn của hắt.

An An lập tức thoái lui trên giường xa hắt một tí để lấy lại chút bình tĩnh. Hắt đang muốn “thể nộ như kia” với nàng một cách rõ ràng như vậy rồi nàng không biết phải làm sao?

Tống Minh thì thở dồn nhìn ánh trăng mờ rọi từ cánh cửa sổ lớn đầu giường xuyên qua màn lụa phủ lên thân thể ngọc ngà trắng nõn quyến rũ của nàng lúc này chỉ còn vờn mỗi yếm hồng trên người. Hắt không nhìn nổi, lí trí giờ có hay không cũng không thể cản hắt lại chòm đến.

An An có ý né rồi lại không làm gì ngoài bặm môi trông hắt tàn bạo xé luôn cả áo yếm, lột sạch quần áo nàng từ trên xuống dưới không để thừa một mảnh vải dư.

Cả người nàng vì lần đầu phơi bày ra trước mặt nam nhân nên run rẩy. Chân co lại, tay cố che ngực tròn đầy của mình. Tống Minh vẫn cứ nhìn như thế nàng thật có chút mắc cỡ nha.

Nàng vì biết quá rõ việc sẽ và sắp xảy ra với mình nên không sợ lắm lại có chút lo lắng cần suy nghĩ nghiêm túc. Vốn nàng không muốn bán thân, vì giữ mình mới bỏ trốn khỏi thanh lâu, chẳng lẽ nay lại trao cho Tống Minh cái giá “300 vạn lượng” một cách “không tổn tiền” thế này.

Trông hắt bây giờ nửa say nửa tỉnh, phần tỉnh cũng toàn là tà niệm muốn ăn nàng rồi làm sao có thể bàn bạc giá tiền với hắt lúc này chứ?

Ây da... đang nhâm cái lúc “dầu sôi lửa bỏng” căng thẳng thế này nàng không còn thông minh lanh lẹ như ngày thường nữa nghĩ mãi cũng không ra. Và nàng hết hồn, má nóng đỏ thẹn thùng khi hắt vuốt ve, cắn loạn xạ cả thân người nàng.

Tay hắt tìm xuống hạ thân nhảy cảm làm nàng cuốn lên níu tay ngăn hắt bằng giọng đứt quãng...

- Phu quân ... chàng đừng làm... ưhm...

11. Chương 5.2

Ấy da... đang nhâm cái lúc “dầu sôi lửa bỏng” căng thẳng thế này nàng không còn thông minh lanh lẹ như ngày thường nữa nghĩ mãi cũng không ra. Và nàng hết hồn, má nóng đỏ thẹn thùng khí hân vuốt ve, cắn loạn xạ cả thân người nàng.

Tay hân tìm xuống hạ thân nhạy cảm làm nàng cuộn lên níu tay ngăn hân bằng giọng đứt quãng...

- Phu quân ... chàng đừng làm... ưhm...

An An ngăn không kịp hân vùi đầu hôn lần xuống đùi ngọc, tay bá đạo hết vuốt ve lại thăm dò nơi tư mật riêng tư của nữ nhi. Nàng xấu hổ nên cố khép hai đùi lại nhưng Tống Minh lấy tay giữ ngăn không cho. Nàng chỉ biết đường lấy che mặt lại để hân tự do trêu chọc người mình như thể xấu hổ cực kì.

Nàng vì Tống Minh sắp điên mất rồi e không “cầm cự” giữ mình thêm được bao lâu. Mama mà biết nàng làm thế hân cũng sẽ hét la ầm ĩ lên cho xem.

Nhưng ai biểu Tống Minh trên giường thật nhiệt tình, nóng bỏng không như bề ngoài đá tảng, lạnh lùng nhằm chán làm chi khiến nàng cũng “ham muốn” hân.

Đầu ngón tay hân thản nhiên dăm càng quấy thử tiến sâu vào trong thủy huyết khiến nàng hoảng lên, môi mím lại muốn hân thôi đi nhưng cơ thể lại như muốn níu giữ cảm giác khoái cảm bé nhỏ xa lạ không đành đẩy ra.

Nàng thở dồn nhìn hân, Tống Minh cũng nhìn nàng khi hai đầu ngón tay khê vào sâu thêm. Nàng rướn người có chút khó chịu tự rên the the thật nhỏ trong cổ họng. Hân lại muốn tiến nhưng tay lùi ra một chút lại thử tiến sâu thêm có vách mỏng ngăn lại.

An An mắt phẫn lệ không chịu nổi, với tay nắm lấy tay hân đang trêu chọc người nàng...

- Xin chàng... thiếp không chịu nổi...

Nàng chỉ cố van xin hân dừng dùng tay trêu chọc nơi tư mật của nàng nữa nhưng lại khiến hân nổi thêm dục vọng nghĩ nàng gấp rút cần hân. Tống Minh nhanh chóng rút hai ngón tay ra ướt đầm một mảng khiến nàng xấu hổ chết mất nhưng hân không ngại dùng ngón cái xoa vào đầu ngón tay rồi nhẹ đưa lên dùng lưỡi liếm nhẹ.

Nàng chỉ ngây ngốc nhìn hân lúc này thật không khác gì phường dâm tặc xấu xa nhưng cũng thật là hấp dẫn mê người sớm khiến đầu óc nàng muốn suy đảo.

Tống Minh cũng không cầm cự nổi nhanh chóng tạm rời người nàng để tổng khứ bớt y phục trên người hân. Nàng vẫn là đồ mật, nuốt khan một cái trong cổ họng nhìn đáng vẻ nam tính vô cùng mạnh mẽ mà trong lòng ngực tim đập lung tung.

Thân người hân cao lớn, cơ bắp thật gọn, chưa kể dục vọng nam tính bùng bùng dọa mắt bên dưới hạ thân cũng xếp vào loại hạng nhất của nam nhân nha.

An An không biết phải làm gì nữa với “mỹ cảnh” này đành nhắm mắt hi vọng không phải là một cơn “sắc mộng” kịch tính mà thôi.

Tống Minh tuần tú như thế, thân người mạnh mẽ đẹp như thế, lại còn cái thứ dọa mắt nàng rất chất lượng thì nếu có đang bỏ chạy lúc đầu nàng cũng tình nguyện quay lại giường, huống chi vẫn nằm một đống như thế.

Hân nhanh chóng trở lại ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn mềm mại, môi lần tìm môi nàng. An An lúc này mới hé mắt ra nhìn, hân rõ ràng say mới thế này nhưng vẫn là Tống Minh nàng không thể kiềm lòng nổi.

Xem như nàng không thể chờ hấn tỉnh táo để bàn lại “giá cả”, nàng sẵn sàng dành lần đầu ột nam nhân tuần tú có vật nam tính to lớn chất lượng như thế nha.

Thế là suy nghĩ xong, nàng xấu hổ mím môi gờ tay ôm vòng lấy cổ hấn như báo cho hấn biết nàng tự nguyện trao thân cho hấn. Môi hấn nhoẻn lên cười nhẹ tà đạo một chút rất hài lòng ôm lấy nàng, đưa hạ thân gần sát người nàng.

An An thở hổn hển nhìn Tống Minh đưa nóng thiếp căng cứng, nóng bỏng sát nơi tư mật ngọt ngào của mình. Nàng dĩ nhiên có rành việc này nhưng chưa tự mình trải qua lần nào nên cũng sợ lắm, căng thẳng cực độ.

Nữ nhi dù tốt hay xấu thì trinh tiết chỉ có một. Nàng đang lo lỡ sáng ra tỉnh táo không bị Tống Minh cảm dỗ bằng sự hấp dẫn của hấn nữa thì có bao giờ nàng hối hận hay không? Nhưng chưa nghĩ ngợi được đến đâu vật nam tính thô lớn vọt sâu vào trong người nàng nhanh gọn.

Cơn đau xé ngang khiến tay nàng bấu chặt tay Tống Minh, mắt tuôn lệ không kiểm soát. Hấn thở dồn nhìn nàng khóc dưới thân mình, đầu lúc này nửa tỉnh nửa say hấn cũng không vội làm gì gấp rút sợ nàng lại càng đau dù dự vọng thiêu trụi hấn, cơ thể nàng vì chưa quen cũng siết đau một phần của hấn đang chôn trong người nàng.

An An biết sẽ đau nhưng không ngờ đến mức này, nàng không muốn ân ái nữa đâu, tay đang muốn đẩy Tống Minh ra thì chưa gì hấn đã hôn nàng, tay xoa lên người nàng. Cơ thể nàng từ từ vì hành động ôn nhu liền bớt căng thẳng.

Tống Minh có chờ nàng nhưng cũng nhẫn nhịn không nổi, khi môi trên môi nàng cắn mút thì cũng động khê thân người thử lùi ra tiến vào thâm nhập nơi mật ngọt trơn nóng của nàng.

Nàng chỉ biết nhú mi, cắn môi chịu đựng cơn đau qua dần, từ từ cơ thể cả hai cũng hoà hợp nhịp nhàng động hơn. Tống Minh thừa thế xông lên càng mạnh mẽ gấp rút tăng nhanh giao triền khiến An An cắn môi cũng không chịu nổi phải thốt ra âm thanh ỹ miều vì khoái cảm. Hấn cũng vì nàng liên tục gồng nhẹ trong thanh quản.

Tay Tống Minh giữ lấy đùi ngọc, cả người cường tráng xông xông lao đến. Nàng mềm mại yếu đuối chỉ có thể thuận cho hấn muốn làm gì thì làm. Nóng thiếp cứ thế ra vào, máu tử nữ ban đầu cũng theo trầu đưa vượt trên chân nàng và hấn tại nơi giao nhau.

Nàng đưa mắt nhìn hấn lúc này đang chiếm giữ thân thể mình làm của riêng hấn thấy có chút hạnh phúc. Nàng rất vui khi được làm nữ nhân của Tống Minh. Hấn cũng nhìn nàng càng gắt gao giữ lấy nàng.

Cả đêm trường thanh tĩnh, cả hai quấn lấy nhau mà rên rỉ không thể rời. Có chút nước mắt, có chút dồn dập, nóng bỏng đầy đam mê. An An cuối cùng cũng thuộc về Tống Minh rồi.

Nắng chưa buông nhưng thói quen làm An An tỉnh dậy vội mắt cảm nhận cánh tay nam nhân ôm người mình. Nàng đỏ mặt, môi cười mím mở mắt nhìn qua rồi tự chui vào ngực hấn, lấy má dụi dụi lên bờ ngực nam tính mạnh mẽ đang nghiêng khê ôm người mình.

Cả người nàng cứ nhiên hơi bị đau vài chỗ, mỗi nhứt toàn thân nhưng vẫn thấy vô cùng dễ chịu và hạnh phúc. Giờ thì nàng cũng mất cái thứ trinh tiết vớ vẩn rồi không thêm sợ mama đem về rao bán nàng nữa.

Nàng thấy cuộc đời mình tươi đẹp lại chỉ sau có một đêm thôi. Giờ nàng là người hạnh phúc nhất thế gian rồi.

Song đến lúc Tống Minh choàng tỉnh vì cảm giác có ai đó dụi lên người nên như phản xạ, cả người nhanh như chớp không những rời khỏi nàng còn phóng ngay xuống giường thiếu chút lao lại cầm mảnh đao trên kệ.

An An giật mình vội vã ngồi lên nhìn hấn. Tống Minh đảo mắt nhìn phòng mình không có gì lạ chỉ lạ ở chỗ có nàng trên giường khê lo lắng hỏi...

- Phu quân sao vậy?

Hắn hơn 26 năm nay đều ngủ một mình, chưa kể ra chiến trường ngủ luôn cảnh giác như vậy. Tuy nhiên dù sáng sớm có địch đột kích hắn cũng chưa từng choáng váng đến thế này.

An An trên giường thân thể trần trụi phơi bày không manh áo. Nhìn cảnh tượng này Tống Minh không thể không tự đặt câu hỏi trong đầu.

Hôm qua xảy ra chuyện gì thế này?

Đầu hắn có hơi nhứt, vội giữ trán cố nhớ. Nàng chờ hắn “bình tĩnh” có chút xấu hổ vì hắn cũng chưa mặc gì lại cứ đứng ngay trước mặt nàng khéo dọa mắt nàng nha. Dáng người to lớn, mãnh mẽ tuy hết bưng bưng dục vọng như đêm qua nhưng vẫn thật cường tráng. Phu quân “hờ” của nàng thật tuyệt hết chỗ chê mà.

Có điều trong biểu hiện đáng thương của hắn xem ra cân nặng nhất nhỡ lại chút ít nên nhỏ giọng, hỏi thẹn thùng...

- Chàng không nhớ chuyện đêm qua hả?

Tống Minh nhìn nàng, mắt nhìn mặt nàng rồi nhanh chóng nhìn xuống thân nàng “chỉ chút thôi”. Làn da nàng trắng nõn, nhìn mịn như thế lại có chút dẫu đỏ cùng khắp. Hắn nuốt khan, nhớ lại hình như người nàng ra như thế do bị mình hôn.

Xưa giờ tửu lượng của hắn khá như thế, say rượu vẫn có thể giữ nguyên lí trí nhưng hôm qua do cái thứ cực tửu công phẩm của An Thành làm hắn...

Tống Minh cố hết sức suy nghĩ không thể bán loạn lúc này. Hắn là nam nhân, việc này xảy ra, nàng không có vẻ oán giận thì thôi hắn đâu thể mất bình tĩnh được. Dù sao hắn “làm bậy” với nương tử của mình cũng không phải tội đồ gì khủng khiếp lắm.

Tống Minh cố điềm tĩnh nói, mắt cố không nhìn chăm chăm vào “cảnh xuân” trước mắt do nàng đem lại từ thân thể đó nữa...

- Hôm qua ta hơi say nên...

- Thiếp không trách chàng đâu, chàng không cần thấy có lỗi!

Nàng nói, môi chum chim có chút ý cười không hờn giận, má hồng e thẹn thật đáng yêu. Ôi trời...Tống Minh thật muốn nhớ hắn đã làm gì trên người nàng quá!

Nhưng hắn có tí sợ hãi, gần đây vì gần nàng hắn thấy mình quá lạ lẫm rồi đang muốn tránh nàng xa chút xíu lại làm vậy với nàng rồi. Chưa kể hắn từng nói sau một năm mới động phòng, nay tính ra còn chưa đến ba tháng, nếu mọi người biết chẳng phải nói hắn “nhu nhược” nhện không được một năm hay sao?

Thế là hắn nhanh chóng bình tĩnh xoay đi tìm áo của mình nói có chút khẩn trương...

- Nàng mau mau mặc áo rồi về phòng trước khi cha mẹ biết đi!

- Thiếp không có áo!

- Sao lại không có áo? Chứ hôm qua nàng mặc gì?

Tống Minh mới hỏi thì chân dẫm lên mớ vải lụa hoa rách nát lung tung trên sàn. Hắn còn nhận ra mảnh hồng hồng là áo yếm của nàng, tất cả đều bị xé sạch sẽ không còn vẹn nguyên cái nào. Nhìn hậu quả này chỉ có thể do mình làm ra, hắn lần nữa lại nuốt khan.

An An xấu hổ vẫn ngồi trên giường, tay cố giữ qua cánh tay phía còn lại nhằm che đi phần nào bờ ngực đầy đặn nhưng cũng không thể che hết. Trên đùi nàng còn vệt máu đào xử nữ lấp ló nơi tư mật nữ nhi hấp dẫn đã bị hắn thăm dò chiếm đoạt hết rồi.

Hắn tuy không nhớ rõ nhưng đêm qua đúng là hắn ăn thịt nàng rồi. Cứ nhìn nàng như thế chỉ sợ hắn lao lại giường làm trò hạ lưu mất thôi. Thế là Tống Minh lại tú áo lấy cho nàng bộ áo của mình rồi nói có chút ngại với nàng...

- Nàng mặc đồ đi!

An An ngại ngùng cầm lấy rồi bẽn lẽn hỏi ...

- Lỡ có ai nhìn thấy thì sao?

- Ta đưa nàng về phòng. Nhanh lên!

Tổng Minh hồi thức, nàng cũng luống cuống cảm giác còn hơn đi vụng trộm. Nhưng cả hai chưa hợp phòng, mỗi đứa một phòng khác nhau, hắn còn dỏng dạc nói một năm mới động phòng giờ mà lộ ra thì mặt mũi hắn để ở đâu nữa chứ?

Nói chung sự việc này hắn sẽ khắc phục sau tạ tội với riêng nàng còn người ngoài kể cả cha mẹ cũng không thể cho ai biết cả. Nhưng quả thật Tổng Minh cũng không ngờ mình tệ như vậy, có thể say rồi làm ra những chuyện mất kiểm soát.

Có bao giờ hắn có chút hơi men trong người mà tìm nữ nhân đâu, hay chỉ do là chính nàng kích thích hắn mất hết lí trí. Và Tổng Minh thở ra khổ sở nhìn An An loay hoay mãi cũng không biết mặc làm sao cho gọn cái áo to của hắn. Hắn cắn răng bước đến giúp cho nhanh.

An An then thùng ngoan ngoãn nhìn hắn mặc áo cho. Trông đại tướng quân đây bình tĩnh như thế chứ muốn say sẩm khi nhìn trực tiếp những thứ gợi cảm trên thân thể nàng sau làn áo. Nàng nói khẽ...

- Tối qua mà chàng cũng nhẹ nhàng thế này thì thiếp vẫn còn áo mặc rồi!

Sự lạnh lùng không còn có thể giữ nổi trên mặt hắn nữa. Tổng Minh cũng sắp mắc cỡ theo nàng rồi. Tay hắn giữ đai lưng chỉnh cho sát theo dáng người nhỏ nhắn của nàng sau đó ngằn ngừ hỏi...

- Ta có làm gì khiến nàng sợ không?

Nghe hỏi thế An An gật đầu, rồi sau đó nghĩ lại mà lắc đầu ngoay ngoay làm hắn cũng chẳng dám nhẹ lòng xúi nào mau cầm tay nàng dắt ra khỏi phòng lén lút.

Trời còn sớm tinh mơ, cảnh vật trong mắt An An thật là tươi đẹp nha. Lòng nàng quá hạnh phúc còn được Tổng Minh nắm tay dắt đi vội vã. Hắn chỉ một lòng lo cho thể diện của hắn không thể bị huỷ hoại không ngày hôm nay được. Mắt thấy dãy phòng của nàng phía trước đến rồi hắn có chút mừng rỡ.

Định bụng chuyện hắn làm ra với nương tử sẽ không có thêm người thứ ba biết thì cha mẹ xuất hiện đúng ngay khúc quanh hành lang phía trước.

Tổng Minh không kịp núp hay giấu An An đi. Hai người lớn sáng thích tản bộ cho gân cốt già cỗi dễ chịu, đưa mắt ngạc nhiên nhìn con trai. Nàng xấu hổ núp sau lưng hắn. Mặt tên nọ đã tái mét chẳng còn hột máu nào khi bị hỏi...

- Con giấu gì sau lưng vậy Minh nhi?

- Con không có!

Tổng Minh hơi lù lù đem nàng xa cha mẹ một chút. Dù hắn có lãnh đạm, cứng ngắt thì cũng không qua mắt được cha mẹ là hắn đang nói dối. Hai người lớn vì thế càng tiến lên nhìn thử. Không may gió thổi tóc dài của nàng bay phất qua lưng hắn làm bà má nhú mày gọi...

- Tĩnh Nghiên!!!

Cả hai đứa đều cắn răng rưng lệ. An An đành rụt rè, đỏ thẹn trên má bước ra vẫn nín sau lưng áo hắn. Nhìn bộ dạng lúng ta lúng túng, mắc cỡ của cả hai, người lớn không cần đoán cũng tự suy ra vội cười tà đạo...

- Làm gì mà trả Nghiên nhi về phòng vội vàng vậy Minh nhi?

- Không có! Sáng sớm con và nương tử đi nhìn cảnh sáng thôi! - Hắn cố khắc phục cái tình huống không còn gì có thể tồi tệ hơn này nhưng mặt cứng ngắt của Tổng Minh càng nói dối càng trông ra khó coi hơn.

- Thế sao Nghiên nhi mặc áo của con vậy?

Thế là hết chối, làm sao hai đứa qua mắt được người lớn cao thâm. Thể diện của Tổng Minh xem không còn lại gì nữa!? Cha hắn cười trên chọc con ngay...

- Nếu làm không được thì từ đầu đừng có lớn tiếng nha con trai!?

- CHA!!!

Tổng Minh rống giận lên vì bị chọc nhưng bà mẹ chỉ vui vẻ không quan tâm thằng con.

- Nghiền nhai mau đi thay áo rồi còn ra ăn sáng nữa mẹ chuẩn bị cho con rồi. Hôm nay mẹ sẽ cho sắp xếp để hai đứa hợp phòng luôn đỡ làm hai đứa cực khổ lén lút thế này nha!

An An đỏ mặt không biết làm gì ngoài cười thẹn thùng. Hắn chỉ “hừ” lạnh không biết là vì khó chịu hay là nhục nhã quá bỏ đi luôn với bộ dạng lạnh lùng thường ngày. Nàng thấy cũng hơi lạ nhưng thôi tâm trạng nàng vui lắm nên không suy nghĩ nhiều.

Hai người lớn thì rất là hài lòng vì với tiến độ này thì chuyện có cháu nội bỗng bề không còn xa vời lắm.

- Hết chương 5 -

12. Chương 6.1

Thế là thiếu gia của Quốc sư, cũng là Đại tướng quân của triều đình ngậm ngùi cam chịu sự nhục nhã mất mặt do chính bản thân gây ra. An An nhìn hắn không vui khi cả hai hợp phòng chỉ biết mím môi trong lòng hạnh phúc nhưng không dám cười.

Đồ đạc của nàng chỉ có y phục thôi nên dọn không mất bao nhiêu thời gian và diện tích phòng hắn. Nàng rất muốn gần hắn nhưng thật không hiểu sao Tổng Minh lại mang nét mặt như vậy cứ như miễn cưỡng lắm.

Nàng dù sao cũng thành người của hắn rồi mà hắn không vui vẻ, tỏ ra ngọt ngào hơn hay ôn nhu hơn gì cả, thái độ thậm chí còn lạnh nhạt hơn bình thường.

Tì nữ dọn xong lui ra, An An đưa mắt nhìn hắn ngồi bất động chỉ biết rụt rè hỏi.

- Phu quân có gì không vui sao?

- ... không có!

Tổng Minh trả lời cho xong rồi bước lại kệ lấy sách ra ghế trường cạnh cửa sổ lớn nằm đọc không quan tâm nàng. Nàng thấy có chút hụt hẫng vì bị đối xử như thế...

- Phu quân...

- Ta đọc sách rồi nàng đừng làm phiền. Nàng hằng ngày thường làm gì thì cứ làm đi!

Tổng Minh nói mắt vẫn nhìn vào binh thư không nhìn nàng dù chỉ một chút. An An đứng nhìn gương mặt tuấn tú lạnh nhạt thật không hiểu nổi, cảm giác rất buồn. Nàng cứ ngỡ khi mình trao thân cho hắn thì cả hai sẽ vui vẻ hơn.

Nàng không phải đã là nữ nhân của hắn rồi sao tại sao lại không yêu thương nàng?

Tổng Minh quay nhìn khi nàng lui thủ đi khỏi phòng rồi mới nhanh chóng thở dài một cái quăng cuốn sách. Tất nhiên hắn không phải muốn đối với nàng như thế song do hắn say rượu “lỡ” làm bậy khi chưa chuẩn bị tinh thần gần gũi nàng.

Chỉ sau một đêm quan hệ của cả hai phút chốc mất phương hướng, sự việc này lỗi do hắn nói ra rồi tự làm hỏng trước vì thế nên tạm phải giữ khoảng cách với nàng để đầu óc ổn định hơn.

Cha mẹ chồng thậm chí còn hạnh phúc hơn cả hai vì thằng con “nhàm chán” tự ra điều kiện rồi tự làm không xong. Cứ bị cha mẹ chọc thật nhục nhã nên Tổng Minh không thèm nói năn gì chỉ mang cái mặt lăm lăm lì lì.

An An buồn buồn lén nhìn, cha mẹ đâu biết nội tình ẩn sau đâu. Cả hai hợp phòng như hỉ sự là thế nhưng đối với nàng như bị ghe lạnh. Khi nàng đã thay áo ngủ lòng muốn đến giường cùng hắn thì hắn lại lạnh nhạt nói dứt khoát...

- Việc tối đó là lỗi của ta nhưng ta đã nói rồi không “động” vào nàng cho hết một năm nên ta vẫn sẽ làm thể hợp phòng cũng vậy thôi.

Nàng ngờ ngàng nhìn gương mặt băng giá, lời nói lạnh lùng đến sắc nhọn làm đau lòng nàng. Chẳng lẽ khi tỉnh táo Tống Minh không hề muốn nàng nữa hay sao? Bây giờ nàng không cần biết có bao nhiêu nam nhân ngưỡng mộ mình, nàng chỉ mong hân yêu thương nàng, tỏ ra ham muốn nàng như đêm ấy thôi.

An An nói lí nhí mắt chưa chi có chút lệ đọng nhẹ khoé mắt...

- Thiếp là nương tử của chàng, cũng đã thành người của chàng rồi... chàng đâu cần phải trọng thể diện như vậy chứ?

Hắn có chút đơ ra nghe, nhìn nàng đứng trước mình. An An rụt rè nhìn hắn, dáng vẻ của nàng thật đáng yêu, xinh đẹp mê hồn người. Áo ngủ của nàng cũng thật mong manh không che đậy bao nhiêu phần thân thể của nàng. Tất cả chỉ khiến Tống Minh nuốt khan cố giữ vững lí trí.

- Đường đường là chính nhân quân tử mà thể diện không giữ được thì ta còn có thể nhìn ai nữa. Chuyện này xem như chúng ta rõ ràng với nhau rồi. Nếu nàng không ngủ, ta ngủ trước!

Tống Minh giữ thành công vẻ lạnh nhạt đành lòng nằm xuống trước mặt kệ nàng. An An rưng lệ nhìn. Nàng được ra giá 300 vạn lượng không chịu bán mình, nàng bỏ trốn, rồi tự nguyện trao thân cho hắn cuối cùng nhận lại sự đối xử thể này đây.

Hắn thật là cố chấp, đáng ghét và khó hiểu.

An An đành nằm xuống cạnh lau nước mắt uất ức cố ngủ. Tống Minh nghiêng người bên kia cạnh nàng chỉ nhìn mặt vì chắc đã làm nàng tổn thương nhưng đành phải vậy mới là hắn – con người ngay thẳng, chính trực nói được là làm được.

Hắn nói sau một năm thì phải sau một năm không thay đổi dù cho nằm cạnh nàng kiểu này hằng đêm cho đến hết năm sẽ khổ tận cam lai lắm đây.

Con dâu vốn dĩ ăn uống ngang ngửa các bậc nam nhân mà nay đưa son hươu nhẹ chả khác mèo ăn khiến mẹ chồng kinh hãi. Bà ấy nâng vôi hai má hồng của nàng lên. An An buồn hiu, mặt lờ đờ không sức sống...

- Con bị bệnh hả Nghiên nhi?

Nàng uất ức lắm, buồn lắm nhìn mẹ hắn cũng định nói ra hết sau đó lại thôi suy nghĩ lại kịp. Cha mẹ nếu biết Tống Minh dù hợp phòng vẫn ghẻ lạnh với nàng thể nào cũng nổi cơn tanh bành xử hắn một trận.

Nếu như vậy không phải nàng ngu ngốc càng làm cho chàng mất vui với mình hay sao. An An biết mình thông minh, đầu óc nhạy bén biết suy nghĩ trước đến hậu quả nên đành ngậm đắng giấu nhẹm mọi chuyện một mình...

- Chắc con bị khó tiêu nên không muốn ăn thôi mẹ!

Nàng nói dối mẹ chồng thật êm, bà ấy nghe thế ra vẻ cưng chiều vỗ nhẹ hai má của nàng một cách ôn nhu. Con trai thì lúc nào cũng lạnh nhạt còn bà mẹ cứ hết sức ôn nhu, dịu dàng thế với nàng đôi lúc khiến nàng muốn điên lên.

- Con phải giữ gìn sức khỏe! Nếu trong người cứ yếu thì làm sao mau có tin vui chứ!? - Ý đồ của bà má là thế, nàng nghe ra từ bộ dạng sâu đời thâm lại chớp chớp mắt tỉnh táo hơn hồi lại.

- Ý mẹ là tiểu oa nhi hả?

- Ừm, con phải mau sanh cho Tống Minh một tiểu hài nhi khaú khinh. Hồi bé Tống Minh đã cứng ngắt như “tân thạch” rồi thật không dễ thương, mẹ mong cháu mẹ có phần giống con khaú ái sẽ khá hơn nó.

Nghe mẹ nói nàng suy nghĩ về con của nàng và Tống Minh thì cảm thấy phần chần lậ kì. Nàng bây giờ có thể nghĩ đến việc có con rồi nha.

Nhưng khổ cái phu quân không thèm “đá động” gì đến nàng thì lấy đâu ra “giống” cho nàng có con chứ!?

An An hơi nhú mi, cắn cắn môi suy nghĩ. Nàng muốn Tống Minh lại cuồng dã, hạ lưu, bá đạo ham muốn nàng nhưng không thể chuốt say như lần đó, nàng muốn hắn tỉnh táo và muốn nàng cơ.

Chẳng lẽ tiểu nha đầu đệ nhất thanh lâu như nàng không có cách mê hoặc nam nhân mà nàng muốn sao?

Coi như Tống Minh không biết trời cao đất dày dám ghê lạnh với nàng sau khi đã đem ra “ném thử”. Nàng sẽ khiến hắn trở thành đại sắc lang không còn che giấu bất cứ dục vọng xấu xa nào nữa, quần lấy nàng không rời khỏi còn chính nhân với chẳng quân tử gì nữa.

13. Chương 6.2

Một khả tiểu tử mặt trắng môi hồng đứng nhìn phủ Quốc sư. An An vừa ra cổng nhìn thoáng qua cũng đủ biết đó là một tiểu cô nương cải nam trang rồi. Trước đây nàng cũng hay mặc áo nam nhi nên làm sao qua mắt được nàng.

Thấy An An bước ra từ phủ Quốc sư cô nương ấy có chút tò mò rồi nhanh chóng bỏ đi luôn. An An cũng không bận tâm khó hiểu vì còn phải mua ít “đồ hiểm” về mê hoặc phu quân đáng chết trên giường của nàng.

Cô nương cải nam trang thoải mái đi dạo quanh chợ sau khi nhìn xong phủ Quốc sư. Phía sau có vài kẻ thấy “tiểu tử” đeo bên hông túi tiền vun đầy nên nổi tà tâm bám theo. Cô nương cải nam trang nọ đi ra ngoài phía thành ngoài vắng người thì kẻ xấu đã nhanh chóng chặn đầu.

Gương mặt nhỏ xanh xanh sợ ngay nhìn ba người nam nhân mặt mũi bặm rợn, nhìn cũng biết không phải người đường hoàn...

- Các người muốn gì? - Cô nương ấy nói chân hơi lù lù khi thấy ba gã đó không có ý tốt!

- Ngoan ngoan thì đưa hết tiền đây, tiểu tử!

Cô nàng sợ lắm, tay giơ về phía hầu bao như có ý gỡ túi đưa thật. Ba tên đó khoái chí tưởng dễ có một vụ hời thì cô nàng nhanh chóng quay đầu chạy trốn chết. Ba gã nam nhân tức điên đuổi theo.

- Đứng lại!!!

Giây phút nghìn cân treo sợi tóc, sức lực dần có yếu thì vẫn tự cố chạy thực mạng thôi. Cô nương ấy nhắm mắt nhắm mũi chạy vào phường Trường Thanh nổi tiếng là chốn ‘vui vẻ’ ở Kinh thành.

Giải thích thêm, cả dãy phố lớn ở đây chỉ toàn là thanh lâu, kĩ viện, tửu lầu mua vui không đoan chính hấp dẫn biết bao nam nhân ra vào tìm khoái lạc. Và việc mà Phiến An Thành tình cờ có mặt ở đây hôm nay cũng không có ai lạ. Hắn chính là “đại gia quen thân” của hơn mười thanh lâu lớn nhất cả Kỳ Mạc này.

An Thành đi khỏi thanh lâu, nét mặt cũng không vui vẻ gì làm tiểu Lạc theo hầu nhanh chóng hỏi theo sắc mặt của chủ nhân.

- Thiếu gia hôm nay cũng không vui hả? Có phải là vì lại nhớ cô nương Nguyệt An không?

Nghe nô tài hỏi hắn chỉ nhếch mép cười nhạt.

- Nhớ? Có gì để nhớ? Ta chỉ cảm thấy khó chịu khi đồ ta muốn và đặt cọc lại trốn đi thôi!

- Nếu có tin gì thì mama của Mỹ Hồng Lâu sẽ báo ngay mà. Cô nương ấy biết thân biết phận được thiếu gia để mắt đến cũng tự biết về thôi!

- Haha vậy sao?... hi vọng lúc đó ta còn có hứng!

An Thành không ngờ một cô nương thanh lâu vì giữ mình mà dám trốn hắn như vậy. Hắn có được nàng sẽ “ăn tươi” ngay cho bỏ tức.

Chợt đang lúc An Thành suy nghĩ đi đâu đâu thì một thân người lao sầm vào hắn. Hắn cư nhiên đang không chú ý nên có bất ngờ nhưng cả người vẫn đứng vững không vì chút chấn động mà té.

Trong khi cô nương giả nam trang ấy lại cảm giác còn hơn va vào tường đau đến choáng váng. Cả người đang chạy quá sức lại thêm suy suyễn. Gia nhân của hắn nhanh chóng thay chủ nhân chữa...

- Đi đứng không biết nhìn đường hả xú tiểu tử! Mau xin lỗi công tử của ta đi!

Cô nương đau quá chỉ biết thở nhọc do chạy mệt, tay giữ lấy mũi đau mắt nhắm mắt mở không nhìn rõ Phiến An Thành nho nhã, cao sang chỉ cố nói...

- Xin lỗi công tử!

Chỉ với nửa con mắt nhìn lại thì kẻ thâm thúy như Phiến An Thành đã biết ngay là nữ cải nam trang. Và lại cô nương này xem ra có chút thanh tú khả ái giả trai trông có chút hơi “không tuần tú” nha.

Phía sau ba kẻ kia đã theo kịp, cô nương nọ mệt lả thở ngược như thế làm sao còn sức chạy tiếp. An Thành thấy vậy mới hỏi giọng lãnh đạm nhưng vẫn nho nhã lịch thiệp...

- Gặp rắc rối hả, tiểu huynh đệ?

- Phải... chúng muốn cướp túi tiền của tui...

Cô nương nói đứt quãng, mặt trắng bệch ra xanh xao cảm thấy có thể núp sau công tử này. Phiến An Thành xưa nay yêu thích phong lưu, thưởng hoa thưởng nguyệt không ưa dính vào mấy chuyện phiền phức nhặt nhèo, tuy nhiên một cô nương cải nam trang thì thật thú vị nên không ngại giúp.

Hắn đưa mắt, ba tên lưu manh hung dữ cũng nhanh chóng sợ hãi hơn nửa phần. An Thành chỉ cười tào nhả nhưng khiến cho người ta sợ đến phát run...

- Ta là Phiến An Thành, tiểu huynh đệ đây là người của ta. Nếu ba huynh đây có gì phiền lòng cứ đến phủ gặp ta sẽ chuộc lỗi sau chứ đừng sinh sự giữ thanh thiên bạch nhật thế này.

Quanh đây đang có đông người ra xem, hắn viện cớ này thật tinh tế. Nhưng ba thằng đó không ngại người đông chỉ sợ cái tên của hắn. Họ Phiến cả Kinh thành này chỉ có họ tộc của Tể tướng gia mà thôi. Nhìn thêm bộ dạng sang trọng, tào nhả bất phàm chắc chắn là công tử của Tể tướng gia rồi nên họ xanh mặt cười cười rồi quay đầu chạy bỏ mạng.

An Thành chỉ cười với gia nhân của mình vì bản thân hắn cũng rất đáng sợ tuy không phải một thân võ nghệ cao cường như biểu ca. Nếu để kẻ xấu gặp trúng biểu ca Tống Minh của hắn thì sẽ quỳ khóc chứ không có khả năng chạy như vậy đâu.

- Cảm ơn công tử đã giúp đỡ!

Giọng nhỏ nhẹ vang lên làm Phiến An Thành thoải mái cười càng làm dung nhan khôi ngô toả ra hào quang sáng bừng hút hồn người khác. Với dáng vẻ của hắn hỏi cô nương nào thoát nổi tầm tay. Chính vì thế An An là người đầu tiên dám trốn hắn, làm hắn càng ham muốn không thôi.

Tiểu cô nương này cũng ngẩng ra nhìn Phiến An Thành làm xong chuyện tốt xoay đi. Ánh mắt nàng vẫn nhìn theo cảm kích, biết ơn thì mọi thứ chao đảo trước tầm mắt từ từ mất ý thức.

Vừa xoay đi đã nghe phía sau có tiếng ‘phịch’ làm hai chủ tớ xoay lại. Mấy cô kĩ nữ cũng chạy ra xem có người ngất xỉu. An Thành ngồi xuống nhìn nón vải rơi ra đúng là một một cô nương dung mạo cũng không tệ.

Nàng cơ thể vốn suy yếu, nhu nhược nên chạy quá mức còn rất hoảng sợ vì thế không chịu đứng nổi.

An Thành đưa ngón tay gãi gãi nhẹ cảm nhìn cả “thiên hạ” nằm trên đất thật không biết có nên đem về nhà mà từ từ thưởng thức hay không đây?

An Thành tự dừng gặp chuyện mới đau đầu trong khi có người chỉ vì phải “lôi thôi” hắn về phủ đã rất là đau đầu. Tống Minh quan sát kĩ bốn phương, tám hướng mới đi vào. Hắn sợ sự xuất hiện đột ngột của nàng.

Nhưng giọng nàng cười trong veo ngân vọng từ trong vườn làm hấn không cầm lòng cũng đi nhìn một cái. An An đang cùng cha mẹ chồng ngồi ăn bánh uống trà chiều. Thấy bóng hấn, nàng không ngần ngại buông bánh nhỏ ăn dở, môi cười rạng rỡ...

- Phu quân về rồi!

Hấn xem chút lùi lại ba bước như né mũi dao, mũi kiếm sẽ tấn công mình. Nhưng kể ra hấn cũng không cần phải né, hấn đâu cần trốn nàng, hấn chỉ cần vững lòng không âu yếm nàng cho hết năm thôi.

Thế là cơ thể mềm mại, nhỏ nhỏ xinh xinh lao đến ôm chầm như bạch tuộc vung xúc tu nhanh chóng khoá chặt hấn, lập tức người hấn căng thẳng ngay.

An An đưa mắt biết người chàng có phần phản ứng nên cười trong bụng cố tình để đường cong nơi ngực tròn đầy đặn dán vào cánh tay hấn. Để nàng xem phu quân của nàng có thể chịu đựng như thế nào?

Tống Minh hít một hơi xem như tay mình không có chút xú cảm giác gì cả. nàng cười nói...

- Phu quân ăn bánh nhé, bánh quế hoa mẹ làm đó!

- Ta không ăn bánh!

- Vậy thiếp dọn cơm chiều sớm cho chàng nhé!

Nàng lên cười ám muội đi ra vẻ luyến tiếc khi người hết bám vào hấn. Tống Minh lập tức hươ tay kiểm tra xem có phải tay mình bị tê liệt luôn hay không chứ tại sao cứ cảm giác “cái thứ” mềm mềm ấm áp hấp dẫn của nàng vẫn tì vào. Cha mẹ hấn chỉ cười.

- Hai đứa như vậy thật làm người ta ngưỡng mộ nha!

- Đừng có chọc con!

Hấn cố giữ dáng vẻ lạnh lùng cứng ngắt để không bị bại lộ. Tống Minh nói được là làm được, ngày xưa như thế bây giờ cũng thế. Chỉ là “thách thức” này thật quá lớn, khó lòng vượt qua. Nàng cứ trơ trơ trước mặt, đêm đêm nằm cạnh, thân thể nàng hấn từng thấy qua lúc nào cũng cuốn hút.

Chính vì thế tối nào Tống Minh cũng tự đề phòng “thú tính” của mình nổi lên nên cố ý ngủ sớm trước nàng. Trông An An gần đây cũng đã quen thì phải không nhất gì về chuyện đó nữa.

Song đêm nay hấn chưa kịp lên giường nàng đã thay xiêm y đi ngủ, ngồi trước gương đồng chải nhẹ mái tóc dài mềm như suối, đen bóng như mây tơi.

An An biết hấn ngồi đọc binh thư lãnh đạm là thế nhưng mắt là đang lên nhìn mình. Môi nàng khẽ đưa nhẹ cười ưng ý, xem ra có chút tác dụng từ từ phu quân sẽ bị dụ quay mòng mòng mà không biết cho coi.

Nàng đứng lên xoay lại lập tức Tống Minh hú hồn cố nhìn vào trang sách viết cái quái gì hấn còn không nhận thức kịp là đang cầm ngược nữa. An An lại gần nói...

- Phu quân, chàng ngủi giúp thiếp đi!

Hấn hơi ngơ ngác nhìn lọ hương trên tay nàng. Gương mặt tuần tú có chút khờ khạo chưa từng nhìn thấy thứ này. An An cười ngồi xuống ghế trường cạnh hấn nói...

- Đây là tinh dầu đại thẩm bán son phấn cho thiếp dùng thử đó. Chàng thấy mùi của nó thế nào?

Tống Minh nửa điểm cũng không mấy may nghi ngờ tự thân rơi vào bẫy của nàng nha. Trông hấn thật thà ngủi thử khiến nàng vui lắm.

Trong lọ nồng mùi hoa cỏ có thơm nhưng quá nồng đậm lại sinh ra cảm giác khó ngủi. Giờ thì hấn mới biết nữ nhân thơm tho là do mấy cái thứ này. Tống Minh nhún vai trả lời nàng...

- Cũng thơm!

- Vậy chàng thấy thiếp có nên đổi không? Mùi cũ và cái này cái nào thơm hơn!?

- Mùi cũ ra sao?

Phu quân ngốc thật dễ dụ làm nàng cười có chút vừa ý. Nàng nhanh chóng vì lời hấn hỏi nên vén nhẹ tóc qua một bên vai lộ ra cổ và vai trắng nõn. Nhìn thể mặt hấn hơi đơ ra cảm thấy máu phút chốc chảy ngược trong người.

An An còn cố tình ngả nhẹ người đưa cổ về phía hấn nói...

- Chàng ngửi thử đi mùi này thiếp dùng lâu rồi!

Tổng Minh nhìn chằm chằm cổ và vai hợp thành một góc cong vuông vức hài hoà, hoàn mỹ. Da nàng nhìn trắng như bạch ngọc, không cần sờ cũng đủ biết là mềm mịn lắm rồi.

Xem ra đây như là cái bẫy nhưng không dám làm há chẳng phải hấn quá hèn nhát hay sao? Ra chiến trường giết giặc không sợ tất nhiên Tổng Minh không sợ ngửi chút mùi hương trên người nương tử rồi.

Hấn khom xuống vừa đủ để nghe mùi hương, có chuẩn bị tâm lí nhưng vẫn dờ dẩn. Mùi thơm thoang thoảng như phấn dụ nhẹ dễ chịu như hoa nở rộ loang nhẹ đều trong không khí không gây cảm giác quá nặng mùi.

Hấn tất nhiên cũng nhớ mùi hương này khi đêm đó hôn lên người nàng, đây là mùi hương thơm nhất Tổng Minh từng thưởng qua.

An An má hơi nóng vẫn ngồi yên chờ đợi. Hấn dán chặt ngửi thật lâu cuối cùng “mạnh mẽ” cũng dứt ra được mà không cắn hay làm bậy gì cả. Về mặt Tổng Minh lạnh ngắt có chút găng gượng...

- Không cần đổi đâu!

- Vậy chàng thích mùi trên người thiếp hơn hả? – Nàng cười nói, thân người cứ nhiên vẫn gần hấn lại hỏi kiểu đó thật làm khó hấn mà.

- ... cái nào cũng vậy. Nàng đã quen dùng thì đừng có đổi làm gì!

Nói bừa lí do xong Tổng Minh vội vã tránh khỏi nàng để hít thở không khí bình thường giảm xuống sự thèm muốn trong người.

An An không buồn khi hấn chưa cắn câu vì đây chỉ mới là chiêu nhỏ của nàng thôi. Nàng không tin Tổng Minh có thể nguyện làm thầy tu vượt qua hết được cám bẫy nàng làm ra để cám dỗ hấn.

- Hết chương 6 -

14. Chương 7.1

Tổng Minh tỉnh giấc cảm giác tay mình có chút hơi mỏi nên nhìn qua. Nàng nằm gối đầu trên tay hấn, cả người mềm mại dựa lên nửa thân người to lớn bộ dạng như ôm một cái gối dễ chịu ngủ say.

Hấn hơi nghiêng người nhìn thử mặt nàng nhưng không nhìn rõ được lại nằm vật ra. Hít thở một chút trong lòng ngực, Tổng Minh lại lén giơ tay vuốt vuốt tóc nàng, hành động rất khẽ sợ làm nàng thức giấc.

Cuối cùng vuốt vuốt rồi sờ sờ, hấn nhin không nổi chòm nhòm người lên muốn làm bậy.

Nhưng rất sát cánh môi hồng mọng hấn vẫn không hôn. Tổng Minh cắn răng, bản thân biết hôn rồi sẽ không thể tự ngừng lại nên vội vã, lại rất cẩn trọng rồi nàng dậy trước.

An An mở mắt nằm cắn nhẹ môi nhìn theo hấn thấy thật tức, còn có chút xiu thôi cũng không chịu hạ lưu ôm hôn nàng đúng là nam nhân “xấu xa”.

Nàng vì hấn khó đối phó như thế nên ngày đêm bận rộn với các chiến thuật, cũng cố ăn thật nhiều để có sức bày trò. Mẹ chồng vừa ý vì con dâu lại ăn uống như hùng như hổ nếu không câu nệ tiểu tiết gọi là tham ăn thì cũng nạp rất nhiều năng lượng chiến đấu.

- Con ăn thêm nha!

- Dạ! Ngon quá mẹ ơi! Đồ ăn của mẹ vào rất tốt đó mẹ!

Nàng cười toe toét khoe nơi tròn trĩnh hấp dẫn. Bà ấy đã không còn lạ chỉ cười nựng nhẹ gương mặt lém lỉnh đáng yêu. Nàng vốn đã hấp dẫn, xinh đẹp, quyến rũ lắm rồi nay phải cố gắng thể hiện gấp đôi vì Tổng Minh nha.

Chỉ e phu quân vì chịu đựng cũng chết trước khi nàng thành công. Tổng Minh cảm giác thân mình như vật treo trước gió, càng cố bám trụ càng khổ sở chẳng biết bao lâu nữa sẽ vượt tay rơi xuống bể dục vọng đây?

Hắn cố nghĩ cách tránh xa nàng nhưng còn có cha mẹ thành ra không thể lén đi ngủ riêng, Tổng Minh phải nhanh chóng làm gì đó cứu mình trước mới được thì có tiếng cửa mở cắt ngang dòng suy nghĩ.

Tổng Minh đang ngâm mình trong hồ thư giãn với nước ấm nhẹ toả khí dễ chịu toàn bộ gân cốt. Thấy cửa mở có người vào hắn định nhìn là thì nữ mang quần áo vào nên không để ý tiếp tục chuyên tâm suy tư.

Chợt áo lụa cứ thế máng lên bình phong làm hắn nhượng chân mày nghi hoặc. Và nàng bước ra tay chỉ cầm tấm khăn lụa mỏng làm hắn hết cả hồn.

Mặt Tổng Minh căng thẳng ngay, cả người như dán chặt vào thành hồ sau lưng. Má An An đỏ khế, gương mặt xinh đẹp thẹn thùng thật là làm mê lòng nam nhân nào nhìn thấy. Chưa kể... phía dưới thân thể hoàn toàn không có gì che đậy càng “động lòng người” nha.

Cái tình hình này Tổng Minh không thể không bối rối, hắn nuốt khan nói như mình vẫn còn bình tĩnh ...

- Ta đang tắm nàng chờ sau đi!

An An ở trên khe nhìn, sau đó ngồi xuống thành hồ đá nhẵn. Chân thon nhúng nhẹ vào làn nước ấm. Mắt hắn thật sự là ngó chăm chăm người nàng. Xem ra mẹ hắn nuôi con dâu thật giỏi, chỗ cần đầy thì đầy, chỗ cần thon thì thon, thân thể nữ nhân cực kì hoàn hảo.

Chắc hắn thành gã may mắn khi có thể từ thế này. Chỉ là nàng đẹp hay không? Cơ thể quyến rũ ra sao? Lúc này hắn phải tỉnh táo tránh xa. Miệng Tổng Minh đã nói sau một năm thì phải nhìn cho đến hết năm.

Có điều nếu cứ thế này vừa tròn một năm hắn thề sẽ không cho nàng bước xuống giường một tháng mới thoả lòng.

Nàng rụt rè bước xuống hồ nói...

- Thiếp giúp chàng tắm nha!

Mùi của yêu nữ, hắn thấy rõ “hồ ly tinh” dụ dỗ bước đến, lí trí cứ lùng bùng. An An nhìn kĩ đôi mắt sâu đen nhánh cương nghị mạnh mẽ của hắn có tia dục vọng. Tuy nhiên vẫn chưa đủ, lí trí của Tổng Minh vẫn còn rất vững chưa muốn nổi “thú tính” tấn công nàng.

Hắn thì không biết mình rút lui về góc hồ từ bao giờ, rõ ràng to con hơn nàng nhưng vẫn sợ cố nói không lưu loát...

- Ta không phải trẻ con cần có người tắm giúp!

- Thiếp tắm cùng chàng có gì bất tiện sao?

Hồ tắm lớn đến thế hắn nói bất tiện thì vô lí quá. Tình hình này binh pháp có chỉ điểm, tam thập lục kế tẩu vi thượng sách*, Tổng Minh phải chạy xa trước khi mình thiếu suy nghĩ làm gì đó nàng.

Nhưng An An đã tới trước hắn, tay mềm đặt lên bờ ngực nam tính rắn chắc có vài vết sẹo mờ. Hắn cuối cùng biết thế nào là khổ tận cam lai rồi, sao không có ai đó chém chết hắn ngay lúc này để “giải thoát” chứ.

Bàn tay mềm mại, ấm hơn nước hồ cứ vậy chạm vào hắn, chỉ sợ nàng cứ sờ soạn lung tung Tổng Minh sẽ sờ lại nàng mất thôi. An An ngẩng lên nhìn hắn...

- Chàng có bị đau lắm không?... lúc bị thương...

Tổng Minh nhìn xuống, thân thể cả hai đang gần sát trần trụi không có chút gì ngăn cách. Tay nàng vờ vết sẹo dài từ bả vai đến trước ngực phải. Hắn cố điềm tĩnh trả lời...

- Cũng đau nhưng ta chịu được!

- Chàng làm tướng quân thật nguy hiểm!

Ngày xưa chuyện binh chiến An An không hề quan tâm nhưng giờ có Tống Minh, nghĩ hắn ra nơi tên bay loạn lạc thì nàng rất lo sợ. Thấy giọng nàng sắp giống mẹ rồi hắn cũng vui vẻ nói.

- Cha mẹ cũng nói thế mãi nhưng đến giờ mấy trận ta vẫn còn sống đó thôi!

- Thiếp không muốn sau này thành goá phụ đâu... hay chàng đổi nghề khác làm đi!

Nàng nói khi nãy ra sáng kiến, đôi mắt tròn mở to chớp chớp nhìn hắn. Nàng làm ơn đừng có vừa quyến rũ vừa đáng yêu như thế hỡi hân nghe trong người hồi hộp, rạo rực lên.

Và dưới làn nước ấm, dục vọng của hân không cầm cự nổi ngấn cao đầu chạm vào hạ thân của nàng khiến má hồng của nàng càng đỏ thẹn không dám nhìn xuống thứ nóng bỏng dọa mình.

Tống Minh xoay mặt đi một hướng tránh nhìn nàng để ám chỉ rằng: biểu hiện cơ thể ngu ngốc và lí trí của hân là không có liên quan gì nhau. An An có chút vui và xấu hổ nói khẽ...

- Sao nói đổi nghề chàng lại như vậy?

Cuộc đời đại tướng quân nếu thua trận cũng không xấu hổ nhục nhã như lúc này. Tuy nhiên gương mặt tuần tú, băng giá cũng không lộ ra nửa điểm khác thường. Nàng trong lòng mừng đến muốn nhảy cẫng lên, nhanh chóng dựa thân thể non mềm về phía hân. Ngực tròn đầy tì sát bờ ngực nam tính nói thẹn thùng.

- Thiếp giúp chàng dễ chịu nha phu quân!

Tống Minh trong lòng xâu xé thật là khốn khổ cố lạnh nhạt với nàng là tàn nhẫn với mình. Hân tưởng dễ làm ngơ An An này lắm sao? Môi hồng nhếch nhẹ khi há miệng hôn lên vết sẹo mờ.

Người hân căng thẳng, nàng dám liếm mút nhẹ lên ngực hân. Bên dưới tay nhỏ lại lớn mật dám khê vuốt ve vật nam tính bồng bồng dục vọng của hân. Tay nhỏ nhắn có dùng chút lực nhưng vẫn không đủ thoả mãn Tống Minh song gây ra cảm xúc ham muốn cùng cực khó tả.

Đụng chạm kiểu này, kích thích kiểu này chỉ sợ hân không mạnh mẽ nổi nữa. Và Tống Minh gằng nhẹ giấu âm thanh rống giận trong cổ họng kéo cả tay và người nàng ra xa mình nói còn hơn đấu tranh dữ dội trong tâm....

- Việc này ta đã nói rồi! Ta sẽ không chạm vào nàng cho đến hết năm!

Phu quân đáng ghét này cả người biểu tình như thế vẫn còn cự tuyệt “ăn thịt” nàng. Tự trọng của nàng hơi bị đụng chạm rồi thấy tức lên. Dù sao người ta cũng đã lột sạch xiêm y dâng người lên đến tận miệng lại không buồn cắn một cái.

- Vậy chàng sẽ đi thanh lâu giải toả khi bỏ mặc thiếp sao? - Nghe An An giận lên nói thế hân giật mình ngay.

- Ta không đến những nơi đó!

- Hay là chàng đã có tình nhân bên ngoài?

- Càng không có!

Tống Minh trả lời, không muốn nàng nghĩ sai ỉn. Cuối cùng nàng cũng nói lớn tỏ ra hết nổi niềm.

- Thế sao chàng không muốn thiếp chứ? Chàng rõ ràng muốn thiếp sao không làm những gì chàng muốn đi còn nhẫn nhịn cái gì nữa?

An An thật là hết chịu nổi rồi chả lẽ phải “cưỡng ép” bắt hân chiếm đoạt nàng hay sao? Nếu như thế chắc đây là quả báo mà lão thiên trừng phạt nàng đã dụ dỗ vô số nam nhân nha.

Tống Minh nhắm mắt nhú mày thật là khổ sở. Tất cả do hân lỡ “ăn hết sạch đậu hũ” của nàng làm chi khiến cho việc hân “kiêng khem” một năm trở nên rắc rối.

Nhưng ngấm lại lời nàng và hành động gần đây của nàng khiến Tống Minh nhận ra vội chất vấn nàng.

- Có phải nàng bày trò để dụ dỗ ta đúng không? Tinh dầu, ngủ cứ rút vào người ta, còn thể này nữa!

- Phải! Thiếp bày trò đó! Dù sao cũng chẳng còn gì xấu hổ với chàng.

An An chu môi hậm hực công khai chuyện gian ác mình làm với thái độ hung hăng không chút áy náy hối lỗi. Tống Minh há hốc nhìn gương mặt ngang ngược, lém lỉnh tinh ma của nàng thật không thể nào có thể điềm tĩnh...

- Nàng... nàng vốn có biết xấu hổ là gì đâu! Sao lại có thể bày trò dụ dỗ phu quân như thế chứ?

- Nếu chàng chủ động thiếp đâu có cần giở trò làm gì?

An An không gánh hết tội một mình đâu, hẳn là nguyên nhân chính khiến nàng hao tâm tổn trí mấy ngày đêm liền. Tống Minh nói hết nỗi.

- ... nàng!!! Ta tuyệt đối nhất định sau một năm mới đụng vào nàng nghe rõ chưa?

Hắn thật là tức chết với nàng. Đáng vẻ nhỏ nhắn khả ái vô tư mà gan to bằng trời mới dám làm ra những việc “hãm hại” hắn.

An An mắt ngấn lệ giận, mắt thấy hắn tính lạnh nhạt rời khỏi hồ thì ôm chầm lấy. Miệng nhỏ cuốn quýt hôn lên môi hắn. Tống Minh đơ ra, tư thế bất động để mặc nàng hôn mỗi miệng mình cũng không đáp lại nửa phần.

Môi nàng mềm thơm, ngọt ngào khiến hắn không chán xiu nào, dù cũng muốn cắn ngay lại môi hồng nhưng Tống Minh vẫn mạnh mẽ kiềm chế không làm. Để môi xinh triền miên thỏa sức cắn mút, tay hắn cũng phần nào giữ người nàng lại nhưng không mất kiểm soát. Hắn hơi nghiêng đầu nói dù An An vẫn cố hung hăng “hun” loạn xạ môi mặt mình...

- Nàng bày trò vô ích... ta không muốn nàng làm được gì? Ăn thịt ta sao?

Lần đầu nàng thấy Tống Minh nói chuyện có tí trêu chọc vui vẻ xem ra tâm tình tốt hẳn khi bị nàng hôn loạn như thế. Nàng mím môi hậm hực vẫn ôm ghì cổ hắn rồi nói như hỏi lại lần cuối...

- Chàng nói chàng không muốn hả?

- Phải! Miệng ta nói ta sẽ làm được!

Cái tên phu quân thú vị này thật là quái nhân ưa làm khổ nàng. An An đây có sở thích lấy oán báo oán nha, chàng đã dám tàn nhẫn thì nàng sẽ tàn bạo, đã man đáp trả gấp chục lần xem ai thua ai. Môi hồng chu lên, ánh mắt se lại nhú mắt nhìn hắn vẫn thật đáng yêu.

- ... vậy thì chàng đừng có trách thiếp nữ nhi không biết xấu hổ, hạ lưu mà giở trò với chàng!

* Binh pháp Tôn Tử: kế thứ 36

15. Chương 7.2

Cái tên phu quân thú vị này thật là quái nhân ưa làm khổ nàng. An An đây có sở thích lấy oán báo oán nha, chàng đã dám tàn nhẫn thì nàng sẽ tàn bạo, đã man đáp trả gấp chục lần xem ai thua ai. Môi hồng chu lên, ánh mắt se lại nhú mắt nhìn hắn vẫn thật đáng yêu.

- ... vậy thì chàng đừng có trách thiếp nữ nhi không biết xấu hổ, hạ lưu mà giở trò với chàng!

Hắn đang khí thế như vậy còn sợ đến mím bạc môi nghe lời đe dọa thật ghê rợn từ nương tử. An An lần nữa đưa môi hôn lên môi mỏng tuấn mỹ của Tống Minh một cách hồn nhiên rồi mới tự mình rời khỏi hồ trước. Tống Minh bị bỏ lại thấy rất là choáng váng, xem ra hắn ngâm nước lâu quá nên có tác dụng phụ rồi.

Sau buổi tịnh thân KINH KHỦNG đối với nam nhân, Tống Minh cảm giác vừa sợ vừa hồi hộp không biết nàng sẽ “giở trò” gì với mình nữa. Tuy cự tuyệt nàng, nguyện làm thầy tu tránh xa nàng nhưng hắn vẫn cảm thấy rất vui và thích thú khi có được một nương tử quá lạ không giống ai như nàng.

Nàng không những hoang dã, không biết xấu hổ là gì, còn chẳng có chút tính cách nào giống nữ nhi nói gì đến tiểu thư khuê cát nhưng Tống Minh thật thích thế. Có lẽ vốn dĩ con người hắn quá khô khan rồi cần có một sự khác biệt dành cho hắn.

Hắn ngồi nhìn nàng chải lại tóc, sau đó nàng xoay lại liếc khẽ hắn đang nằm trên giường định bụng ngủ trước như thường lệ. Giống con mèo nhỏ sợ hãi, Tống Minh kéo chăn che người mình ‘e thẹn’ nói không lưu loát để phòng nàng hết mức...

- Ta đã nói ta không muốn, nàng không làm gì được ta đâu! - Tuy hắn cư nhiên là nam nhân nhưng vẫn cảm giác nàng có khả năng “cưỡng bức” mình nha.

- Ai thèm làm gì chàng chứ?

An An nói có tí hậm hực giận dỗi bước đến trước giường. Gương mặt thanh tú vẫn không vui tuy nhiên chút biến sắc xấu hổ cũng không có khi tự nàng cởi tuột áo ngủ sa mỏng xuống.

Tống Minh nằm chết trân trên giường thiếu chút há hốc trào nước bọt nhìn áo lụa cứ rơi xuống, mặt tuấn mỹ lúng túng đáng thương...

- Nàng... nàng làm gì dzậy? - Hắn run lên thật không dám nhìn thân thể tuyệt mỹ trần trụi của nàng ngay trước mắt nha. An An nhếch môi cười nhẹ trả lời phu quân ngay một cách ngắn gọn.

- Thì đi ngủ!!!

Nàng thoải mái chỉ giữ lại trên người độc mỗi nội y nhỏ màu hồng bên dưới che đậy không bao nhiêu, rồi bước lên giường nằm xuống ngay cạnh hắn. Tống Minh ngay lập tức bật dậy, sắc mặt vừa đỏ mặt vừa tức đến đen xì lại không còn chút bình tĩnh nào nữa...

- Tại sao nàng lại cởi áo hết ra như thế?

- Chàng nói không muốn đụng đến thiếp thì đừng có ý kiến. Mặc hay không là quyền của thiếp!

An An hung hăng trả lời mang đầy sự ác độc nhất nhằm vào phu quân “xấu xa” không chịu ăn thịt mình. Hắn nhìn nàng nhắm mắt lại có ý ngủ hạnh phúc thật không chịu đựng nổi run lên...

- Lỡ có người xông vào thì sao?

- Phòng này chỉ có chàng mới xông vào thôi. Sao hả? Chàng sợ bị thiếp dụ sao?

Chất giọng của nàng rõ trên hắn. Gương mặt xinh đẹp tà mị, cùng thân thể trắng mịn hoàn mỹ chỉ khiến Tống Minh nói lắp bắp nghẹn lời...

- Nàng... yêu nữ mà!!!

- Ấy! Sao phu quân có thể chửi thê tử của chàng như vậy chứ? Tội nặng lắm nha! Giờ chàng không ngủ, thiếp đành ngủ trước vậy.

An An trả thù hắn hôm trước dám lạnh nhạt với mình, phải cho Tống Minh biết nàng không phải cái loại nữ nhân bị nam nhân “vùi dập” sẽ khóc lóc cam chịu đâu. Nàng rõ ràng lộ hết đuôi hồ ly tinh xấu xa rồi vẫn thản nhiên nằm đó ngủ mặc kệ hắn. Tống Minh vò đầu sắp sửa điên lên.

Con người hắn vốn lãnh đạm với mọi người mọi việc, hiếm lắm mới nóng giận mất bình tĩnh thôi vậy mà nàng chọc được hắn. Tống Minh hít vào, hắn dường dường là một nam nhân cường tráng mạnh mẽ há lại sợ chút trò đùa nhỏ nhặt này chứ.

Thế là Tống Minh nằm xuống quyết đối mặt với nàng. An An ngay lập tức xoay người về phía hắn đem cả người sát vào.

Trong chăn da thịt nữ nhi mềm mịn như tơ lụa dán vào tay hắn, vậy mà nàng có thể an lòng ngủ ngon trong khi biết Tống Minh lẩm nhẩm rửa mình.

Đến khi sáng ra, nàng choàng tỉnh chỉ thấy còn mỗi mình nằm trên giường, nàng ngồi dậy và phát hiện có kẻ nào đó “không thể chịu đựng” nổi nên đã lên mặc sơ áo lại cho nàng lúc nào không hay.

An An nhón miệng cười khi khi xấu xa, phỉ phỉ áo trên người mình đầy dễ chịu. Cái này không phải do nàng ác chỉ là do chàng không biết to biết nhỏ chọc nàng để tự hại mình. Để rồi xem Tống Minh có mạnh mẽ cỡ nào cũng thổ huyết chết trên giường vì nàng thôi. Nghĩ đến là An An muốn cười bò lăn ra sàn luôn rồi.

Phiến An Thành hết hồn nhìn thần thái của kẻ trước mặt. Biểu ca anh dũng, tuấn tú, lạnh lùng, hàng xử lãnh đạm, làm việc nguy cũng không biến sắc nhưng nay chỉ dùng vài chữ “mất phong độ” cũng không thể gột tả hết.

Tống Minh chờ An Thành đến, mắt nhìn chung rượi bằng vẻ lừ đừ, quàng thâm to như gấu trúc khiến cho gương mặt thiệt là dễ sợ, xuống sắc đến phờ phạc.

Chưa kể Tống Minh còn biết thở ngắn thở dài. Tuy gan của An Thành không nhỏ nhưng thấy cảnh tượng này cũng không khỏi muôn phần sợ hãi...

- Biểu ca! Huynh sao dzậy?

Nghe giọng, Tống Minh nhìn lên lập tức đổi lấy vẻ mặt giận dữ túm cổ áo biểu đệ từ bên kia bàn găm giữ ngay...

- Tất cả đều tại đệ rử huynh thưởng cực tửu gì đó hại huynh!

- Đệ làm gì hại huynh?

Phiến An Thành oan ức nha làm sao biết mình mình làm gì hại biểu ca chứ. Tống Minh trút giận xong lại thu về bầu không khí u ám chết chóc. Nếu hần không say rồi “lỡ” ăn thịt nàng thì nàng cũng đâu đối xử tàn nhẫn với hần như thế.

Cứ nghĩ lại đêm hôm qua hần chịu đựng cả đêm trường thì thật muốn cầm dao chém giết vài người nha.

Phiến An Thành ngồi xuống, ánh mắt tinh anh quan sát chốc lát chỉ cười...

- Biểu ca thế này chắc chắn chỉ do nữ nhân mà ra thôi!

Tống Minh ngẩng lên, ánh mắt dễ sợ cộng thêm quàng thâm đen thui đích thị dọa ma...

- Chỉ có đệ mới giúp được huynh thôi biểu đệ! “Cao thủ” như đệ làm sao kiềm chế ham muốn với một cô nương hả?

An Thành nhượng chân mày hứng thú ngay với câu hỏi xem ra khó nha thuộc đúng lĩnh vực hần rành nhất nữa. Thêm đây là lần đầu biểu ca nhờ vả thật là đáng quý, tuy nhiên phạm trù “chuyện người lớn” này hình như Tống Minh hơi bị quá tuổi mới lớn để hỏi rồi...

- Theo đệ... kiềm chế làm gì ệt. Cứ theo bản năng, “ăn” rồi tính tiếp!

- Phải kiềm chế! Nhất định không được “ăn”!

Nếu không phải ban đầu Tống Minh không lớn giọng nói sau một năm mới động phòng thì chuyện cũng đâu đến mức dã man như thế. An Thành suy tư xoa xoa cằm nhún mày nhún mặt còn hơn nghiệm ra chân lý mới...

- Hmm... vậy thì đi nơi khác “xả nhiệt”!

- AHH!!! Huynh chỉ muốn mỗi nàng ấy thôi! Đệ có thấy huynh từng như thế này bao giờ chưa hả? Việc này sẽ giết chết huynh!

Tống Minh nói thôi còn đau khổ hơn gào khóc nằm phục xuống sàn. Nhìn biểu ca lại thành bộ dạng này khiến Phiến An Thành phần khích vỗ vỗ tay hân hoan...

- Oa... biểu tẩu hần lợi hại lắm. Hôm nào có dịp đệ phải nhìn cho biết dung nhan nha!

- Thấy huynh khổ đệ vui lắm hả? - Không giải quyết được gì từ An Thành khiến Tống Minh cau lên nha, song tên đó có sợ biểu ca đâu chỉ nhe răng cười.

- Đâu có! Thật ra bản thân đệ cũng đang có một con mồi nhỏ ở nhà chưa biết nên “ăn” hay không đây, tình hình chắc cũng tẻ nửa phần huynh đó!

Phiến An Thành cười trừ bó tay vấn đề của biểu ca rồi. Cả loại người ở thanh lâu còn nhiều hơn ở nhà với mẹ cũng không biết thì Tống Minh đành vắt óc cố vượt qua sự “tra tấn” tàn bạo của nương tử thôi.

An Thành cảm giác biểu ca như thế này cũng thú vị bởi đâu có người nào chai lì cảm xúc như khúc gỗ thật sự chứ. Có người giúp biểu ca biết thế nào là hỉ – nộ – ái – ố lại càng tốt.

Chia tay Tống Minh, Phiến An Thành thoải mái về viên trang ở ngoại thành của mình. Đây là nơi ở cố định của An Thành vừa yên tĩnh, vừa tự do không bị cha, mẹ quản. Vừa đi vào thì một nữ nhân áo thiên thanh, dáng vẻ thanh tú hiền hiền đáng yêu chờ đợi. Tuy nàng không có nhan sắc xuất chúng nhưng trông kĩ không khác một tiểu oa nhi khả ái, ai trông vào cũng muốn nựng ngay.

Nàng chính là cô nương cải nam trang và vào hấn ở phường Trường Thanh hôm nọ, thấy người ta té xỉu nên hấn đem về không ngờ quyết định quá đúng đắn.

An Thành cười nửa miệng, Dương Nhi cũng nhiều ngày rồi vẫn là nhìn hấn còn tí then thùng, có chút hướng về hấn nhưng che giấu. Chỉ cần mở nửa con mắt, gã phong lưu từng trải như Phiến An Thành đã biết là người ta có ý với hấn rồi.

- Nàng chờ ta hả Dương cô nương?

- Dạ!... thật ra tiểu nữ có chút chuyện cần nói với công tử!

- Vào dùng trà với ta rồi nói!

Thần thái An Thành luôn tao nhã, mang chút phóng khoáng, dễ gần nên có ai ngờ hấn chính là một đại háo sắc, phong lưu trác tác. Tại hấn còn chưa ra tay thôi chứ cô nương nào thoát khỏi giường của hấn được.

Dương Nhi run run cùng đi ra sau thủy hồ có bàn uống trà. Trang viên này được xây lẫn ra một phần hồ nên mặt sau cụm nhà có thể thưởng ngoạn toàn cảnh hồ nước trong vắt cùng rừng dương bốn mùa khác nhau thơ mộng.

Phiến An Thành ở đây chỉ với tiểu Lạc hầu cận và một lão quản gia già từ phủ tể tướng do cha phái qua làm tai mắt canh hấn. Nhưng canh thì canh, hấn làm gì có ai quản được, chẳng hạn như mang một nữ nhân về lưu lại lâu thế này cũng lạ lắm rồi.

An Thành tự tay rót trà mời nàng, môi cười thật tươi.

- Dương cô nương có gì muốn nói với ta?

- Công tử gọi Dương Nhi là được rồi! - Mỹ nhân nói có chút then thùng.

- Thế thì ngược lại hãy gọi ta là An Thành không cần công tử này nọ suốt như thế đâu!

Dương Nhi cười nhẹ, gương mặt như tiểu oa nhi trông cũng cuốn hút thật. An Thành cười nheo nhẽ là thế nhưng trong lòng thật muốn ăn thịt ngay con mồi có mùi vị lạ này, dù sao hôm nay ra ngoài chỉ gặp biểu ca, hấn còn chưa ghé qua thanh lâu nên thấy ham muốn lắm rồi.

- Thật ra muội làm phiền huynh nhiều ngày rồi, huynh giúp muội còn đối đãi tốt như thế... Muội rất cảm kích! - Nàng nói thật lòng, khi tỉnh dậy thấy đã ở đây, hấn cho người mua y phục nữ nhi cho nàng, còn cho đại phu đến khám mỗi ngày nữa.

Nghe ý nàng nói thế có vẻ muốn rời đi nên An Thành hỏi lại...

- Vậy nàng định đi đâu? Lại cải nam trang một mình ra ngoài lỡ lại gặp những kẻ như hôm trước thì sao?

Dương Nhi có chút nhản mặt, xem ra có muốn đi cũng thân bất do kỷ thật. Phiến An Thành nheo mắt, chỉ cần là nữ nhi hấn đã nâng niu như hoa như ngọc, huống gì lại còn là một mỹ nhân tú lệ. An Thành cười đặt chung trà xuống.

- Nếu nàng không chê cứ ở lại đây chừng nào nghĩ ra muốn đi đâu thì nói cho ta biết!
- Ấy... vậy không được đâu! - Má Dương Nhi đã dỗ lên hết nói có chút túng quẫn nhìn hấn.
- Có gì mà không được. Nơi này nhiều phòng, nàng cũng không ăn bao nhiêu cả!

Xem giọng điệu hấn như nuôi thêm một con thú cưng mà thôi. Dương Nhi bặm môi có chút suy nghĩ rồi lại nói...

- ...hay là muội làm tì nữ ở đây hầu hạ nha!
- Thế thì tốt! Cứ như vậy đi!
- Sao huynh chấp nhận nhanh vậy?

Dương Nhi ngơ ngác không biết hấn vui là vì nàng ở càng lâu, hấn càng thư thái thưởng thức từ từ. Số cô nương Dương Nhi này coi như sẽ “tiêu” trong tay Phiên công tử đây rồi.

- Hết chương 7 -

16. Chương 8.1

Tống Minh không thể ngày nào cũng trốn mãi trong Hình bộ, cũng không thể trốn sang ngủ phòng khác, tất nhiên lại càng không thể không ngủ cùng giường với nàng. Thật là khổ cho đại tướng quân quá đi.

Sáng ra gà gáy sớm, An An vươn vai ngồi dậy thấy trên người mình xiêm y chỉnh chu, xem ra trình độ của phu quân nàng ngày càng điêu luyện, mặc lại áo cho nàng đủ “kín đáo” lại không khiến nàng hay biết gì hoặc thức giấc.

Và An An xoay qua nhìn Tống Minh hôm nay đã không còn sức lực nào nữa, trời sáng bảnh ra rồi vẫn nằm ngủ như chết đầy vẻ “mệt mỏi”.

Nhìn gương mặt tuần mỹ ngủ say sau nhiều ngày vì mình làm ắt ngủ, nàng có chút động lòng tạm tha cho vậy chỉ khe chòm hôn lên má Tống Minh rồi tự mình dậy trước.

Đến trưa gà lại đi ngủ thì Tống Minh mới dậy thấy nắng đã tới đỉnh thiên không thể không giật mình. Hấn chưa từng ngủ quên đến tận giờ này bao giờ cả, thế này không kịp vào Hình bộ trốn rồi. Lúc hấn lủi lủi đi ra ăn sáng thì mẹ vui vẻ chọc ghẹo.

- Con trai đã chịu dậy rồi sao?

Bà ấy rõ ràng là cố tình chọc hấn, ai bảo hấn lạnh ngắt, chán phèo như khúc củi nên không trách cha mẹ có cơ hội đều chọc con cho bằng được.

Hấn mặc kệ mẹ, không trả lời chỉ ngồi xuống ăn trưa, mắt hấn khe nhìn An An đang ngồi ăn. Nàng cười lại thật thơ ngây, đáng vẻ thuần khiết này chỉ là che giấu độ tàn bạo “ác độc” của nàng mà thôi. Sức Tống Minh đấu với nàng sắp cạn rồi nên nhìn chén cơm nhanh chóng tập trung ăn cho tỉnh táo lại sức.

Nàng không thua gì, muốn bày trò dụ hấn cũng cần ăn nhiều cho thân người hấp dẫn. Thế là đôi phu thê tranh nhau ăn khiến bà mẹ mừng vui khôn siết nha chẳng uốn công nấu nấu cơm mà.

Sau khi ăn uống no say, quệt miệng nữa nữa là có thể an tâm ngủ tiếp thì Tống Minh thấy nàng nhìn mình mắt chớp chớp long lanh. Hấn nheo mắt lại, lạnh giọng hỏi thật đề phòng.

- Nàng muốn sao hả?
- Phu quân dẫn thiếp ra ngoài chơi đi! - An An vò vĩnh không khác gì tiểu oa nhi nhõng nhẽo cả. Tống Minh thì nhìn gương mặt đáng yêu của nàng là thập phần sợ hãi rồi.
- Không! Ta đang muốn ngủ nữa!

Phu quân nhất gan, nàng tưởng các tướng quân gan dạ ra sao nhưng xem ra tướng quân nhà nàng còn sợ nàng hơn địch rồi.

- Chàng sợ hả???

An An đưa mắt nói nhẹ một câu thật là kích động cái sĩ diện to đùng của nam nhân. Thái độ của nàng thật khinh bỉ phu quân nha. Tuy có “sợ” thật nhưng hấn cũng đi cho bằng được xem ai dọa ai.

Thế là An An mừng đến cười híp mí vì cũng được cùng Tống Minh đi ngoạn ngoài thành. Hôm nay nàng không có bày ra “kế sách” gì cả vì được cùng Tống Minh là vui vẻ rồi. Hấn nhìn nàng chỉ đòi mua bánh mua đồ ăn thôi cũng nhẹ nhõm trong lòng.

Nàng như thế này cười toe toét, bộ dạng đáng yêu đến thế cũng rất hút hấn nhưng không làm hấn “kích động, kinh hãi” như khi bình thường lúc nàng giả trò.

Bên nhau thế này thật tốt, cả hai cũng không xa cách như lúc đầu mới thành thân. Đi hết ngày, cả hai cùng ra bờ sông ngồi chơi. An An đảo mắt nhìn quanh làm hấn không rõ nàng đang tìm kiếm gì thì nàng đã chép miệng ủ rũ than...

- Không ai bán đồ gì ăn cả? - Bụng nàng lại đói rồi, không ăn bù sẽ hết “hấp dẫn”.

- Xem ra nuôi nàng, ta nuôi heo còn sướng hơn! - Tống Minh nhú mày nói. Hôm nay có đúc kết được kinh nghiệm thực tiễn, khi đưa nàng ra ngoài đã lấy đầy hầu bao rồi mà giờ cuối ngày cũng sắp cạn vì mua bánh trái cho nàng ăn.

An An hậm hực nghe thế chu môi cãi lại ngay.

- Chàng dám so thiếp với heo sao? Thiếp đâu có mập đâu, với lại làm gì có heo nàng xinh được như thiếp hả?

Nàng phùng mang trợn má phúng phính đáng yêu mà còn không chịu mình giống heo. Heo con hồng hồng trắng trắng, nàng càng cãi lại càng làm hấn thấy giống hơn nên bật cười.

An An đang cầu nhàu cũng sưng sờ ngay nhìn môi mọng rộng mở cười ra tiếng giòn tan, hàm răng cũng hé ra trắng đều hợp với gương mặt tuần tú. Tống Minh cười càng có sức hút đúng như nàng đoán mà. An An chỉ lo mình nằm chiêm bao hay hoa mắt do đói bụng, nàng thật mừng lắm.

- Oa!!! Cuối cùng phu quân cũng cười với thiếp rồi!!!

Nàng giơ hai tay lên trời hớn hỏ tuyên bố một cách vui mừng quá mức làm Tống Minh ngậm miệng lại kết thúc nụ cười ngay lập tức. Hấn vốn ít cười nhưng nàng có cần phản ứng thế không chứ? May mà quanh đây ít người không ai thấy nếu không chắc người ta cũng đổ dồn lại xem hấn cười “bất thường” đến mức nào mà nàng hô lớn hô nhỏ reo vang như thế.

Thấy Tống Minh không thèm cười nữa, đôi mày liễu thanh của An An lập tức xếp lại co quắp...

- Chàng cười tiếp đi phu quân! - Nàng nhìn còn chưa rõ nụ cười của hấn nha.

- Nhìn nàng ta không dám cười nữa!

- Sao vậy?... Chàng ghét thiếp sao phu quân?

An An lo lắng, nín lấy cánh tay áo, mắt chưa chi đã có một làn nước đọng đầy. Người ta chỉ không cười với người họ ghét thôi. Nàng dĩ nhiên không muốn Tống Minh ghét mình rồi.

Hấn nhìn nàng lúc này thơ ngây, mang chút trẻ con song có lúc lại ranh ma, tinh quái bày đủ trò bất chấp lễ nghĩa và “nhân đạo” mê hoặc hấn. Tống Minh thật không biết làm sao đối phó với nàng vì lúc nào cũng bị nàng tác động làm cho không còn là mình.

Dù vẻ mặt lạnh cứng như thường nhưng Tống Minh nói không dám nhìn thẳng mắt nàng...

- Ta không có ghét nàng!

- Vậy là chàng thương thiếp!? - Không ghét có nghĩa là thương đối với An An nha. Hấn có chút lúng túng nói.

- Ấy... cái đó ta không nói!

- Chàng không thương thiếp sao?

Nàng lại gặng hỏi, mắt tròn ứ lệ rưng rưng chờ rơi xuống má. Tống Minh lấy trứng chọi đá không xong, không bao giờ hấn đấu lại tiểu ma nữ cao thâm như nàng. Hấn đành nói nhưng vẫn nhìn đầu đó ngoài bờ sông nói không khác gì thú nhận sự thật...

- Ta thương nàng nhiều lắm, chịu chưa?

- Chịu... Thiếp cũng rất thương chàng!!!

An An mau chóng lại cười hạnh phúc rạng rỡ ngay dựa vào người hấn. Nhìn cả hai vài người phải đỏ mắt né xa một chút, cư nhiên thân mật nơi này, để con nít thấy thiệt là hại mắt.

Nếu có ai nhận ra đại tướng quân làm sao Tống Minh còn phong độ lạnh lùng quát tháo cấp dưới nữa. Nhưng tâm tình nàng trông có vẻ vui như thế hấn không nở phá ngang. Có nàng cạnh bên cũng dễ chịu, Tống Minh nhẹ lên tiếng...

- Nương tử àk!?

- Dạ?

- Nếu như ta thường xuyên cười với nàng... nàng sẽ mặc áo đi ngủ có được không?

Hấn gượng cười trông thật xấu rõ ràng chỉ vì nỗi khổ tâm lớn lao hằng đêm mà giở trò này. Tướng phu quân nàng hiền nhưng xem ra cũng biết chút gian mưu tính toán đó chứ. Nhưng tiếc thay chuyện Tống Minh cười cùng chuyện hấn “cắm cung” nàng không thể mang ra trao đổi.

An An vì thế thôi lông lằng, chun mũi chu môi, hất cằm lên bộ dạng hống hách không coi ai ra gì đầy ma mãnh trả lời Tống Minh.

- Chàng thích thì cứ cười, dù sao cũng quen nhìn mặt chàng như đá tạc chán ngắt rồi! Thiếp thích ngủ không y phục đó chàng không thích mặc kệ chàng!

Nghe nàng nói hấn sốc thật cũng phản ứng ra chiều kích động ngay.

- Nàng như vậy mà còn dám nói là thương ta!? - Nàng giống thù mấy kiếp với hấn thì đúng hơn ấy chứ.

- Tại chàng tự làm tự chịu, thiếp làm thế cũng “đau lòng” lắm nha... chi bằng chàng quên sĩ diện và “yêu thương” thiếp đi, phu quân!

Giảo hồ xinh đẹp ôm chặt tay hấn nói ra những lời dụ dỗ. Bản thân bị nàng khiêu khích đến thế này hấn nói không lại, cãi vãn thua nên đành mang bộ dạng lằm lằm lì lì ra chạy trốn. Chàng muốn trốn sao? An An đây chấp luôn, có chạy đằng trời thì nàng cũng bám theo dụ dỗ nha.

Thế là vài trò không xong nàng bày ra đủ thứ trò tấn công gợi tình làm Tống Minh cả người “điên loạn”. Nào là y phục mỏng manh kiểu dáng “khó hiểu”, tạo tư thế quyến rũ trên giường, hoặc là tấn công trực tiếp bằng thân người hấp dẫn không manh áo, hấn mỗi ngày trôi qua càng thấy khâm phục ý chí trên cả tuyệt vời của mình hơn nữa.

Chưa kể nàng đưa tách trà hay mẩu bánh nhỏ hấn cũng không dám ăn, cấm cho tì nữa đốt cả trầm hương trong phòng vì nàng đều bỏ xuân được “ám hại” hấn. An An đấu lâu không thành, Tống Minh lại càng cảnh giác làm nàng thật khổ quá luôn. Chẳng lẽ nàng cứ vậy thua cuộc chờ đến hết năm hay sao? Lúc ấy nàng sẽ già héo mất thôi a.

Màu đỏ hiện lên giữ không gian tối tăm như mực. An An chớp chớp mắt không rõ tại sao chỗ tối thế này vẫn thấy vật màu đỏ kia sáng rõ? Nàng khẽ chậm chậm bước đến càng gần càng nhìn rõ là vài gắm đỏ có gân hoa rất đẹp. Trông cũng khá quen mắt...

... đột ngột thân người vực dậy, tân nương áo đỏ miệng vẫn đầy máu nhìn nàng bằng ánh mắt trừng trừng dễ sợ. Nàng run rẩy thoái lui sợ hãi. Cô ta bò trên đất bằng hai tay có móng dài sắc nhọn đen tím lại cổ bắt

nàng, miệng máu lẩm nhẩm: “Trả phu quân lại cho ta! Trả lại cho ta!”. An An càng run sợ thốt la không thành tiếng, nàng quay đầu cuồn cuộn chạy, chạy, chạy rồi cảm giác cả người rơi sụp xuống trước khi choàng tỉnh.

Bật dậy giữa đêm nàng thở hổn hển toát hết mồ hôi lạnh.

Chính là Dương Tĩnh Nghiên, An An đã quên mất sự tồn tại của cô ta trong khi bản thân đang làm thế thân, sống tại vị trí lẽ ra là của cô nương ấy.

Nàng sợ lắm, giấc mơ rất thực khiến nàng quá kinh hãi bật khóc. Người lẽ ra làm thê tử của Tống Minh không phải là nàng. Nàng chỉ định trốn mama thôi lại quên rồi cứ vọng tưởng có thể cả đời làm Dương Tĩnh Nghiên và ở bên Tống Minh.

Nghe tiếng khóc, Tống Minh lim dim tỉnh giấc nhìn quanh kiểm tra. Hắn chờ nàng ngủ, mặc áo lại cho nàng như mọi đêm mới “an tâm” ngủ cũng chưa lâu. Và ánh trăng thu ngoài cửa sổ lớn đầu giường rọi vào sáng mờ, nhìn thấy nương tử lại khóc run rẩy hắn tỉnh táo ngay ngồi lên lo lắng hỏi.

- Nàng sao vậy? Gặp ác mộng sao? - Đêm nào hắn cũng gặp “ác mộng” cũng nhờ nàng mà ra nhưng vẫn lo khi thấy nàng khóc như thế.

An An chỉ biết gật đầu, nước mắt không thể ngừng lại, cả gương mặt xinh đẹp lem nhem đầy vẻ sợ hãi. Nàng không chỉ sợ giấc mơ có Dương Tĩnh Nghiên mà còn sợ thực tế khi tỉnh giấc lúc này.

Sớm hay muộn nàng cũng phải bại lộ và phải rời xa Tống Minh. Nàng trao thân cho hắn, sớm trọn đời chỉ có một người nam nhân thôi, thật lòng hi vọng có thể cùng nhau sống đến răng long đầu bạc, giờ nàng biết phải làm sao đây?

Tống Minh nhìn nàng như vậy không chịu nổi ôm lấy đỡ dành ngay không kịp suy nghĩ đây có phải là bấy hay không dù chỉ là nửa động tác.

- Ngoan đi! Chỉ là giấc mơ thôi không sao cả, có ta ở đây rồi nàng đừng sợ!

Cử chỉ ôn nhu của Tống Minh càng làm nàng òa khóc nhiều hơn. Nàng càng không muốn xa hắn, nỗi sợ ấy dường như lớn đến mức vô xé tâm can nàng. Tống Minh sợ không khéo có người nghe tiếng nàng khóc nên hoảng theo.

- Nín đi! Sao nàng khóc mãi thế? ... Nhìn ta rồi bình tĩnh nè Tĩnh Nghiên!

Tống Minh gọi tên lập tức An An vùng ra hốt hoảng nói lung tung, lệ vẫn tuôn tuôn...

- Không phải Tĩnh Nghiên! ... thiếp không phải Tĩnh Nghiên mà!

- Nàng đừng làm ta sợ! Đó là tên của nàng mà nương tử? - Tống Minh cố giữ vai nàng lại nói.

- Hic... không phải... chàng đừng gọi cái tên đó! Xin chàng! - Nàng khóc, cả người muốn đổ sụp van nài yếu ớt.

- Được! Ta không gọi! Không gọi! Nàng bình tĩnh đi nương tử!

An An không nhận thức nổi, nàng khóc hết bao nhiêu nước mắt là vắt tim hắn bấy nhiêu lần. Tống Minh dù bị nàng chọc phá, cảm dỗ nhưng miễn nàng cười vui hắn cũng cam chịu.

Nàng cứ khóc thế nàng Tống Minh cảm thấy đau nhói còn hơn bị tên đâm, đao chém. Hắn không nghĩ gì kịp vội dùng cách thô sơ, đơn giản nhưng hiệu quả nhất ngăn nàng khóc chính là hôn lên môi nàng.

17. Chương 8.2

An An không nhận thức nổi, nàng khóc hết bao nhiêu nước mắt là vắt tim hắn bấy nhiêu lần. Tống Minh dù bị nàng chọc phá, cảm dỗ nhưng miễn nàng cười vui hắn cũng cam chịu.

Nàng cứ khóc thế nàng Tống Minh cảm thấy đau nhói còn hơn bị tên đâm, đao chém. Hắn không nghĩ gì kịp vội dùng cách thô sơ, đơn giản nhưng hiệu quả nhất ngăn nàng khóc chính là hôn lên môi nàng.

Chiếc môi xinh nhỏ nhắn vì nước mắt mang chút vị mặn mặn. Hắn kiên trì hôn chậm giữ từng phần môi nàng một cách trân trọng. An An từ từ ngừng khóc, ý thức cũng theo đó mà bình tĩnh dần sau đó phát hiện ra điều kì lạ nha... Tống Minh chịu hôn nàng rồi sao?

Lúc này đầu nàng giản đơn chỉ muốn tận hưởng bờ môi mạnh mẽ của hắn. Nhưng chết tiệt là càng hôn càng cuồng nhiệt, càng hôn càng say đắm. Ban đầu hắn thật chỉ muốn ngăn nàng khóc, sau là vì muốn nàng khiến cho cả người không kiểm soát nữa.

Một khi đã hôn, Tống Minh biết mình không có cách ngừng lại. Khổ tâm quá! Lí trí rõ ràng tỉnh táo ngay thời khắc này chỉ để hắn mang chút xúu thờ dài sau đó đem nàng đẩy ngã nằm xuống đệm giường êm ái.

Giờ An An mới ngậy ngò nhìn được Tống Minh. Hắn đang nhìn nàng với vẻ say đắm, mang đầy dục vọng, tràn ngập ham muốn theo đó như muốn thiêu đốt cả người nàng.

Nàng không nghe vị rượu trong nụ hôn hay hơi thở, tại sao lại như vậy? Nàng có đã “giở trò” gì đâu chứ?

Tống Minh thì đã hết kiên nhẫn tạo âm thanh chói tai của vải rách. Hắn vừa thẳng tay xé nát bộ áo ngủ đã cất công mặc lại cho nàng. An An nú nịu vài vụn còn vương trên người nói...

- Áo này thiếp rất thích! Chàng thích xé áo của thiếp lắm sao phu quân?

- Bây giờ áo còn quan trọng sao?

Tống Minh thở dồn khiến giọng nói có chút lạ lạ trầm vang. Vẻ mặt nam nhân khao khát nàng càng anh tú, tuấn mỹ mê hồn người nha. Tim An An đập loạn xạ, cả người nóng dần mê đắm cảm xúc khó tả.

Nàng bỏ công hao tổn trí lực cũng vì thế này là dụ Tống Minh muốn nàng. Giờ hắn đang hôn người nàng, gặm nhấm không chừa mảng da non trắng nào. Hắn hít sâu mùi vị thơm dịu ngon ngọt của nàng mà mình nhịn tránh bấy lâu đã quá khổ hạn, tay hắn nhanh chóng xoa lấy đường cong đầy đặn luôn dọa mất hắn.

Nàng hít thở đứt quãng, nửa muốn rên rỉ theo hành động của hắn lại tự cắn nhẹ môi ngăn lại. Quả là Tống Minh khi trên giường thật nhiệt tình, nóng bỏng không chút lạnh lùng cứng ngắt nào cả.

Chần chừ không dứt, Tống Minh “nhịn” cũng quá đủ chết đi sống lại rồi với các màn quyến rũ của nàng nên khẩn trương dứt bỏ y phục, đem thân mình chiếm lấy người nàng. Cơ thể nàng sau lần đầu tiên đó đến nay còn chưa thích ứng nên vẫn khó chịu co người, vả lại người hắn cường tráng to lớn hơn nàng nhiều nữa.

Tống Minh thở ra, tay giữ hông nàng nhìn nàng dưới thân mình mắt rung lệ cũng mê đắm đang nhìn lại hắn, bộ dạng thật mê người. Sĩ diện của hắn vừa chôn thành công vào người nàng. Đại tướng quân nói được không làm được thật là không thể vác mặt đi kiêu ngạo nữa.

Tuy nhiên trả giá thế này lời chán. Cảm giác cơ thể nàng ấm nóng, trơn khít kiềm chặt vật nam tính mang cho hắn khoái cảm không thể diễn tả nổi. Tống Minh khom người cắn nhẹ môi nàng như trách móc nàng phá hoại hình tượng “phong độ” của hắn.

An An ý loạn tình mê không còn nhận thức nổi đâu là trách đâu là yêu, cả người nhanh chóng dồn dập theo nhịp của hắn.

Nóng thiếp to lớn trườn đưa mạnh mẽ, người nàng dần cũng thích ứng tiết nhiều dịch mật trơn ướt giúp dễ dàng trượt động. Hắn thật biết cách làm nàng mê đắm đến hồn phiêu phách lạc khi lúc lại ngừng ngang hôn nàng chờ nàng cong người muốn thêm mới dồn dập tới.

Hơi tình lên hương, xác thịt va chạm khê khàn có lúc quá dồn dập càng dâng cao cảm xúc của cả hai khi cùng nhau ân ái. Lúc này mặc kệ chuyện gì thì chỉ biết có nhau say đắm trong tiết tấu hoang sơ mà thôi.

Nàng thật sự không bao giờ muốn xa phu quân giỏi chuyện khuê phòng thế này chút nào. Hắn cùng nàng mau chóng đạt khoái cảm ân ái tuyệt vời nhất.

Nhưng nàng ham muốn có thật, thể lực cơ nhiên hơi bị tẻ mới qua một lần chưa gì đã muốn ngủ. Thật sự ác mộng phá ngang giấc ngủ dễ chịu, nàng vẫn còn rất buồn ngủ lại bị cơn hoan ái dễ dàng truất hết mọi sức lực.

Thế mà Tống Minh vẫn tỉnh như sáo, dự vọng chẳng bớt tí nào thậm chí lại càng mãnh liệt hơn. Mất nhìn nàng thân ngọc sau cơn say tình thật là động lòng bất cứ nam nhân nào, dù biết cạm bẫy cũng sẽ nổi thú tính làm trò ngốc nghếch ngay thôi.

Vả lại không phải chính hần mới vừa không cảm lòng làm trò ngốc tự đánh mất hết sĩ diện cùng chữ tín của mình rồi thì chẳng còn gì để kiềm chế mình thêm. Nàng là thê tử của hần, là nữ nhân của hần, hần lúc nào cũng có thể có nàng cả.

Thế là Tống Minh thở ra, trở ngang người nàng và ôm lấy. An An đã lim dim ngủ thì hốt hoảng mở đôi mắt tròn, môi mím lại ngăn kíp mình không la loạn lên.

Tống Minh lại giữ hông tròn trĩnh cho nàng nằm nghiêng ngang ra, hai đùi khép chặt nhẹ đưa nóng thiếp trên ghẹo bên ngoài sau đó nhẹ vào ra hoa huyết. Tư thế này càng làm thân nàng siết chặt vật nam tính của hần mang lại nhiều khoái cảm.

Nàng không biết phải làm gì, tay chỉ biết cầm chặt chặn chịu đựng trong ngọt ngào. Hần cùng thân thể nàng không rời, tay gặt gao ôm lấy nàng dồn dập từng nhịp từng nhịp ra vào chiếm lấy nàng làm của riêng cho hần.

Vật nam tính đi sâu chạm tận điểm cuối hoa huyết khiến nàng run lên, không ngăn nổi mình thổ dốc lên tiếng rĩ rĩ yêu kiều do cảm xúc quá dữ dội.

An An mệt lắm rồi, cả người bị hần chi phối mềm yếu nói...

- Phu quân... ưh... thiếp buồn ngủ!!!

- Ai cho nàng ngủ? Dám dụ dỗ ta, ta quyết không tha cho nàng, đêm nay sẽ trừng phạt nàng đến sáng mới thôi! - Vừa nói hần vừa mang nàng nâng giữ tựa ra ngoài thành cửa sổ lớn có mạng che trước giường từ sau kẻ sắt tiếp tục trêu đùa không dứt.

Oa... nàng hối hận rồi nha! Nàng bày trò là muốn được yêu thương chứ đâu phải muốn bị hành hạ như thế này. Cả sức giở tay lên bây giờ An An làm cũng không nổi, chỉ biết nhìn hần hôn lên môi không ngừng tới đưa sâu phần thân thể nam tính trong người mình.

Tống Minh xoay trở mọi tư thế cùng nàng hoan ái, thấy nàng mặc kệ mình hành xử ngủ quên thì sẽ cắn ột cái đánh thức nàng, bức nàng lại hoảng hoảng rên rĩ ngay.

Hần nhất định đem nàng tỉnh táo xem hần độc chiếm người nàng, cho nàng mãi thuộc về chỉ riêng mình hần. Ấy da, nam nhân nào cũng thế cả, kể cả loại khô đá như Tống Minh cũng khó trách ích kỷ thế này có suy nghĩ độc chiếm nàng.

Cao trào cứ thế không ngừng lại, khuê phòng vang vọng âm thanh xuân tình ngọt ngào nhất của cả hai.

Định bụng trả thù nàng một cái “tàn độc” nhưng gần qua canh năm tản sáng hần buột lòng miễn cưỡng tha cho nàng vì người nàng chẳng còn tí sức chống cự. Cả nơi tư mật nữ nhi kia dường như cũng không còn đủ sức chứa tình túy nam nhân của hần nên bạch dịch cứ men theo hoa huyết phẫn ra từ từ ướt thấm xuống đệm giường một mảng.

Dù sao sĩ diện cũng không còn, Tống Minh sẽ trả trả thù dần dần với tâm trạng vô cùng sáng khoái không hối hận.

Nhẹ nhàng giúp nàng lau bớt dấu tích hoan ái quá độ trên người, hần lại ôm nàng đang ngủ say kéo vào trong tay. Tống Minh thấy rất vui dấu cũng không rõ cái trò khóc như mưa giữa đêm có phải là một cái bẫy hay không?

Nói chung hần thua nàng thế nàng cũng tâm phục khẩu phục nha. (Huynh thỏa mãn gần chết nói không phục có mà bị ỳnh keke =3=)

Cha mẹ đang cùng ngồi dùng điểm tâm sáng thấy có mỗi Tống Minh đi ra ăn thôi. Bình thường sáng nào An An cũng gào lên chạy lung tung vì đói bụng mà.

- Tỉnh Nghiên đâu? - Hai ông bà lo con dâu không ăn sẽ đói nha.

- Để nàng ấy ngủ thêm, chút nữa con mang điểm tâm cho nàng ấy cũng được!

Tống Minh hôm nay tuần nhan sáng láng, hưng phấn cùng cực, rõ ràng đang ở tâm trạng tốt nhất có thể. Thậm chí môi cũng đang mỉm cười vô thức nữa. Hai người lớn thật là nhìn “thạch nhĩ” của mình như thể không khỏi không sợ hãi nha.

Mãi đến trưa con sâu lười biếng vì đói bụng mới trở mình lăn qua lăn lại trên giường dầu mắt chưa mở. Tống Minh chờ nãy giờ hết kiên nhẫn rồi mang bánh đến bên giường thấp sát sàn gỗ nói nhẹ giọng chiêu dụ động vật háu ăn.

- Bánh bao xá xíu nóng hổi đây!

An An nghe mùi thơm thật ngon mà chớp chớp nhẹ mi cong mở mắt nhìn. Tống Minh nhìn nàng bằng ánh mắt âu yếm, tay phải cầm đĩa bánh, tay trái ôm ngang người còn cuộn người trong chăn.

Bánh đập vào mắt thật là hấp dẫn nhưng vẻ mặt tươi cười âu yếm của hắn mới càng cuốn hút gấp bội. Nàng cuối cùng cũng dụ được phu quân “ăn thịt” mình rồi nên cười híp mí, giờ hai tay qua đầu nói lớn hơn hỏ...

- Oaa...!! Cuối cùng phu quân cũng thua thiếp rồi vậy mà còn bảo không muốn thiếp nha!?

Nụ cười của hắn chấm dứt không có hồi kết do nhìn bộ dạng đặc chí chọc tức hắn của nàng. An An vui vẻ ngồi dậy với tay đến cả đĩa bánh bao nhỏ nhỏ bột trắng nở xóp thành cánh hoa lộ chút nhân xá xíu đỏ hấp dẫn thơm phức bên trong. Bụng nàng đói rã rời rồi cầm bánh chưa đến miệng thì Tống Minh đã hạm hực chặn môi nàng nhanh chóng đề ra giường.

Nụ hôn của Tống Minh thật tuyệt nhưng vẫn không làm nàng no bụng. Nàng vỗ vỗ vai hắn kêu như mèo đói.

- Thiếp đói bụng! Cho thiếp ăn bánh bao đi!

- Không cho!!! Ai bảo nàng hại ta mất sĩ diện rồi còn chọc ta nữa?

- Ấy... là tự chàng làm mất sĩ diện của chàng trước nha, thiếp nào có “ép buộc” đâu. Đêm qua cũng đem người ta ra trừng trị rồi còn không tha cho thiếp sao?

Má nàng thẹn thẹn, đỏ ửng đáng yêu làm Tống Minh thật là ngây ngốc nhìn đầy mê đắm. Nàng ma mãnh nhân thời cơ ấy đem bánh bao nhỏ cho ngay vào miệng, ngốn tròn nhai nhai hạnh phúc bộ dạng không khác gì heo con háu ăn.

Tống Minh cười nhẹ, nét mặt không còn khô cứng lạnh lùng nữa mà lại rất ôn nhu, tay cất đĩa bánh sau đó quăng ngay cái chăn cản trở đang che đầy thân thể trần trụi hấp dẫn của nàng bên dưới,

An An với với theo đĩa bánh nhưng xa quá, mi nhíu lại cảm nhận Tống Minh hôn lên người mình nói đầy vẻ xấu xa...

- Ta không tha cho nàng!

- Ahh... ít ra chàng cũng phải cho thiếp ăn bù sức trước đã!

- Không cho ăn!

Khuê phòng sáng ra lại tiếp tục nóng lên theo kích tình của cả hai. Nàng mê đắm theo Tống Minh cũng không rõ giờ mình giống người thắng hay là kẻ thua nữa nhưng thật sự thấy rất hạnh phúc.

- Hết chương 8 -

18. Chương 9.1

Quốc sư và phu nhân cùng nhau đi dạo thư giãn, đang định ra hồ sen trong phủ thưởng trà tiện ngắm cảnh sắc sen hồ cuối thu nhưng đến nơi thấy chỗ đã có đứa giành rồi.

Tổng Minh ôm nàng ngồi trong lòng không ngại xung quanh có riêng tư hay không, mặc nhiên hôn say đắm nương tử của mình. An An cũng ngoan ngoãn hạnh phúc đáp lại sự cuồng nhiệt của phu quân nha.

Cả hai thật sự không còn bận tâm đến thế gian này ra sao nữa nói gì chú ý quan sát xung quanh, báo hại mấy tì nữ đỏ mặt che mắt, hai người lớn cũng lắc đầu xoay đi vui vẻ.

- Thật là thanh niên nóng tính... chúng không biết tìm chỗ riêng tư kín đáo hơn hay sao?

- Thế thì chúng ta mau mau có cháu bông đâu có sao đâu lão gia!

- Ủhm, phu nhân nói phải nha!

Hai ông bà cười thật chờ mong, bây giờ chuyện có cháu không xa nữa đâu. Tình cảm của hai đứa ban đầu còn tí lộn xộn nhưng may là bây giờ có thể an tâm rồi. Con người cứng ngắt lạnh lùng như Tổng Minh trở nên như vậy đều là nhờ công con dâu cứng cả.

Sau khi đánh mất sĩ diện nam nhân, Tổng Minh đã không còn lạnh nhạt với nàng, thậm chí không che giấu cảm xúc của mình nữa khi bên nàng. Khi hấn ở nhà là cả hai quần quýt không rời. An An hạnh phúc lắm, lúc nào cũng muốn bên Tổng Minh thôi.

- Mai nàng đi chùa với mẹ sao? - Tổng Minh hỏi khi nhìn nàng đang giúp mình cởi bớt y phục bên ngoài.

- Dạ! Mẹ muốn cầu mau có cháu bông đó mà!

Nàng trả lời, chăm chú đem y phục thay ra cho phu quân. Tổng Minh cười nhẹ, tay vòng ôm lấy nàng vẽ mặt không che giấu nét tà đạo, xấu xa làm nàng tim hơi run chớp mắt nghe.

- Muốn mau có cháu bông nói mẹ đi chùa cũng vô ích, phải xem ta làm gì mới quan trọng!

- Chàng thật xấu xa! - Ban đầu nghĩ Tổng Minh quân tử khác hẳn loại nam nhân háo sắc tầm thường nhưng giờ nàng biết mình lầm rồi. Quan trọng là hấn không phải lúc nào cũng tỏ ra như thế mới đáng quý, chính thế nàng mới hao tâm tổn lực gần chết mới “dụ dỗ” được.

- Xấu cái gì chứ còn chưa bằng nàng mà. Xuống tắm cùng ta đi nương tử!

Nói là làm, nàng giúp hấn cởi y phục cả buổi mà hấn cởi lại y phục của nàng chỉ trong chớp mắt. Nàng há hốc kinh ngạc vì nhanh chóng đã trần trụi rồi bị đem xuống hồ luôn. Dù sao Tổng Minh không còn lạnh nhạt, che giấu con người thật ẩn bên trong đối với nàng nữa làm nàng vui lắm. Hấn như thế này nàng lại càng thích nha.

Nàng cười, thoải mái được ôm trong hồ. Tổng Minh vuốt ve tấm lưng nhẵn mịn của nàng thật âu yếm nàng vô cùng...

- Mai ta bận việc tại Hình Bộ nếu không cũng muốn đi với mẹ và nàng rồi!

- Vậy chàng làm xong việc rồi đến chùa đi!

An An đưa môi nhỏ chu lên năn nỉ mong cùng ra ngoài với phu quân. Hấn nhìn nàng mắt khê neho lại nói.

- Chùa là nơi thanh tịnh mà nàng cũng muốn đem ta đến dụ dỗ hay sao? - Ai chứ yêu nữ tiểu nương tử của hấn cũng có khả năng làm cả chuyện đó nha.

- Hồi nào!? Người ta muốn ta đi với chàng thôi mà! - An An hậm hực, Tổng Minh có cần nghĩ nàng háo sắc đến mức đó không chứ.

- Được rồi, ta đùa mà đừng giận nương tử! Mai xong việc ta đến chùa ngay có chịu không?

Thấy Tổng Minh mà cũng dịu dàng dễ ngọt nàng cười toe toét ngay. Tổng Minh gần đây lúc nào cũng mang nụ cười trao cho nàng, thậm chí còn biết ngọt ngào trong lời nói hơn trước đây. Xem ra An An thành công khi chinh phục phu quân hờ của mình.

Tay hắn ôm nàng dựa vào người mình để nước ấm thư giãn cả hai. Thật sự trước đây Tống Minh chỉ biết có binh pháp, đánh giặc không quan tâm thêm bất cứ việc gì hay bất cứ ai cả. Nay cảm xúc có thể tử để mình bận lòng yêu thương cũng không tệ tí nào. Sống trên đời người nào cũng mong tạo ỉnh một gia đình nhỏ, nay hắn cũng thấu việc cha mẹ cứ hối thúc ép mình thành thân.

Nghĩ đến cùng nàng mãi sau này có vài đứa con xinh xắn, Tống Minh cao hứng nói...

- Con của chúng ta chắc chắn phải rất tuyệt vời đúng không nương tử?

An An đang đắm chìm trong hạnh phúc lại choàng tỉnh. Nếu nàng không phải Tĩnh Nghiên, nàng không thể ở lại đây mãi thì làm sao có thể nghĩ đến sinh con cho Tống Minh. Nàng thật không muốn xa Tống Minh lại không biết phải làm sao chỉ biết cắn môi cố không khóc.

Thấy nàng không trả lời, cứ ngỡ tính nàng sẽ còn hơn hử ngay nên Tống Minh nhìn xuống nàng chỉ đang ôm ngang người mình thật chặt.

- Sao nàng không nói gì hết vậy nương tử?

An An sợ lắm, nỗi sợ nàng do mình nàng tạo ra đầy dọa chính mình. Lẽ ra từ đầu nàng không nên ở lại rồi cùng hắn đến mức không thể rời xa thế này. Nàng lo hắn biết mình kì lạ nên vội vã chòm hôn môi Tống Minh nói...

- Chẳng có muốn cho thiệp con ngay trong hồ này không?

Tống Minh sững ra, chưa gì người đã căng thẳng lên lườm mắt nhìn nàng phán ột câu...

- Nàng quả là yêu nữ mà!

- Như vậy mới chịu thấu chàng chứ!?

- Có thật là chịu nổi ta không đó? Giữa chừng xin tha ta không cho đâu!

Hắn bị khiêu khích dĩ nhiên phải làm theo ý nàng thôi. An An được nâng lên nhận nụ hôn ngọt ngào nơi môi sau đó ngã dựa nửa thân trên sấp xuống bờ hồ đá nhẵn. Tống Minh hôn lần trên tấm lưng ướt, tay vuốt nhẹ móng tròn gần nơi tư mật. Tống Minh đang cạnh bên thế này nàng càng không cam tâm nghĩ đến viễn cảnh rời xa.

Cứ thế nàng cắn môi vừa ngăn mình khóc vừa ngang tiếng rên nhẹ len qua hơi thở dồn dập. Dục phòng và cả hồ nước sớm chấn động lộn xộn. May mà gần đây tì nữ, gia nhân thấy thiếu gia và thiếu phu nhân ở gần cùng nhau là bỏ chạy rồi nên không ai chịu cảnh làm cho đỏ mặt tía tai cả.

Tống Minh từ sau luật động hạ thân đem nóng thiếp trườn đưa sâu vào nơi tư mật nữ nhi. Nàng yếu mềm chỉ biết nhắm mắt cảm giác từng nhịp cơ thể Tống Minh vào ra trong người mình.

Và hắn nhẹ nâng người nàng giữa lại nằm ra trên bờ hồ. An An có chút say sẩm, hai má và cả người ửng hồng do nước ấm và kích tình của hắn. Tống Minh nhìn nàng, môi cười nhẹ, hai tay nâng đùi nàng lên tiếp tục trườn đưa.

Cái tư thế xấu hổ này buột nàng chính kiến nơi cơ thể mình tiếp nhận vật nam tính ra vào ra sao thật là không chịu thấu. Tống Minh đem nóng thiếp vào tận sâu trong người nàng, tay nàng chỉ bấu vào tay hắn giữ trên đùi ngọc của mình vì khoái cảm ột ạt kéo đến.

Và Tống Minh từ dưới hồ cũng bước lên, không rời người nàng khom nhẹ hôn môi nàng lần từ từ xuống cổ và ngực, nhịp động thì lại càng không ngừng nhanh hơn, mạnh mẽ hơn. An An cuối cùng cũng không chịu nổi ôm lấy vai hắn nhỏ tiếng rên rỉ sau đó lớn dần.

Tống Minh cùng nàng thở dốc khi cao trào vẫn chưa ngừng lại, hắn nói khê khi tay ôm nàng...

- Ta yêu nàng nương tử! Rất yêu nàng!

Mắt nàng mở to bất ngờ, hạnh phúc đến vỡ òa cùng lúc rón người cảm nhận tinh tú nam nhân vọt sâu vào tận trong người mình mang theo cảm xúc mê mị. Tống Minh thỏa mãn, môi cười ôm nàng rồi nằm giữa ra tại bờ hồ mang thân nàng nằm trên người mình không biết nấy giờ nàng cố nén khóc giờ đã khóc òa ...

- Thiếp cũng yêu chàng! Thiếp không muốn xa chàng đâu phu quân!

- Tất nhiên là sẽ không xa ta rồi!

Tổng Minh nói chắc nịch vì nường tử của hắn làm sao có thể xa hắn cơ chứ. Tổng Minh không biết, chỉ có mỗi nường ngâm ngùi hạnh phúc trong chính nỗi lo sợ mà thôi.

Nàng nhìn Bình Bình bằng thần sắc hảo biểu tẩu vui vẻ, con bé nhìn lại vẫn là không ưa nàng. Cả hai buộc phải đi theo sau hai bà mẹ vào trong Phúc An Tự tại ngoại thành nổi tiếng linh thiêng.

Nếu biết trước có cả cô mẫu cùng biểu muội của Tổng Minh thì nàng đã không thèm rủ Tổng Minh từ Hình bộ đến rồi vì biết chắc thế nào Bình Bình cũng bám hắn như sam. Nhưng giờ giành giật vô nghĩa, Tổng Minh là của nàng rồi không lo. Nàng vì thế cứ vui vẻ với con bé.

- Muội xin sâm không? 15 tuổi cũng lớn rồi xem tình duyên đi! - An An nói khi thấy Bình Bình đứng nhìn quây giải sâm. Con bé nhú mi nói đáp lại.

- Tỉ đừng ra vẻ lớn tuổi hơn ta!

- Ấy... tỉ hơn muội những ba tuổi chẳng nhẽ không đáng tính là lớn hơn?

- Không biết! Cũng không cho lớn hơn!

Nhóc con thật cứng đầu đáng ghét, nếu không phải là biểu muội ruột của Tổng Minh thì An An đây cú cho lũng trận vì dám tỏ ra hống hách vô lễ rồi. Nhưng vì Tổng Minh là chính, nàng không chấp nhất trẻ con, sẽ cố làm bộ làm một biểu tẩu tốt bụng nha.

Hai bà mẹ đi thắp hương cầu nguyện phía sau chùa, An An lôi kéo cuối cùng Bình Bình cũng chịu đi xin sâm. Mặt con bé có chút rụt rè hơi sợ thì nàng cổ vũ ngay.

- Muội xem tình duyên đi!

- Ta biết làm gì mà tỉ nhiều chuyện quá đi!

Nếu ở đây không đông người nàng đã đề con bé ra mà đá ấy cước rồi. Ông thầy bói giải sâm lấy giấy bút lật sổ ra ghi chép giải quẻ cho Bình Bình.

- Tiểu thư tình duyên dễ dàng, chỉ trong nay mai sẽ gặp một nam nhân trời định, tuy có chút phức tạp trong quá trình tiến tới thành thân có lẽ do vài lí do gì đó về tập tục hay khoảng cách gì đó nhưng quẻ này vẫn là đại cát, về sau sẽ hạnh phúc không cần lo nghĩ!

Mặt con bé nghe tươi lên ngay, An An đứng bên nhanh chóng đưa vào...

- Biết đâu chút ra gặp ngay phu quân tương lai đó Bình Bình!

- Không cho tỉ chọc ta! - Nhóc con phùng má mang chút e thẹn ngay.

- Có ai chọc muội đâu chứ!?

Nói không chọc chứ An An cười khoái chí. Con nhóc cũng không mấy tức giận tại xấu hổ thôi. Thầy bói chép lại quẻ sâm lại hỏi.

- Tiểu thư tên họ chi để lão đề tên lên quẻ giải!

- Ah... Phiến An Bình! - Bình Bình trả lời ngay.

Cái tên thốt ra từ miệng con bé làm cây sâm còn chưa giải trong tay An An rơi xuống đất.

19. Chương 9.2

Cái tên thốt ra từ miệng con bé làm cây sâm còn chưa giải trong tay An An rơi xuống đất. Bình Bình cầm tờ giải sâm vui vẻ xoay lại thấy nàng như thế nên nhanh nhẩu nhặt lên cây sâm hỏi.

- Tỉ không giải sâm sao?

Nhìn Bình Bình, nàng run giọng hỏi thiếu điều thốt không nên lời...

- Muội tên... tên Phiến An Bình...vậy có đại huynh nào tên là Phiến An Thành thành hay không?

- Đúng rồi, đại ca tên Phiến An Thành! Tỉ đừng nói làm vợ biếu ca mà đến giờ cũng không biết đại ca của ta nha!? Đại ca và biếu ca thân nhau lắm đó!

Con bé bấu môi che trình độ hiểu biết của An An quá kém cỡ không biết đại ca An Thành của mình. An An hai chân bước lùi không ngờ sự việc có thể trùng hợp như thế. Kẻ muốn mua thân nàng chính là biếu đệ của Tống Minh. Cho dù không bại lộ mình là Dương Tĩnh Nghiên giả thì cũng có ngày phải lộ thân phận kĩ nữ bán nghệ trong thanh lâu.

Mọi việc đều không thể cho nàng ở mãi bên Tống Minh được nữa. Làm sao nàng có thể ở lại chờ ngày kinh hoàng ấy đến khi hẳn biết tất cả sự thật đằng sau chứ. Nàng sợ Tống Minh sẽ không còn đối với nàng như bây giờ nữa.

Hai bà mẹ thấp hươu đi ra thấy Bình Bình đang lo lắng lắc nhẹ tay nàng khi nàng cứ thẩn thờ ra.

- Tỉ sao vậy? Mặt tỉ tái mét àk!

- Con sao vậy Nghiên nhi?

Mẹ chồng lo lắng hỏi làm An An sứt tỉnh. Nàng không thể ở lại thêm được nữa, nàng không muốn mọi chuyện vỡ lở mới bị đuổi đi, ánh mắt quan tâm của cha mẹ chồng sẽ không còn, cả Tống Minh cũng sẽ không yêu nàng nữa thậm chí hận nàng. Nàng không muốn mọi người sẽ phải thất vọng đau lòng.

An An nhìn lên gương cười thành công...

- Con không sao? Tại có chút đói bụng thôi mẹ!

- Làm mẹ hết hồn. Tống Minh còn chưa đến con chờ chút rồi mình cùng đi ăn nha! - Mẹ Tống Minh rất hiểu con dâu ưa ăn vặt luôn miệng cả ngày thành ra không trách.

Nàng nghe đến Tống Minh càng thấy hai chân run rẩy...

- Con qua kia mua bánh bao sẽ trở lại ngay được không mẹ!

- Ủhm, lót dạ trước cũng được! Bình nhi con đói không?

- Không cô mẫu! Tỉ mà ăn nhiều sẽ mập ú nè!

Bình Bình chọc nhưng nàng kì lạ không tỏ thái độ trêu lại như bình thường. An An xoay đi lòng rối bời khó chịu. Nàng không kịp nhìn mặt Tống Minh lần cuối nhưng bây giờ không đi thì không còn cơ hội nào tốt hơn nữa.

An An cắn môi rơi lệ bước đi thật nhanh và cố không ngoái nhìn lại phía sau. Khi nàng trốn chạy vào căn nhà, làm thê tử giả của Tống Minh không bao giờ nghĩ đến lúc đi lại khổ sở đến mức này.

Vừa lúc đó Tống Minh đã đến như hẹn với nàng thấy mẹ, cô mẫu cùng Bình Bình. Con bé hớn hở như cún nhỏ lao lại ôm ngay tay biếu ca thân yêu.

- Biếu ca!!!

- Ủhm, Bình Bình! Thấp hươu xong rồi hả mẹ, cô mẫu!? Nương tử của con đâu rồi?

Hắn chưa chi đã tìm có mỗi thê tử làm hai người lớn cười nhẹ nói...

- Tĩnh Nghiên đói bụng nên ra kia mua bánh bao ăn tạm trước rồi!

- Nàng ấy chỉ biết có ăn thôi!

Bốn người đứng chờ An An một lúc nhưng mãi không thấy nàng trở lại, Tống Minh bồn chồn lo lắng rồi. Mẹ hắn cũng nhíu mày nói.

- Sao đi đã lâu rồi Tĩnh Nghiên còn chưa trở lại? - Nàng lúc nào cũng nhanh nhẹn thoăn thoắt như sóc nhỏ nhất là chuyện liên quan đến đồ ăn mà.

- Để con đi tìm! - Tống Minh nói, chờ cũng không yên.

- Mọi người theo với biểu ca!

Tống Minh và Bình Bình đi ra ngoài trước chùa có những người bán hàng rong tìm nàng.

Lúc đó An An đã đi cả một đoạn rồi. Chùa ở ngoại thành nên cũng nhanh chóng ra lộ vắng người. Nàng cố lê bước trên giày hoa không rõ mình phải đi đâu nữa. Nàng một thân một mình có thể đi đến được nơi nào? Có gia đình, có người thân, kể cả phu quân nhưng nàng thật sự chỉ có thân mình đơn độc thôi.

Nhà cửa ở ngoại thành thưa thớt, ít người hơn đa số là vài quán trà nhỏ cho thương nhân và lũ khách nghỉ chân trước khi vào thành. Nàng tự ôm hai cánh tay đi qua một quán nước nhỏ, bên trong có vài người đang đem vài cô kĩ nữ mới về nhìn thấy dáng nàng vội vã lên tiếng gọi...

- An An!

Cả một khoảng thời gian dài nàng chưa nghe ai gọi lại chính cái tên thật của mình xem chút đã quên luôn rồi. Nhìn thấy chính là các huynh làm việc tại Mỹ Hồng Lâu ngày xưa thân thiết cùng quây phá thì làm sao họ không nhìn ra nàng chứ.

- Mọi người trốn ở đâu vậy? Mama giận khóc chữ là om xòm đó!

- ...mọi! - Nàng không biết làm sao, các huynh này cũng không khiến nàng sợ nhưng nàng chỉ sợ nhắc về nơi nàng đã bỏ đi.

- Theo bọn huynh về rồi tính tiếp!

- Không! Mọi người không về đó đâu!?

An An lắc đầu rồi xoay người cuống chạy nhưng làm sao nhanh chân bằng họ. Ba nam nhân lại càng dễ dàng khống chế nàng. An An khóc nức nức....

- Mọi người không muốn về mà các ca ca!

- Đừng bắt bọn huynh đối xử với mọi người như các cô nương mới chứ An An!? Mama rất lo uội đó!

- Mama chỉ muốn bán mọi người thôi... hic.

- Về rồi mọi người và mama thoải mái tranh cãi, bọn huynh vì nhiệm vụ thôi!

Nàng bắt lực, tay bị trói ra sau. Các huynh ấy cũng không dám siết chặt sợ nàng đau nhưng cũng không muốn nàng bỏ chạy. Về Mỹ Hồng Lâu thì nàng tiêu đời, dù nơi ấy có như là nhà nàng nhưng cũng thật đáng sợ. Ba huynh cố nhẹ tay định khuyên nhủ cho tiểu nha đầu nín khóc thì từ sau một bóng người đứng thở giận dữ.

Nàng đưa mắt ướm nhìn thấy Tống Minh mà ngỡ. Nét mặt tuấn tú của hắn đánh lại mang đầy sát khí thật đáng sợ.

- Dám động vào nương tử của ta!!!

Ba huynh “vô tội” kinh hãi nhìn Tống Minh giơ tay không tác sát cũng đủ dọa người. Hắn nắm một gã ngã văng khỏi con đường đất như quăng một con thỏ nhỏ. Hai kẻ còn lại tay chân bủn rủn bước lùi, Tống Minh giơ hai tay đập đầu cả hai vào nhau không chút thương tiếc nhanh chóng xử đẹp ba gã chỉ với hai đòn giản đơn không hổ đại tướng quân của triều đình.

Lửa giận của Tống Minh vẫn cháy rực dù xử xong bọn chúng, to gan dám động vào nàng, hấn ra tay như thể còn quá nhẹ. Song Tống Minh còn giật mình hơn ban nãy thấy có kẻ hại nàng vì thân ảnh áo hồng bỏ chạy khỏi hấn.

An An vừa chạy vừa tuột dây trói ở sau chưa buột chặt. Nàng phải bỏ đi không được trở về với Tống Minh đầu lúc này vừa thấy bóng hấn nàng rất mừng rỡ.

- Tĩnh Nghiên!... nương tử!

Giọng hấn ở ngay sau làm nàng trào lệ càng cố cuồng chạy đến nỗi vấp té. Tống Minh hết hồn đến đỡ ngay nàng lên nhìn hai tay nàng đã trầy rướm máu đỏ. An An nhìn hấn, cả người cố đứng lại định chạy lần nữa nhưng Tống Minh giữ lấy.

- Nàng sao vậy? Là ta mà sao lại chạy?

Tống Minh tất nhiên không biết chính do là hấn, nàng mới bỏ chạy như thế. Nàng biết làm gì đây, nàng chạy không thể chạy thoát nỗi Tống Minh. Nàng vốn không muốn xa hấn nhưng buộc phải đi thật xa, lòng mâu thuẫn vô xé đau đớn đến mức khóc òa. Tống Minh nhìn nàng khóc vội vã ôm chầm thật chặt trong tay.

- Đừng sợ! Là ta đây mà, phu quân của nàng đây nương tử!

Bờ ngực nam nhân ấm áp, to lớn, rộng rãi thật quen thuộc thật thoải mái làm nàng càng đau đớn không thể dứt khóc. An An cuối cùng lại không đành cũng ôm má vào lòng Tống Minh.

Nàng không thể xa rời người này! Nàng không thể sống nếu thiếu Tống Minh. Tống Minh kéo nàng ra nhẹ hôn lên trán giúp nàng bình tĩnh nói nhẹ...

- Ta xin lỗi chắc nàng kinh hãi lắm hả? Nương tử của ta xinh đẹp thế này ra ngoài thật là nguy hiểm. Sau này không có ta cùng đi ta không cho nàng ra ngoài một mình nữa!

Giọng hấn có chút gia trưởng như muốn giam cầm nàng nhưng xuất phát từ tình cảm muốn yêu thương che chở cho nữ nhân của mình. An An nghẹn ngào.

- Thiếp...hức...

- Đừng nói, không sao rồi! Ta đưa nàng về nhé!

Tống Minh quan tâm nàng, nàng cảm nhận sự yêu thương trong hành động và lời nói ôn nhu nhẹ nhàng khiến lòng đau đớn vô hạn. Nàng không thể nào nói dối tiếp nữa. Nàng không muốn dối lừa Tống Minh thêm nữa.

- Thiếp không phải Tĩnh Nghiên... thiếp không phải nương tử của chàng đâu!

An An đẩy ngực hấn thoát ra khóc nói ra sự thật. Nếu không nói ra trước thì là nàng cố ý nói dối, bỏ đi cũng không yên ở lại cũng không xong sẽ phải cắn rứt mãi không bao giờ hạnh phúc được trọn vẹn bên hấn.

Tống Minh nghe chỉ sững ra, thật sự còn chưa hiểu...

- Nàng lại nói nhầm gì thế? Có phải do quá sợ hãi mà choáng váng hay không? - Hấn nghe nàng nhiều lần không bình tĩnh luôn miệng nói không phải mình là Tĩnh Nghiên rồi.

Tống Minh sờ nhẹ tóc nàng cử chỉ quan tâm. An An ngẩng lên mặt hoa đầy lệ nói lại lần nữa nghẹn lại.

- Thiếp thật không phải Tĩnh Nghiên nương tử của chàng. Từ đầu đã không phải... toàn bộ đoàn kiệu hoa rước tân nương hôm ấy không một ai sống sót kể cả Dương Tĩnh Nghiên... tất cả đều chết hết và chính thiếp cũng không phải là tân nương thật...

Giờ thì sắc mặt Tống Minh đành lại nhìn nàng không phải là nói do mất bình tĩnh, nàng không phải đang đùa hay nói dối. Nhìn nàng khóc như thế nói ra sự thật làm chấn động tâm trí hấn.

An An nhìn sắc mặt Tống Minh tối sầm đi cả một hồi lâu cứ như nửa cố chấp không tin nổi, nửa đau khổ biết ra cái sự thật đó. Hấn hỏi lại mang chút hoài nghi đầy hi vọng nàng lại đùa bỡn trên mình...

- Có phải là nàng giả trò đùa ta không nương tử? Ta không thích nàng đùa ta như thế này! Nói thật đi, nàng hãy nói không có gì là thật đi!

- Không... hic thiếp nói thật! Đó là sự thật, thiếp không phải Dương Tĩnh Nghiên!

An An nói không thể trôi chảy do nghẹn lại. Nàng đau lòng vì biết sự thật này sẽ khiến Tống Minh đau lòng hơn cả nàng. Tống Minh sưng ra, gương mặt tuần tú trở nên khó coi không chấp nhận nổi vẫn còn cố chấp nhìn nương tử của mình. Trước nay hắn chỉ có một nương tử là nàng mà thôi nay sao lại như thế chứ.

- Đừng nói nữa!... nàng không thể lừa gạt ta như thế? Ta không tin nàng nói dối ta. Nói ta nghe không phải là nàng nói dối ta!

Giọng Tống Minh cũng run lên, nỗi đau đột ngột ập đến khi chính hắn đang chìm trong cảm giác hạnh phúc cùng nàng hỏi sao không bị tổn thương. Dù thân mình đồng da sắt nhưng con tim hắn không phải sỏi đá, hắn cực khổ lắm mới trở nên ôn nhu, muốn che chở cho nữ nhân mình yêu, thì càng không muốn biết sự thật mình đã yêu thương không phải là nương tử thật sự của mình.

An An nghe Tống Minh nói như thế chỉ biết khóc, tự cảm ghét mình làm hắn đau lòng đến như thế...

- Hic... thiếp xin lỗi. Thiếp dối gạt chàng nhưng không phải cố ý có dã tâm gì. Thiếp không còn chỗ đi, thiếp không muốn bị bắt lại nên mới dựa vào sự nhầm lẫn của chàng khi cứu thiếp tại kiêu hoa mà làm Dương Tĩnh Nghiên. Thiếp biết sẽ không lâu dài nên chỉ muốn nói dối trốn trong nhà chàng ít ngày thôi...nhưng giờ thiếp yêu chàng... thiếp không muốn ở lại nói dối nữa!

An An cố nói từng chữ lòng vô cùng nặng nề, đau đớn. Tống Minh nhận lấy từng chữ tâm can lại càng tổn thương gấp bội.

Thì ra nàng đã nói dối suốt thời gian qua, mọi thứ chỉ là một trò lừa mà thôi... và chính hắn là con mồi chính ngập chìm trong đó. Gương mặt tuần tú nhuộm lên sự tức giận hòa trong đau đớn. Tống Minh đau lòng đến mức môi cười một cách cay đắng, chua xót.

Nàng nhìn mình gây ra cho Tống Minh nỗi đau như thế càng chuốt thêm khổ sở. Nhưng ít ra nói hết tất cả sự thật vẫn tốt hơn giấu nhem mọi chuyện tiếp tục nói dối chờ sự việc bại lộ ra hết.

Tống Minh nhìn nàng rồi nói nghẹn lại, phải chi hắn có thể khóc nhưng không thể nào bật khóc giải tỏa được như nàng lúc này ...

- Nàng nói dối cả nhà ta, ngang nhiên làm thê tử của ta còn khiến ta mê đắm vì nàng... rồi giờ lại dám nói không muốn nói dối nữa sao? Con người nàng là rắn độc hay sao? Nàng làm như thế đối với ta vui lắm sao?

- Thiếp không có!... từ đầu thiếp đã bỏ chạy nói mình không phải Tĩnh Nghiên rồi nhưng chàng bắt lại, còn uống chén trà đó nhận thiếp làm nương tử. Một kẻ không còn lựa chọn nào như thiếp chỉ muốn có chỗ dừng chân mà thôi!

Nghe đến lúc này Tống Minh đã không còn kiềm nén lại được, hắn tức giận lớn tiếng làm An An càng không biết làm gì khác ngoài khóc và ăn năn tội lỗi mình gây ra...

- Dừng chân tại sao còn làm nương tử của ta? Làm ta say mê? Làm ta yêu nàng hả? - Tình cảm của hắn trao nàng đã không còn nhỏ nhoi ít ỏi có thể cho qua nữa. Hắn đã hết lòng yêu thương nàng như thế, mong đem lại hạnh phúc cho nàng cả đời thế mà giờ đây đau khổ vô cùng.

- Hic... vì thiếp thật sự yêu chàng mà!

Nàng lệ tuôn nói ra thật đau đớn, cả hai đều mang tổn thương quá lớn trong tâm. Tống Minh nghe, sắc mặt tối đi đến tột cùng thống khổ nhìn nàng trước mắt mình.

- Nói dối như thế còn dám nói yêu ta? Ta không tin bất cứ lời nào từ nàng nữa!

- Đừng... chỉ cần chàng tin mỗi điều thiếp là thật lòng với chàng thôi phu quân! Thiếp yêu chàng không dối lừa mà phu quân!

- Ta không phải phu quân của nàng!

Giọng nói cứng rắn bén nhọn đâm sâu vào tim nàng rỉ rỉ máu tuôn đau thốn. Nàng đã biết trước khi biết tất cả mọi chuyện Tống Minh sẽ rời xa, sẽ không còn hướng đến nàng mà yêu thương nữa. tất cả chỉ vì nàng ngốc nghếch dẫn thân vào chuyện này quá sâu nhưng không hề hối hận vì mù quán đi yêu chính phu quân hờ không nên yêu.

Đối với một người bình thường bị lừa dối đã không chịu được huống gì một kẻ cứng ngắt, lạnh lùng như Tống Minh đã mở lòng ra vì nàng rồi nhận lại chỉ toàn là lừa dối. Nàng mắt nhòa lệ nhìn lên biết hẳn rất đau, thật sự đau mà cũng do nàng gây ra. Nàng hận không thể tự đánh chết mình ngay trước mắt hẳn lúc này mong nỗi đau đó của Tống Minh có thể dịu bớt.

- Thiếp... ngàn lần xin lỗi chàng!

Nàng nói nhưng hẳn vẫn không nhìn lại nàng. Dù có bị đao chém trên chiến trường Tống Minh vẫn chịu được còn nỗi đau trong lòng này quá khốn khổ, đau đớn vô hạn không thể không gục ngã. Nhìn Tống Minh không còn hướng nhìn mình, An An không còn gì cả.

Giờ nàng không có nơi để về, không có người thân, không có phương hướng còn đánh mất cả tình cảm của mình.

An An chùi má ướt hạt lệ khác lại tuôn rơi, nàng đứng lên, dáng vẻ bé nhỏ run rẩy nhìn con đường phía trước một cách mông lung không còn nơi chốn nào để đến... hay là chết đi có lẽ sẽ tốt hơn, không cần lo lắng, không cần suy nghĩ cuộc đời khốn khổ của nàng nữa.

Nhưng Tống Minh ngẩng lên, giọng nói lạnh lùng cất tiếng...

- Nàng nghĩ có thể như vậy dễ dàng mà trốn đi hay sao?

An An nhìn lại lập tức hẳn đã đến túm lấy tay mình, cái nắm chặt đến nỗi xương cũng muốn vỡ ra dưới lực quyền to lớn của hẳn. An An nhăn nhó đau đớn...

- Đau quá!!! Bỏ tay thiếp ra...

- Đau hả? Ta sẽ cho nàng đau đơn gấp trăm vạn lần!

Ánh mắt Tống Minh không đơn giản là lạnh nhạt khô đá như trước, hẳn trở nên vô hồn khi trái tim nhuốm đầy giận dữ căm hận nàng. An An bối rối lần đầu tiên cảm thấy Tống Minh đáng sợ như thế.

- Phu... không, chàng đã biết hết thì để thiếp đi đi!

- Nàng phá rồi giả làm thê tử của ta rồi tưởng đi vậy là xong ư? Đâu có dễ dàng như vậy!

Cái nhìn hẳn hướng về nàng khô khốc, gương mặt tràn đầy nét giá lạnh ẩn chứa đau đớn cực hạn. Nàng đau lắm vẫn cố gở tay mình ra.

- Chàng muốn làm gì?

- Làm gì hả? Ta sẽ cho nàng sông không bằng chết!

An An tâm hoảng, ý sợ chẳng lẽ Tống Minh giận nàng đến mất trí rồi hay sao? Cứ tưởng tự nàng nói sớm ra hết sự thật sẽ không khiến hẳn chịu nhiều thương tổn thể mà giờ đây mọi thứ thật tệ hại. Liệu nàng có phải chết trong chính tay nam nhân mình yêu thương hay không?

- Hết chương 9 -

20. Chương 10.1

Nhìn thấy Phủ Quốc Sư, An An bối rối. Nàng tưởng Tống Minh tức giận sẽ đem nàng đi đâu đó tra tấn bằng mấy phương pháp dụng hình bức cung khâm phạm nhưng sao lại về nhà như thế.

Gia nhân khúm núm vì thấy sắc diện thiếu gia nóng giận kéo thiếu phu nhân rất không nhẹ nhàng.

- Mẹ ta về báo là ta tìm ra thiếu phu nhân rồi. Không ai được làm phiền ta!

- Dạ thiếu gia!

Hắn dẫn dò xong lại kéo nàng đi. An An vẫn khóc vì đau cổ vùng vẫy. Gia nhân nhìn cũng nín thinh không dám tò mò thêm chuyện gì nữa.

- Chàng làm gì thế? Thiếp không muốn cha, mẹ chàng biết cả chuyện này đâu!

Vào tới căn phòng quen thuộc của cả hai, hắn nhìn nàng bằng ánh mắt xa lạ khiến nàng vừa đau lòng tổn thương vừa kinh tâm sợ hãi. Tống Minh hất tay, cả người nàng vì lực quá mạnh loạn choạng té nhào về phía trước may nhờ trúng cái bàn giữa gian phòng mới không ngã nhào xuống sàn.

Thân nàng trúng cạnh bàn, bên hông rất đau gần lệ nhìn hắn bước đến. Hắn nhìn nàng khóc, giờ đây cả nước mắt của nàng Tống Minh cũng chỉ cho là giả dối. Trong mắt hắn mọi niềm tin trao về nàng đều hoàn toàn mất sạch. An An rất sợ vì hắn trở nên thế này, nóng giận đến không còn lí tính.

- Không muốn cha mẹ ta biết sao? Nàng mà lại còn tốt đến vậy sao?

- ... chàng tha thứ cho thiếp đi! Mọi chuyện thiếp thật không có ác tâm gì cả!

- Tha hả? Nàng cảm thấy nói dối hết vui rồi nên bỏ ngang sao? Còn dám xin xỏ ta sao?

Mắt Tống Minh đỏ ngầu trong cơn tức giận, đau đớn. Giờ đây hắn không còn muốn nghe hay muốn tin nàng dù là một câu. An An biết mình vô vọng, chính vì nàng dối lừa Tống Minh nên mới chịu cảnh thế nàng nhưng nàng vốn không cố ý làm tổn thương lòng hắn đến mức này, nàng cố sức nói...

- Thiếp biết mình có lỗi mới quyết định đi để không làm tổn thương chàng thêm. Tại sao chàng còn mang thiếp về đây? Mọi chuyện vỡ lẽ ra sẽ liên lụy thanh danh nhà chàng.

Nàng thật không hiểu nữa, chẳng phải tức giận căm ghét đều không muốn nhìn mặt hay sao? Tống Minh lại không cho nàng ra đi. Hắn nhìn nàng khóc, nghe nàng nói, nắm tay siết chặt lại càng cảm thấy vô cùng đau khổ giận dữ.

Gương mặt hắn lạnh giá đột ngột bước đến chạm lên người nàng. An An bắn loạn không biết gì nhanh chóng bị xô ngã ra bàn. Hắn tức giận cởi bung áo lụa, hành động không hề dịu dàng ôn nhu như bình thường.

Mắt nàng mãi vẫn đọng đầy nước, lệ càng tuôn. Hắn nhìn cơ thể trắng ngần của nàng luôn đẹp mê hồn lại càng tức giận. Chính nàng, chính thân thể quyến rũ này đã toàn đối gạt hắn khiến hắn cuồng si, tàn bạo có tâm của hắn rồi vô nát không thương tiếc.

An An biết sẽ xảy ra chuyện gì, nàng lần đầu chống cự khỏi Tống Minh nhưng sức lực yếu ớt không thể chạy. Tay hắn ghì mạnh nàng xuống bàn, không đạo đầu, không chờ người nàng chuẩn bị, tàn nhẫn dùng chính bản thân chiếm đoạt người nàng đang khô khóc không tiếp nhận cự vật nam tính to lớn.

Người nàng quặn đau, co người, cảm giác còn hơn cơ thể bị xé toạc, đau đến mức hét không ra một tiếng. Vậy mà Tống Minh nhìn thấy nơi tư mật nàng rướm máu phiền ra do chưa đủ dịch tiết từ hoa huyết vẫn không ngừng lại cứ thế tiến tới làm đau nàng mà chính hắn cũng không dễ chịu hơn là bao nhiêu.

Nóng thiếp cùng vách tường yếu mềm khô ráp chạm nhau đau rát, máu cứ thế vì tổn thương tuôn ra. Càng nhịp động của cơ thể hắn chỉ khiến An An chết đi sống lại. Nước mắt nàng chảy đầm đìa, thân người trên bàn cong lên khổ sở không cam nổi cơn đau thể xác này.

Tay nàng yếu ớt cố níu lại tay Tống Minh, nàng cũng tự cắn lấy môi mình đến bung máu khi không chịu nổi, mắt ươn lệ hoen mi nhìn gương mặt tức giận van xin hắn...

- Ngừng lại...thiếp xin chàng...Thiếp đau lắm!

Hắn nhìn nàng, hắn biết nàng đau vì chính thân mình cũng rất đau. Nhưng nỗi đau trong tim hắn lúc này không có gì có thể bù lại. Tống Minh càng giữ mạnh lấy thân nàng thúc mạnh nóng thiếp sâu vào khiến nàng co người khóc nghẹn...

- Có đau bằng việc nàng làm với ta hay không!?

- Hic... nếu muốn làm chàng đau khổ... thiếp hôm nay đã không bỏ chạy và nói hết với chàng rồi.

An An nói đứt quãng vì cơn đau kịch liệt. Hắn nghe lại càng không thể tin thêm dù là một chút nào nữa từ miệng nàng. Hắn đã quá tin rồi làm sao còn tin lần nữa khi có thể lại bị lừa dối chứ. Lòng hắn yêu thương nàng đến vậy mà nàng nỡ lừa dối hắn.

Nay nhìn nàng yếu đuối, gương mặt xinh đẹp đau đớn thế kia hắn vừa giận vừa căm hận đồng thời cũng khôn khổ trong lòng. Tống Minh khom người hướng tới vai nàng. An An rướn người hét lên một tiếng khi rằng hắn cắn sâu vào vai phải nàng. Làn da nàng trắng mong manh nhanh chóng tuôn máu đỏ theo vết răng.

Tống Minh nhìn lên, khoe môi còn dính máu của nàng. Nàng thật sự đau lắm, toàn thân đau đến mức không còn rên la được nữa. Hắn rời khỏi người nàng, nhìn nàng lên tiếng một nói lạnh lùng vô cảm.

- Ta sẽ trừng phạt nàng mỗi ngày. Thử chạy trốn hay để chuyện này cho cha mẹ ta hoặc ai khác biết thì thử xem ta sẽ làm gì còn đau đớn hơn thế này nữa trên người nàng!

Nàng bây giờ cả người đuối sức vì đau không nói thốt ra được nửa lời chỉ có lệ mãi không ngăn được tuôn ra. Tống Minh bỏ nàng ra, xoay đi khỏi phòng lạnh lùng tàn nhẫn để nàng té từ bàn xuống tay ôm vai vết cắn máu chảy thành dòng xuống ngực. Hai chân co rút lại che đi nơi tư mật nữ nhi cũng đã thương tổn, cả người xinh đẹp chỉ biết co ro, tóc dài rũ rượi, toàn thân không ngừng run rẩy.

Nàng biết hình phạt này cũng chỉ là do lỗi của mình gây ra, sai lầm cuối cùng không phải ở Tống Minh mà do mình nàng nói dối mà thôi. Nhưng không những tổn thương trong tâm, thể xác thương tổn vì hắn cũng làm nàng muốn gục ngã rồi.

- Ăn thêm đi Nghiên nhi! Từ lúc con bị lạc ở chùa mẹ thấy con xanh xao, ăn ít hẳn đi. Hay là hai đứa cải lợn hả? Gần đây Tống Minh ở Hình bộ mấy ngày rồi không thêm về nhà!

Mẹ chồng vẫn còn quan tâm yêu thương nàng chỉ làm nàng ỉu rĩ hơn. Nàng đã được hắn hạ ột lệnh giam cầm không thể rời phủ này nữa bước, Tống Minh giữ nàng ở lại nàng thật không biết hắn muốn làm gì vì thế này còn phải tiếp tục nói dối cha mẹ chồng.

Nhìn bà ấy, nếu mẹ Tống Minh biết hết cũng sẽ trở mặt như hắn thì nàng càng đau lòng nha. An An ôm bà ấy nói nghẹn ngào.

- Mẹ tha thứ cho con nha!

- Sao vậy? Có gì mà phải tha thứ? - Mẹ chồng dịu dàng vuốt tóc nàng ra chiều âu yếm.

- ...con chỉ là ăn không nổi nữa!

- Được rồi! Chiều nay mẹ nấu món khác ngon hơn cho con nhé!

Nàng cười nhẹ vừa buồn vừa vui. Mọi thứ tốt đẹp này đều sẽ mất hết sao? An An băng quơ nghĩ đến cơn giận của Tống Minh đã nguôi ngoai phần nào chưa? Nhiều ngày này hắn không về nhà, nàng biết hắn không muốn nhìn thấy mình, thế tại sao vẫn giữ nàng ở lại.

Trên người nàng thân thể vẫn còn đau đớn nhưng cũng có chút khuyên giảm, hi vọng vết thương lòng kia của Tống Minh có thể cũng sẽ lành từ từ như thế.

Thiếc Bân đi vào nhìn Tống Minh ngồi trên ghế, ánh mắt vô hồn, vẻ mặt băng giá. Dầu chủ nhân luôn đem cái mặt lạnh lẽo nhằm chán ra ngoài nhưng con người cũng không tỏ ra đáng sợ, xa cách như thế.

- Bẩm thiếu gia, bìa rừng quanh đó nô tài cho người lục soát không có xác hay xương như người xác định cả!

Tống Minh nghe, ánh mắt dịch nhẹ. Không còn cả xương hắn là xác của Dương Tĩnh Nghiên thật đã sớm bị thú rừng ăn xác tha đi mất rồi. Quanh khu rừng đó vắng vẻ chỉ có sơn tặc, thổ phỉ là nhiều, nếu trong tầm gần năm tháng qua có người phát hiện cũng đã đi báo quan rồi.

Coi như cái chết của Dương Tĩnh Nghiên khó mà bị phát hiện nếu không có người nhà họ Dương nhìn thấy nương tử của hắn không phải người thật. Tống Minh ngẫm xong đứng lên nói...

- Được rồi! Người lui về nghỉ đi!

- Dạ, thiếu gia!

Tổng Minh đi về phủ sau nhiều ngày nhốt mình tại Hình bộ tự gặm nhấm nỗi đau và trấn tĩnh suy nghĩ. Lòng hần đau đớn, nghĩ đến nàng là vô cùng đau đớn. Nhưng hần không thể cho nàng ra đi, trước vì không thể dễ dàng bỏ qua êm xuôi như thế phải trả đũa những gì nàng đã làm ra, sau hần không thể không giữ nàng bên cạnh... hần biết dù đau đớn sinh hận với nàng cũng không thể đột nhiên hết yêu nàng ngay được.

Tổng Minh đẩy nhẹ cửa khuê phòng quen thuộc. Hần lạnh lùng thầm nghĩ việc mình làm nàng tổn thương như thế sẽ làm nàng sợ hãi mình. Nhưng hần biết phải làm sao khi trái tim nhuốm giận, khổ khổ đến thế không thể không trút giận với nàng.

Song quang cảnh đập vào mắt hần không thể nào tin nổi, “kẻ tội đồ” ngủ sượng sượng trên giường cuộn tròn người trong chăn ấm với thói quen cũ không thể bỏ – ngủ không mặc áo.

Mấy đêm qua không có ai mặc lại áo cho hay ôm ấp nàng nên người nhiễm chút khí lạnh ho nhẹ khi ngủ một cách vô thức. Tổng Minh bước đến nhìn thế này quả thật cứ như đùa hần càng thêm giận nàng hơn mà.

- Tỉnh dậy! Ai cho nàng có thể ngủ ngon như thế hả?

- Uhm... thiếp buồn ngủ lắm phu quân... người thiếp còn đau lắm không muốn nữa đâu...

Nàng nói mơ mơ hồ hồ theo thói quen không nhớ hần là đang giận mình, cứ vậy xoay người qua ngủ tiếp ngon lành. Nghe thế Tổng Minh có chút xiu quặn lại trong lòng, bất giác cũng khẽ vén tóc nàng nhìn nơi vai mềm vết cắn hần để lại còn chưa lên da non, dấu tích chắc chắn sẽ để lại sẹo thôi.

Sau đó hần lại kéo chăn ra nhìn thân thể nàng động lại nhiều vết bầm tím xanh trên da từ lưng cho đến đùi. Chẳng chần chừ do dự, Tổng Minh lại cởi nốt nội y kiểm tra nơi tư mật nữ nhi đã bị hần tàn nhẫn ép buộc quả nhiên vẫn còn sưng nhẹ chưa lành hẳn.

Môi hần mím lại, hần đang thấy hối hận sao vì việc đã làm lúc quá nóng giận. Nàng xấu xa lừa dối hần như thế, hần còn quan tâm làm gì nữa chứ.

Cuối cùng An An mới chịu choàng tỉnh thấy bóng người trên giường, tay còn đang chạm vào người mình khiến nàng hốt hoảng thoái lui ngay. Tổng Minh đưa mắt lạnh nhìn nàng đang co ro sợ mình.

Không phải người lạ xông vào phòng cũng không đến nỗi nhưng là Tổng Minh nàng lại sợ theo kiểu khác. Căn phòng yên ắng đến đáng sợ khi cả hai cứ nhìn nhau trong ánh đèn mờ, nàng tựa con mèo nhỏ còn hần là mãnh thú dữ tợn. Cuối cùng An An dốc hết can đảm lí nhí lên tiếng...

- Chàng mới về sao?

- Cho nàng ở đây xem ra lại định sung sướng thoải mái sống có đúng không? - Giọng Tổng Minh mang chút chua chát khiến An An nói ngay.

- Không phải... thiếp bị cảm nhẹ, mẹ cho người sắc thuốc uống liền ngủ li bì không phải cố ý ngủ ngon đâu!

Nàng nói rụt rè, mấy đêm liền nhớ Tổng Minh đã không còn yêu mình, căm hận thì nàng có ngủ yên đâu. Hần đưa mắt nhìn gương mặt ngây thơ nàng đang bày ra thật không đoán được lại là sự dối trá nào khác của nàng hay không?

Nhưng giọng nàng có chút khàn khàn xem ra nói bệnh cũng không phải giả. Hần gơ tay đến nhưng chưa gì nàng đã ôm chăn cuống cuống trốn khỏi giường đây hốt hoảng. Tổng Minh nhìn nàng sợ hãi nói run lên...

- Thiếp biết chàng giận, muốn trừng phạt thiếp nhưng chờ thiếp khỏe có được không?

21. Chương 10.2

Tổng Minh giơ tay đến nhưng chưa gì nàng đã ôm chầm cuốn cuộn trốn khỏi giường đầy hốt hoảng. Hắn nhìn nàng sợ hãi nói run lên...

- Thiếp biết chàng giận, muốn trừng phạt thiếp nhưng chờ thiếp khỏe có được không?

Nàng thật thà đề nghị phá tan chút căng thẳng vốn phải có giữa cả hai sau mọi chuyện. Trông nàng như nguyện chịu mọi hình phạt, ăn năn hối cải và nàng lúc nào cũng như thế có tí lém lỉnh, tinh quái. Tổng Minh lại càng khó chịu mập mờ không biết có phải nàng lại đang dùng bộ mặt giả dối giả vờ nữa hay không?

Gương mặt tuần tú cứ vậy mà lạnh giọng nói cứng rắn...

- Nàng khỏe hay không chẳng liên quan đến việc ta trừng phạt cả!

- Không được... thiếp vẫn còn đau! Dầu chàng có giận có ghét cũng phải thương xót thiếp một chút chứ.

- Đã ghét giận thì thương xót cái gì nữa? Lúc nàng nói dối ta thì có thương xót suy nghĩ cho ta hay không không?

Cuối cùng Tổng Minh không thể nén bình tĩnh, nổi giận lớn tiếng với nàng. An An co ro ôm chặt chăn bông, người nép vào vách tủ nhìn hắn như thể mất lại ứa lệ nói lí nhí...

- Nếu không xót xa sợ chàng tổn thương thêm thì thiếp đâu có bỏ trốn!

- Đừng có nói như thế nữa ta không tin đâu! - Tổng Minh cố cứng rắn không yếu lòng vì lời nói của nàng. An An mím môi uất ức trả lời lại.

- Hic... sao mà không nói? Người ta nhiều lần không muốn nói dối nữa bỏ đi toàn là chàng giữ lại. Giờ cũng vậy nè... giữ thiếp ở lại làm gì rồi chứ ngồi đó mà chờ thiếp!

Nàng nói rồi òa khóc làm hắn cả kinh. Sự việc sao lại chuyển hướng bất lợi như vậy, hắn còn phải giận dữ tàn nhẫn thêm với nàng nữa mà lại thành kẻ làm sai rồi. Nàng quả rất lợi hại, cả khi bại lộ vẫn có thể làm hắn bị động đến mức này. Tổng Minh rống giọng gầm lên...

- Vậy giờ nàng cho là lỗi của ta sao? Đừng có nói rằng nàng nói dối là do ta đó! - Hắn xem nàng chối cãi thế nào tội trạng của nàng thì An An không thua gì cãi ngay.

- Chứ còn gì nữa!? Người ta vốn định giả chết chút thôi ai biết chàng từ đâu xuất hiện nhận nhầm đem người ta về phủ làm tân nương của chàng chứ?

Nghe nàng đổ tội hắn tức đến thở hắt ra không sao chịu nổi.

- Nàng... Nói dối rồi còn ngang ngược!

- Ngang ngược bao giờ? Còn nữa... thiếp có định ở lại nhà chàng lâu đâu nhưng ai say rượu về cướp thân thể thiếp trước? Thiếp là nữ nhi thất thân dĩ nhiên phải theo chàng rồi chẳng lẽ đi để người đời phỉ báng không biết giữ gìn trinh tiết sao?

An An cứ nhiên nói một loạt không cho hắn có chút kẻ hở nào để chen vào nói. Tổng Minh mang sắc mặt vừa giận vừa tức bị nàng quay một vòng thành kẻ có lỗi chính trong chuyện này.

Nhưng lời lẽ của nàng chặt chẽ vô cùng hợp lí, hắn biết cãi lại làm sao đây. Đại tướng quân có giỏi ở lĩnh vực khác cũng không lí sự lại nha đầu thanh lâu như nàng. Hôm trước Tổng Minh quá tức giận như hổ dữ bị đập đuôi nàng đành cam chịu, nhưng hôm nay thần sắc hắn có vẻ bình tĩnh hơn chẳng lẽ nàng không giành lại công bằng ỉn.

Tổng Minh đã thở phì phì tức nhưng không đến mức giận dữ quên hết mọi lí trí như hôm trước đối với nàng.

- Nàng mà không bị đem xử lăng trì ta thật không phục!

- Ấy... đó là tội thông dâm, tội thiếp đâu có trầm trọng đến mức đó chứ!

- Vậy thì muốn ta xử phạt như hôm trước mới đúng phải không?

Nét mặt hần giận đến ngẫu ngẫu làm An An hốt hoảng bò bò rồi buông chân cố chạy. Hần ỉ to lớn, sải chân một bước bằng hai ba bước của nàng nên nhanh chóng bắt lại. Nàng rất sợ phải chịu đau như thế lần nữa nên chưa gì đã tự ôm lấy đầu mình.

Tống Minh nhìn nàng, thấy trên cổ tay nàng vết bầm theo dấu bàn tay hần nắm vẫn còn rõ. Do hần quá mạnh tay hay do nàng da thịt non nớt yếu đuối không chịu nổi. An An chỉ biết khóc thút thít nói...

- ...người thiếp còn đau lắm... chàng tha cho lần này lần sau thiếp hứa sẽ ngoan cho chàng trừng phạt, hành hạ tùy ý nửa lời cũng sẽ không phản đối đâu!

Trông nàng run rẩy sợ, lòng hần vẫn giận nhưng có gì đó kiềm chế hần lại. Chính là vì yêu thương nàng nhiều hơn tức giận mới phải chịu đau lòng. Vả lại ban nãy kiểm tra thân thể nàng thế kia chỉ sợ hần hành hạ thêm lần nữa nàng sẽ không chịu nổi.

Cuối cùng Tống Minh lạnh lùng buông tay nói...

- Mặc quần áo vào rồi ngủ ở ghế trường đi!

Hần xoay đi tiến về giường có ý đi ngủ không quan tâm nàng nữa. An An tự nhìn lại mình mà xấu hổ vì nãy giờ khóa thân chạy lung tung còn quăng cả chân trước mặt hần như thế.

Tống Minh nằm xuống mặc kệ tiếng loạt soạt nàng tự mặc áo. Mặc xong An An cắn cắn môi nhìn cái ghế trường không êm ái lắm rồi nói lí nhí...

- Thiếp còn bệnh không thể ngủ giường sao?

Hần đã nén giận tha cho nàng rồi mà nàng vẫn còn vòi vĩnh nữa nên lớn tiếng.

- Không thể! Nàng có biết ta đang muốn giết nàng lắm không sao cứ nói mãi thế!

- Ấy... giết thì tử bị tội lăng trì đó. Nhưng chàng đừng có nói thiếp không phải vợ chàng nha... thiếp vẫn đang là Tĩnh Nghiên đó!

Tống Minh lại thở hắt ra vì tức, xem bộ dạng nàng có thật là biết tội hay không đây? Nhìn thấy hần lờm mất đáng sợ như thế An An không dám cao giọng, vội an phận chạy ngay đến ghế. Thấy nàng yên hần cũng nhin xuống nằm yên trên giường một mình.

Giận nàng vừa khó chịu lại vừa tức điên. Tự dưng giờ hần thấy rất mơ hồ là nàng có thật đã tàn nhẫn đối gặt mình không vì trông nàng lúc này cũng vẫn lém lỉnh, mang chút xấu xa như bình thường trước đó.

Chợt trong chần, An An khẽ đưa đầu ra nói...

- Nếu thiếp thật muốn lợi dụng nói dối chàng thì đã không nói ra trước. Thiếp biết nếu để chàng tự phát hiện sẽ còn giận hơn gấp bội nên mới nói ra hết... chàng thử suy nghĩ lại những việc thiếp làm nha!

Tống Minh định tức giận mắng nàng nguy hiểm không hiểu sao lại không nói gì. Hần nằm trên giường còn nàng nằm cuộn tròn một góc trên ghế. Thật sự An An còn muốn giải thích thêm nhiều nhiều ình lại lo sợ dục tốc bất đạt, nghe thấu hay không tùy Tống Minh cảm nhận tình cảm thật nàng dành trao mà thôi.

Thuốc thấm mau, nàng nhanh chóng ngủ say hạnh phúc trên ghế trong khi hần trần trọc không sao chợp mắt. Nhiều lần nàng đã nói không phải Tĩnh Nghiên, ngày thành thân đúng là chính nàng cũng bỏ chạy còn nói là nhầm lẫn gì đó nhưng sao đến giờ hần mới nhớ lại cảm thấy kì lạ. Khi tâm trạng bình tĩnh hơn hần cũng suy nghĩ thêm một chút.

Cả hai đang rất hạnh phúc tốt đẹp, chuyện cái chết của Dương Tĩnh Nghiên chưa có dấu hiệu bại lộ ra mà chính nàng tự khai thật ra hết, nếu không phải ngốc thì là nàng không hề muốn nói dối hần thêm một cách thật lòng.

Rốt cuộc hần phải thế nào với nàng đây?

Phiến An Thành đi về trang viên đáng vẻ tuy rằng thông dong tự tại là thế thật sự là đang say khướt. Nhưng dấu say, y luôn tỉnh táo đến nơi có thể lăn ra ngủ đàng hoàng.

Ngã phịch xuống giường, An Thành lăn qua lăn lại cởi bỏ cái áo. Dương Nhi đang bưng chậu nước vào cũng đỏ mặt nhìn bộ dạng ở trần, thân thân thể nam nhân mạnh mẽ với nước da sáng không quá ngăm, cả một vết sẹo cũng không có đúng chất công tử.

Từ ngày ở lại làm tì nữ cảnh này thật là thường xuyên, Phiến An Thành cũng không hề che giấu sở thích phong lưu, ăn chơi trác táng của mình, ngày nào cũng đi thanh lâu đến say bí tỉ thế này mới mò về.

May là An Thành tuyệt đối không mang nữ nhân về trang viên nên nàng mới còn ở lại. Nhìn người ta, Dương Nhi thở dài giấu nỗi buồn ngồi xuống bên giường dùng khăn ướt lau mặt An Thành. Y dễ chịu ngay và gọi...

- Nguyệt An...

Dương Nhi sững ra, môi bắt giác mím chặt. Dù không biết cô nương Nguyệt An ấy là ai nhưng thật đáng ngưỡng mộ và ganh tị. An Thành đưa tay giữ bàn tay mềm mại mở mắt ra nhìn nữ nhân trước mắt ân cần hỏi...

- Thiếu gia uống chút nước nha!

- Dương Nhi...

- Chờ nê tì một chút!

Nàng rời đi rót nước. An Thành nằm nhìn dáng vẻ cẩn trọng hầu hạ của nàng. Dương Nhi mau chóng trở lại với chung trà ấm...

- Thiếu gia uống rồi ngủ đi!

- ... muối uống trước đi!

- Tại sao? Muối đâu có bỏ độc! - Nói thôi nàng còn ngốc nghếch xem lại chính chung trà mình rót kiểm tra nữa chứ.

- Uống cho ta!

Dương Nhi nhú mi khê ngậy thơ không biết gì cũng uống thất. Phiến An Thành nhếch môi cười nhỏm người kéo chung trà ra. Nàng mở to mắt, miệng lập tức bị chiếm lấy, nước chưa kịp nuốt đã bị An Thành nuốt ngược hết vào trong miệng hắn.

Má nàng nóng lên đỏ ửng, chưa kịp quơ tay hay thậm chí là xô hắn ra thì đã bị hắn kéo xuống giường tiếp tục trao môi.

Nàng có tí lúng túng nhưng môi bị y dụ dỗ sớm chìm đắm nụ hôn nồng nàn. An Thành ngừng lại nhìn bộ dạng tiều oa nhí mắc cỡ dễ thương của nàng chỉ cười, tay không ngần ngại luồn nhẹ vào trong lớp áo xoa nhẹ đường cong mềm mại từ ngoài áo yếm.

Thần sắc Dương Nhi tái mét, lập tức bối rối giữ tay y lại, mặt đỏ người run run. Phiến An Thành nhìn nữ nhân gần kề nói thật khê không khác gì tin chắc là mình đoán đúng rồi...

- Muội có ý với ta!

- ... không có!!!

Dương Nhi mắc cỡ xoay đi, như thế không cần được hắn còn tiện cho hắn hôn lên vành tai non, môi hé cắn nhẹ làm nàng co rúm hoảng loạn không biết làm sao thoát ra lại nghe An Thành thích thú tiếp tục tra hỏi...

- Nói thật đi ta tha!

- Ah... muội thích huynh! Thích huynh!

- Vừa gặp đã thích ta sao? Vì ta tuấn tú hay ta quá phong độ cuốn hút muội?

Dương Nhi má đỏ thẹn ứ ở nửa chữ thốt cũng không nổi. An Thành đắc ý khi trêu chọc người ta, tay lại dũi ra kéo bỏ áo nàng một cách điêu luyện. Hắn khom xuống hôn ngay lên cổ nàng.

Quả nhiên nữ nhân đoan trang vẫn thơm tho hơn mấy cô kỹ nữ. Hắn lại càng thích ân ái với các cô nương thơ ngây chưa từng trải mếm mộ mình. Dương Nhi không biết gì, cảm thấy hành động của An Thành hơi quá mức nên cuốn quýt cản lại...

- Huynh làm gì vậy? Sao lại cởi áo muội ra như thế?

- Muội thật sự chưa gần gũi qua với nam nhân sao?

Nàng đỏ mặt thật thà lắc đầu làm An Thành phì cười, trong bụng rất hài lòng...

- Thế thì để ta chỉ uội biết nhé!

Nói xong hắn tiện tay cở luôn cái yếm hồng đem cơ thể nàng phơi bày ra trước mắt không ngờ làm hắn nhanh chóng mê đắm ham muốn nhanh đến vậy. Dương Nhi không biết gì cả lọt ngay vào tay đại cao thủ tình trường phong lưu như hắn.

An Thành hôn từ tốn vì phản ứng của nàng thật ngây ngô thú vị, hắn muốn xem từng cử chỉ của nàng trải nghiệm lần đầu, chắc chắn An Thành sẽ tận tình trao nàng lần đầu tuyệt nhất không bao giờ quên nổi.

Nhưng khi cảm giác bàn tay hắn chạm đến tận nơi riêng tư giữa đùi ngọc thì Dương Nhi hết mơ màng loạn ý vì hắn mà hốt hoảng...

- Không! Huynh định làm gì?

- Ngoan đi! Ta sẽ nhẹ nhàng không làm muội đau! - An Thành ra lời ngon ngọt cốt dụ dỗ con mồi nhỏ của mình.

- ...nhưng mẹ nói nơi đó không được cho nam nhân nào tùy tiện chạm vào ngoài phu quân cả!

Nàng không những trông đáng yêu như tiểu oa nhi mà đầu óc vẫn còn thật trong sáng. Phiến An Thành cười nói thêm vào...

- Ái chà, mẹ muội dạy thật thiếu sót. Ai chạm vào thì muội là của nam nhân đó, trở thành nữ nhân của ta thì ta nhất định sẽ yêu thương muội.

Nói xong hắn hôn lên người Dương Nhi hưởng thụ tác phẩm hoàn mỹ không chút tì vết trên cơ thể ngọc ngà. Nàng phút chốc run sợ, nhanh chóng khóc nức...

- Vậy huynh có hết tất cả bao nhiêu nữ nhân...

Câu hỏi làm hắn ngẩn lên khỏi ngực nàng, nhúu mày nói thản nhiên...

- Các cô kỹ nữ không tính vào rồi muội đừng lo!

- ... huynh cũng xem muội như kỹ nữ sao?

Nàng nói đột ngột làm An Thành có phần tỉnh táo hơn nha. Hắn nhìn nàng khóc, chưa từng có ai sắp lên giường với hắn lại phản ứng thế này. Dẹp dục vọng cao hứng qua một bên, hắn nhanh chóng lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng quan tâm cảm xúc của nàng hơn...

- Không có! Nàng thành nữ nhân của ta, chỉ là của ta làm sao giống kỹ nữ chứ?

- Nhưng huynh lại có nhiều nữ nhân khác... muội không muốn trở thành người của huynh đâu!

Lời nàng có hơi xúc phạm sở thích trắng hoa bay bướm của hắn nhưng ho hiểu sao An Thành không thấy nóng giận, lại còn vỗ về nàng dịu dàng...

- Ngoan... muội nói thích ta mà Dương Nhi!

- Hic... nhưng huynh không thích muội!

- Tất nhiên là có thích rồi! - Cái này nói rồi hắn sẽ suy nghĩ có thích thật không sau nhé. Dương Nhi đau lòng nhìn hắn nói không có chút gì có thể tin được chỉ nói nghe lại.

- Huynh thật sự chỉ muốn mọi nữ nhân huynh hứng thú nhất thôi rồi thôi không thích ai thật lòng cả... cũng như muội, huynh đâu có thích muội...

An Thành lần đầu bị người ta nhìn thấu tính cách ưa độc chiếm của mình không khỏi ngỡ ngàng. Dương Nhi bên hân chưa lâu nhưng có thể nhìn ra con người thật của hân, một cảm xúc thật kì lạ ủa đến trong hân.

Song An Thành không kịp nói thêm lời nài hay dỗ nài thì Dương Nhi đã ngồi lên tự nín lại xiêm y xộc xệch của mình, ánh mắt nài nhòa lệ ẫn giận tăt má hân sau đó chạy đi.

Vì cái tăt mắt hân xoay hân qua một bên rồi chờ đợi. Chưa phải Phiến An Thành này chưa từng bị nữ nhân đánh nhưng Dương Nhi biểu hiện như thế có vẻ vì hân mà tổn thương. Cảm xúc trong lòng cứ mông lung khó tả nghĩ về Dương Nhi thì tỉnh rượu hân luôn.

Chợt tiểu Lạc vào báo tin...

- Thiếu gia, có người của Mỹ Hồng Lâu phát hiện ra cô nương Nguyệt An ở Kinh thành nhưng đã để vụt mất!

- Ở Kinh này sao?

- Vâng! Nghe bảo có một người võ công cao đến phá ngang! Có tin tìm ra cô nương ấy sẽ báo ngay cho thiếu gia!

An Thành nghe, gật gù nhưng chỉ ôm má nhớ Dương Nhi vừa khóc đánh mình mà thôi không nhớ nổi Nguyệt Nguyệt An An nào nữa.

- Hết chương 10 -

22. Chương 11.1

An An nhìn gia nhân trong phủ đang chuẩn bị trang trí tiệc mừng tuổi sinh thần thứ 50 của lão gia thì lạnh toát run sợ cả người. Quốc sư là đại thần chủ chốt trong triều, có phu nhân lại là tiểu muội của hoàng hậu, đồng thời cũng là tỉ tỉ của tể tướng gia nên những người đến dự đương nhiên toàn thuộc tầng lớp thượng lưu cao cấp.

Chưa kể con trai độc nhất lại là đại tướng quân nắm giữ binh quyền mắng võ nên tiệc mừng không thể xuề xòa quá. Tiệc thì An An thật không ngại nhưng điều khiến nài lo lắng lúc này đây chính là sẽ càng nhiều người thấy nài, lỡ mà ai đó nhận ra nài không phải Dương Tĩnh Nghiên thật sự, mọi chuyện vỡ lở, dù cho bây giờ Tổng Minh đã biết hết mọi chuyện nhưng hậu quả kéo theo rất nặng nề.

Lại thêm An An lo sợ biểu đệ của Tổng Minh là Phiến An Thành sẽ xuất hiện trong tiệc mừng lần này. Mọi chuyện cũng do chính nài trốn đâu không trốn, lại trốn vào cái phủ này khiến bản thân chuốt thêm nhiều phiền phức hơn là lêu lổng bị mama bắt về.

- Tiệc mừng... con không ra được không mẹ? - Nài bẽn lẽn hỏi thử ý mẹ chồng xem sao nhưng bà ấy phản bác ngay.

- Sao mà không ra? Cha con ghét đông vui nhưng lần này cố ý làm lớn để mọi người biết mặt thê tử của Minh nhi thôi do hôn lễ của hai đứa gặp sự cố, đến giờ nhiều người tò mò muốn biết mặt con lắm đó Nghiên nhi!

Nghe thế nài hết đường trốn, chỉ lẳng lặng rơi lệ sầu thảm trong lòng. Mẹ chồng muốn khoe con dâu lắm nên không thêm quan tâm là nài khổ sở thế nào, chỉ lo chỉnh lại áo mình mới may cho nài.

An An đứng yên thử đồ mới, trong đầu cố nghĩ cách thoát buổi tiệc mừng tuổi đó thì mẹ chồng nhìn thấy vết sẹo vừa lên da non trên vai phải nài. Da nài trắng, vết sẹo tuy mờ hồng nhạt song vẫn thấy rõ là dấu cắn của “người”...

- Sao vai con lại thế này Nghiên nhi?

Bấy giờ nàng mới sực nhớ không kịp che lại rồi. Nếu nàng trả lời “chớ cần”, Tống Minh mà biết cũng xử nàng cho xem. Dù sao nàng cũng không muốn tự đem mình đi yêu “cầu cầu” nhé, nàng cười trừ cho có trả lời mẹ chồng...

- Phu quân chỉ lỡ chút thôi mẹ! - Dẫu rằng quá rõ, thà nàng nói thật theo chiều hướng nhẹ nhàng còn hơn nói dối bị nghi ngờ truy ra còn khó xử hơn.

- Như thế này là lỡ sao? Nó cần con đến thế nào có luôn vết sẹo thế này? Con còn không biết đi nói mẹ mắng nó vì dám làm con đau sao?

Thấy mẹ chồng cứng yêu bệnh vực ỉnh nàng liền cười nhẹ. Lúc đó quả thật chính nàng đau đến mức không chịu nổi, nhưng rồi nhìn lại trên người có dấu vết của hắn, cả đời này nàng sẽ luôn nhớ mình thuộc về Tống Minh và từng cùng bên nhau vui vẻ.

Chuyện rời xa hắn nàng cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, An An biết cả đời này nàng sẽ chỉ có Tống Minh, khi rời xa chính nàng sẽ không tìm thêm một nam nhân nào nữa hoặc giả đời nàng thê thảm hơn có lẽ nàng sẽ chết chờ kiếp sau có duyên tái ngộ. Mẹ hắn lắc đầu vuốt tóc con dâu khờ dại của mình...

- Tội cho con làm thê tử của tiểu tử làm gì cũng nóng nảy, mạnh bạo của mẹ!

- Hi... phu quân là tướng quân mạnh mẽ là lẽ thường mà mẹ!

- Ủhm... nhưng con đói chưa Nghiên nhi?

- Dạ đói lắm luôn rồi đó mẹ!

Nghe ăn nàng lại có tâm trạng lại ngay, hưng phấn yêu đời không bi quan nha. Miễn không cần thấy cái mặt lạnh lùng khô cứng của Tống Minh thì nàng vẫn có thể ăn uống hạnh phúc. Dẫu sao chuyện hắn giận nàng đã khổ tâm lắm rồi, nàng càng không muốn tự chịu đói ngược xác mình thêm đâu.

Tống Minh nhìn cửa phòng, mang một chút chần chừ, hắn hít sâu một hơi một nhọc trong lòng trước khi đẩy cửa bước vào vẫn giữ gương mặt băng giá. Còn nàng đang ngồi trùm chăn trên ghế trường ăn bánh quế hoa, thấy Tống Minh về nàng xém tí mắc nghẹn giấu không kịp đĩa bánh.

Tống Minh bắt nàng ngủ trên ghế là hình phạt thế mà nàng còn có tâm trạng ăn bánh như thế không khéo hắn sẽ lại nổi cơn thịnh nộ. An An giấu đĩa bánh đang ăn dở ra sau lưng dù biết Tống Minh thấy rồi nhưng vẫn cố xoay sở lại tình hình.

Nàng mím môi không dám hó hé tiếng nào nhìn hắn, hắn cũng không nói gì, dáng vẻ vẫn lạnh như băng nhưng trên khuôn mặt tuần mỹ hắn lên sự mệt mỏi. Nàng mang chút lo lắng lại không thể quan tâm như trước, chính nàng làm hắn giận dữ, nàng thì vẫn ăn ngủ đầy đủ còn Tống Minh xem ra không hạnh phúc thư thái như nàng rồi.

An An vội chạy đến có ý giúp Tống Minh thay xiêm y ra nhưng tay nàng vừa chạm lên bộ giáp bạc thì hắn đã hất tay nàng ra, xoay nhìn bằng ánh mắt xa cách, nói nhẹ nhưng vô cùng tàn nhẫn...

- Đừng có giả vờ nữa với ta!

- ... thiếp đâu có...

An An nói, mắt nhanh chóng đóng đầy lệ, giờ đây nàng quan tâm Tống Minh cũng chỉ xem nàng giả dối. Nàng không biết làm sao để chứng minh tình cảm của mình hoàn toàn chân thật. Niềm tin đã mất, nàng biết mình không bao giờ được hắn tin yêu như trước. Thế là ngậm ngùi, tự ôm lấy buồn bã, nàng lại về ghế trường nơi góc phòng, không nói gì chỉ ăn bánh tiếp.

Tống Minh thay áo, dẫu không nhìn nàng nhưng biết nàng vừa ăn vừa cố nén khóc không ra tiếng. Trời nay đã vào đầu đông, không khí nhanh chóng se lạnh, An An chùi chùi nước mắt tự kéo chăn trùm lên người mình. Nàng đưa mắt nhìn Tống Minh thay áo đi ngủ không quan tâm mình, cả hai chung phòng cách nhau thật gần nhưng cũng thật là xa vô tận. An An biết mình bị đối xử thế này cũng chỉ do mình song chết còn sướng hơn cảm giác thống khổ chịu đựng sự lạnh giá từ Tống Minh rét buốt hơn cả mùa đông đang kéo về.

Hắn nằm xoay lưng về phía ghế trường của nàng nhưng nàng làm gì hắn đều biết cả. Nàng ăn sạch đĩa bánh vun đầy đúng “thể lực” bình thường, rồi sau đó uống trà bị sặc do nóng nên nhăn nhó. Sàn nhà lạnh cóng, nàng vội trở lại ghế trùm chăn song vẫn cứ run rẩy.

Tổng Minh cuối cùng cũng hơi nhìn lại khi nàng lại đi lại tủ gỗ đựng quần áo, nàng chui vào trong tủ bối tung tìm kiếm. Hắn nhíu mày không biết nàng lại muốn giở trò gì thì An An hớn hỏ tìm ra áo choàng lông dày mùa đông dành cho những ngày trời đổ tuyết phải đi ra ngoài. Có thêm áo, nàng lại hạnh phúc trùm vào vai sau đó lại ghế đắp kín thêm chăn hi vọng ấm áp hơn.

Tổng Minh lại nằm yên trên giường, hắn chịu lạnh rất tốt nhưng thật sự hôm nay cũng cảm thấy gió đông thổi sớm thật rét buốt. Trên ghế trường chỉ lót đệm mỏng, không màn che, không gần lò sưởi ấm hắn phải rất lạnh. Hắn nhắm chặt mắt lại, chính là nàng lừa dối hắn, có khi nàng chẳng hề thật lòng chỉ đã tâm dụ dỗ tâm hắn nhưng vì sao vẫn muốn lo lắng cho nàng. Tổng Minh cảm thấy mình thật ngốc nghếch, hắn cố không siêu lòng tha thứ cho nàng. Chợt An An rụt rè ngẩn đầu lặn tiếng từ phía bên ghế ...

- Phu... àk không, Tổng Minh... thiếp không ra ngoài hôm mừng tuổi cha chàng có được không?

Nàng nhìn thấy hắn nằm nghiêng trên giường ấm áp một mình không nhúc nhích, cũng chẳng trả lời mình. Nàng chớp nhẹ mắt buồn hiu tự lẩm nhẩm ừ xìu...

- Ngủ rồi sao...!?

An An lại nằm xuống rút người co lại thoát cơn lạnh này. Cả ngày nàng đều nhớ hắn, suy nghĩ về hắn, thấy đau lòng vì tổn thương đối gạt hắn, nhưng hắn về không nhìn nàng cũng không nói gì với nàng cả. Nàng thật muốn được nằm trên giường ấm áp trong vòng tay lớn của Tổng Minh nhưng chắc chỉ là viễn cảnh không bao giờ còn có thể xảy ra.

Nàng chỉ biết tự ôm mình, thở hừ hừ nghe hơi lạnh tràn trong lòng ngực cả người cứ thế tê cóng dần. Hôm nay lạnh quá, chẳng lẽ nàng sẽ chết cóng trên cái trường kỷ này vào ngày tệ hại này sao?

Nàng nhanh chóng chồm dậy, tay với đến ngọn đèn bỏ lông che ra nhẹ đưa hai bàn tay mát hết cảm giác hơi nhẹ lên lửa tìm chút ấm áp. Và lơ đãng nhìn qua thấy Tổng Minh đã ngồi dậy thiếu chút khiến nàng ôm luôn cây đèn vì giật mình rồi.

Trong khuê phòng tối mờ, hắn rõ ràng đang nhìn nàng, gương mặt cứng ngắt kia thật khó đoán làm nàng mang chút kinh sợ trong lòng. Cuối cùng Tổng Minh lên tiếng lạnh lùng...

- Qua đây!

- Hôm... hôm nay lạnh lắm chàng tha cho thiếp đi! Xin chàng!

An An co rúm van xin, nàng không muốn chịu đau đớn nên có lí do gì cũng được hi vọng Tổng Minh thương hại tha cho. Hắn mang chút thờ dãi, giọng khó chịu rõ ràng là đang kìm nén sự tức giận...

- Qua đây hay muốn ngủ ngoài sân?

An An cắn môi, ngủ trên ghế trong phòng thế này đã lạnh lắm rồi nếu ra ngoài sân đảm bảo nàng chết chắc. Vì cuộc đời còn dài cùng nhiều đồ ăn ngon vẫn chưa nếm thử qua hết, nàng rụt rè bước đến gần hắn.

Song Tổng Minh không có ý làm gì nàng, hắn nằm xuống xoay người đi chừa cho nàng khoảng trống trên giường cạnh mình. Nàng hớn hỏ mừng rỡ, vội quăng cái áo choàng lông đi sau đó nhanh chóng nằm xuống cái giường êm ái còn ấm thân nhiệt của Tổng Minh.

Nàng xoay qua nhìn tấm lưng rộng, dầu hắn còn chưa tha thứ nhưng còn có chút quan tâm nàng không bỏ mặt nàng chết cóng thì nàng hạnh phúc lắm rồi. Miễn còn có thể ở gần, nhìn thấy Tổng Minh hằng ngày, bị đối xử ra sao nàng cũng sẽ cố vượt qua. Thế là An An nhẹ nhàng mau chìm vào giấc ngủ.

Tổng Minh xoay người nhìn nàng ngủ ngon, gương mặt bình yên chỉ làm hắn lặng nhìn sau đó tay bắt giắc kéo nhẹ chăn ủ ấm thêm cho nàng thì nàng như thói quen dụi ngay vào ngực hắn ôm ngủ tiếp.

Tổng Minh lập tức giữ vai nàng định kéo nàng ra ngay nhưng tay lại vô lực. Người có lỗi là nàng nhưng hắn không nỡ trông thấy nàng chịu khổ. Chính là hắn là một nam nhân hèn nhất, ngốc nghếch kiên cường hận nàng không bao lâu đã nản lòng rồi.

23. Chương 11.2

Tiệc mừng tuổi Quốc sư cuối cùng cũng đến, An An sợ gặp Phiến An Thành, mọi chuyện vỡ lẽ trước bao người nên trong lòng rối như tơ vò không tháo gỡ nổi. Tống Minh vào phòng nhìn nàng, có chút sững sờ vì hôm nay nàng mặc áo vải bông dày ủa đông nhưng cổ áo mở rộng, đai áo thêu tinh tế vẫn ôm sát hông thon tôn lên hoàn toàn đáng vẻ thanh thoát xinh đẹp vốn có của nàng.

Chỉ có điều vì quá lo lắng, căng thẳng, môi hồng luôn miêng nhai bánh không dứt như thỏ gặm củ. Tống Minh thật sự tin chắc không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến sức ăn của nàng. Tuy nhiên hắn không cấm nàng ăn, chỉ lạnh giọng nói...

- Ra ngoài đi! Khách đến khá đông rồi!

- Thiếp không ra có được không? ... Chàng biết thiếp là người giả rồi nếu lỡ nhiều người nhìn thấy mặt thiếp chỉ sợ sau này rắc rối hơn cho chàng!

Nàng nói thật lòng, vả lại nàng không muốn Tống Minh biết thêm chuyện nàng đã từng xuất thân ở đâu. Ánh mắt Tống Minh sau khi nghe nàng nói nhanh chóng đầy lửa giận. Hắn bước đến nắm lấy tay nàng còn đang cầm mẫu bánh bột. An An sợ hãi run ngay may là hắn không mạnh tay quá như hôm đó.

- Biết suy nghĩ mà nói ra những lời đó tại sao còn dối gạt ta? - Trong lời nói của Tống Minh dù tức giận nhưng toát ra hết sự đau lòng chính nàng đã mang lại. An An cố nói đáp lại.

- Đã nói là thiếp không cố ý!

An An biết mình không phải là hoàng hoa khuê nữ hay một tiểu thư khuê cát tốt bụng gì nhưng lúc đầu do nàng ích kỉ mới ở lại thật song nếu chính nàng biết có ngày mình yêu nam nhân này thì tuyệt đối không làm cho cả hai chịu tổn thương. Trong mắt Tống Minh chỉ có sự hoài nghi về nàng, nóng giận nói rít khe qua kẻ rằng....

- Cố ý hay không cũng là gạt người gạt ta!

- Nói dối gạt người “cố ý” và “không cố ý” rất quan trọng nha! Thiếp đâu có nói thiếp vô tội, chỉ là thiếp làm sai ngoài ý muốn thôi! - An An chu môi cố giải thích “chuyện xấu không thật xấu” ình làm hắn tức điên.

- Sai mà còn dám nói nhiều với ta sao?

Hắn giận lên rồi, đầu sắp bốc hỏa. An An lại bị cái miệng hại cái thận nên co ro nhắm mắt trước tùy hắn đối xử. Song Tống Minh chỉ nắm lời nàng ra ngoài.

- Đóng kịch không giỏi làm lộ ra chuyện gì thì biết tay ta!

An An nuốt khan nhận lấy lời đe dọa rất có tác dụng với loại người chết nhất như nàng nha. Lập tức mọi người có ngay dịp nhìn thấy đại tướng quân trẻ tuổi cùng thê tử đi ra mừng tuổi phụ thân rất tình cảm.

Mặt Tống Minh lúc nào cũng cứng ngắt lạnh lùng như thế nên không cần đóng kịch giả vờ gì thêm. Còn nàng gắng cười lên xinh như hoa làm bao người trầm trồ ngợi khen kèm theo ganh tị Tống Minh có được mỹ thê tử.

Tiệc rất đồng vui, cha mẹ chồng vô cùng hài lòng khi thấy hai đứa như thế, hai người lớn có đoán thế nào cũng không ra nàng và Tống Minh đang giận nhau đâu. Tể tướng gia là tiểu đệ ruột của mẹ Tống Minh để gì không xuất hiện mừng tuổi tỉ phụ. Bình Bình cũng theo cha mẹ, thấy Tống Minh lập tức hôn hờ nhào đến.

Nhưng hôm nay nàng không có tâm trạng ghen tức giành Tống Minh lại với Bình Bình, đảo mắt không thấy Phiến An Thành lòng mừng rỡ đôi chút. Tống Minh cũng hỏi ngay tể tướng cha của An Thành.

- Biểu đệ không cùng đến hả cừu cừu?

- Cữu cữu mà kiểm soát nổi nó sao? Tối ngày nó lêu lổng ăn chơi không làm nên tích sự gì ngoài đem ô danh về, nếu nó được một phần tài giỏi ngoan ngoãn vâng lời phụ mẫu như con thì ta khỏe rồi Minh nhi!

Tể tướng thần nhiên than thở chê bai con trai khen ngợi cháu trai chỉ làm An An đứng cạnh mừng trong lòng cầu trời già Phiến An Thành đó không bao giờ xuất hiện. Song trời không thương nàng, Phiến An Thành vừa đến đã thu hút ánh mắt của nhiều tiểu thư rồi. Quả thật chính là Phiến công tử đó không sai, người mua nàng cũng chính là biểu đệ thật sự của Tống Minh. An An cảm giác tay chân mình tê dại run rẩy không thể kiểm soát nổi nữa.

An Thành cười tươi đến vấn an ngay Quốc sư và cô mẫu ruột của mình, tặng ngay lễ vật mừng tuổi là một bộ bàn cờ vây ngọc thạch tinh xảo đúng ý bá phụ. Tống Minh không chú ý đến nàng, nhanh chóng bước đến gần...

- Sao đệ đến trễ thế An Thành? - Tống Minh hỏi thì ngay lập tức An Thành cười tươi.

- Bàn cờ đệ đặt đến trễ, đệ vừa từ cảng Phù Tương về thẳng Kinh thành đây. Hôm nay đông hơn mọi năm ha biểu ca... nhưng sao nhìn người kia trông giống phụ thân của đệ thế nhỉ?

- Chính là cha mẹ của đệ chứ gì nữa!? Cữu cữu nhìn thấy đệ rồi mau đến đi!

Phiến An Thành nhăn nhó khổ sở mau chóng cười gượng cực xấu đi lại chỗ cả nhà mình. Bình Bình nhìn thấy đại ca lập tức nhào lại ôm cứng không thua gì lòng ái mộ với biểu ca cả. Tể tướng chỉ hậm hừ với thằng con quý tử, nếu đang không phải trong tiệc đông người thì ông ấy cũng chửi nát mặt An Thành ra rồi. Tất nhiên An Thành biết mình bỏ nhà đi du ngoạn biệt tích có tội nên không dám làm trò gì nhiều cả.

Bấy giờ Tống Minh mới nhìn quanh quẩn không còn thấy bóng nàng nên lập tức không vui. An An đứng sau cột nhìn ra trước tiên viện đông vui vẫn ngóng xem Phiến An Thành còn ở lại không để né tránh. Và thấy Tống Minh sắc diện tối sầm đi tìm nàng liền mím môi sợ sệt.

Hắn bước đến gần nàng liền cười gượng gạo nói...

- Thiếp thấy mệt trong người về phòng có được không?

- Không!

Tống Minh trả lời cộc lốc không suy nghĩ sau đó nắm tay có ý kéo nàng ra ngoài. Nhưng cầm vào tay nàng lạnh ngắt, hắn nhìn gương mặt nàng thật mang chút tái nhợt. Hắn ngừng lại hỏi...

- Thấy mệt ra sao? - Giữ chất giọng lạnh nhạt nhưng hắn không thể dối lòng là mình cũng có chút lo cho nàng. An An nhú mi không biết nói mệt chỗ nào nên bịa đại lí do.

- Àh... thiếp thấy đói bụng choáng váng!

- Lúc nào cũng ăn hết!

Tống Minh hơi bực mình rồi vì trước lúc ra chính mắt thấy nàng ăn hết cả đóng bánh, trong tiệc cũng ăn thêm trái cây, vậy rồi mới chớp mắt than đói mệt hỏi ai chịu thấu. An An nhanh nhẩu cải lại bào chữa ình.

- Sống là để ăn mà, chàng đâu có giận cũng không thể cấm thiếp ăn được. Hậu quả của việc không ăn là sẽ “phẳng” chàng biết đó!

Tống Minh nhìn nàng lại tỏ ra bộ dạng ranh ma, lăm chuyện thường ngày. Thật sự ánh mắt và gương mặt đáng yêu mang đầy sự lém lỉnh của nàng không hề toát thêm một chút giả dối nào.

Điều này làm Tống Minh rất khó chịu. Hắn đang lung lạc vào hoài nghi và hi vọng, có thật chính nàng tàn nhẫn nói dối hết mọi việc làm hắn đau lòng đến mức này không. Thế là không nói không rằng, hắn thoáng giận khom cần mỗi nàng một cái.

An An mở to mắt tròn tường chiêm bao, có chút kinh ngạc vô cùng khi Tống Minh cần nhẹ rồi chuyển môi hôn môi nàng. Sự ngọt ngào này như giấc mộng, nàng không suy nghĩ gì nổi, nàng thật sự rất là nhớ nhưng cảm giác gần gũi Tống Minh thế này nên nhanh chóng nhón chân hôn đáp ngay.

Môi cả hai quên thuộc nhanh chóng đan vào nhau quyến luyến, nàng tham lam vì quá nhớ nên cuồng nhiệt trao lưỡi hương nhu vào miệng hắn. Tống Minh thu tay định ôm bồng nàng lên thì phút chốc tỉnh lại,

hắn sắp mất hết lí trí rồi vội kéo nàng ra. Má nàng phồng hồng, môi vì chút kích động sưng mọng, nhìn lại hẳn lòng không khỏi mừng rỡ hơn ha hơn hờ hởi lại...

- Phu quân tha thứ cho thiếp rồi sao? - Hàng động của hắn rõ ràng không thể xếp vào loại hành động giận ghét rồi. Thế nhưng Tống Minh mặt vẫn lạnh ngắt trả lời.

- Không có! Nàng ồn ào quá thôi!

Dĩ nhiên Tống Minh không thừa nhận do mình nhất thời không điềm tĩnh mới làm vậy. Chính hắn cũng rất nhớ nàng nhưng càng làm lòng đau hơn khi nghĩ về việc nàng tàn nhẫn làm với mình. Nghe thế An An rơi nhanh vào thất vọng, môi còn vẫn vương cảm giác ngọt ngào mà không thể tận hưởng...

- ...thiếp ồn thì bảo im lặng thôi sao lại “hun” làm người ta vui rồi thất vọng chứ!?

Nàng mím mím môi, chân dậm nhẹ hậm hực. Tống Minh nhưu mày nhìn nàng biểu hiện như cả hai đơn thuần đang giận hờn vu vơ chuyện nhỏ xiu vớ vẩn vậy.

Nàng nói dối làm Dương Tĩnh Nghiên, làm vợ hắn thật là một chuyện kinh thiên động địa như thế vậy mà còn có thể như vậy đây. Tống Minh thật không biết phải giận nàng ra làm sao nữa, tay lại nắm kéo nàng đi ra thấy ngay Phiến An Thành đứng ngay đó.

An An ngẩn lên thấy vội hoảng sợ núp ngay sau lưng Tống Minh nhưng tiếc thay không còn kịp nữa. An Thành đã trông thấy mặt nàng, hắn thật không tin nhưng nữ nhân bên biểu ca lúc này An Thành không thể nào nhìn lầm. Tống Minh thấy mặt biểu đệ căng thẳng đến thế cũng thấy lạ...

- Sao thế biểu đệ?

- ... đó chính là biểu tẩu sao?

- Phải! Huynh định giới thiệu cho đệ biết mặt đây!

Dù sao Tống Minh cũng phải đem nàng ra làm thê tử vì chuyện thật hay giả chính hắn biết vẫn là quan trọng nhất. An An sợ lắm, nếu không phải tay Tống Minh vẫn nhất mực không buông tay nàng ra thì hẳn nàng đã cuống chạy thật xa rồi.

Và giọng Phiến An Thành cười lớn làm nàng nhưu mi, càng bấu chặt lưng áo Tống Minh. Phiến An Thành sau khi cười hết sự thật nực cười này mới gơ tay chỉ về phía nàng nói...

- Nàng thì ra trốn ở đây nên không ai tìm ra. Hay lắm! Thông minh lắm! Làm cách nào có thể giả làm thê tử của biểu ca ta rồi ung dung tại phủ này hả Nguyệt An?

Tống Minh giật mình khi chính An Thành cũng biết nàng không phải người thật. Tống Minh xoay lại nhìn về mặt tái mét sợ hãi của nàng. An Thành biết nàng, Tống Minh cuối cùng cũng biết rồi khiến nàng không thở nổi, cả người muốn nhùng té xuống lúc này. Và Phiến An Thành tiếp tục nói có chút tức giận nổi dậy trong lòng...

- Vợ của biểu ca đệ nghe là nhi nữ của Bát phủ tuần án Dương đại nhân, còn cô nương này đệ đảm bảo với huynh không phải Dương Tĩnh Nghiên. Huynh bị cô ta lừa rồi biểu ca!

Nếu giây phút này không phải đã biết hết toàn bộ sự thật rồi, cũng như đã tàn nhẫn trừng phạt nàng rồi thì Tống Minh tin rằng mình sẽ sốc đến mức có thể khuyu ngã nhu nhược. Nhưng chính vì Tống Minh biết cả rồi nên không ngạc nhiên. An Thành cũng vì biểu hiện bình tĩnh của biểu ca mà mang chút khó hiểu.

Song chỉ nhìn chốc lát thần sắc bình tĩnh không đổi của Tống Minh và cả An An cũng chỉ khép nép núp không nói năng gì thì kẻ tinh ý như Phiến An Thành cũng đoán ra ngay. An Thành thật không tin nổi...

- Chẳng lẽ biểu ca biết rồi sao?

- Đệ từ đâu mà biết nàng ta hả?

Tống Minh không trả lời chỉ hỏi lại làm An An hoảng sợ không muốn Tống Minh biết. Nàng chịu phạt thế nào cũng nguyện nhưng nàng rất sợ xuất thân của nàng lộ ra. Tuy nhiên qua muộn màng, Phiến An Thành không ngần ngại nói bình thần không chút do dự khi trả lời biểu ca...

- Đệ bỏ ra 300 vạn lượng mua nàng ta ở Mỹ Hồng lâu tại Đốc Châu. Không ngờ mama lấy tiền thì người đã trốn mất!

Đến tận lúc này Tống Minh cuối cùng cũng sốc đến không tin nổi. Hắn nhìn ngay lại nàng, mắt nàng phiến lệ không hề muốn ánh mắt hắn như thế sẽ kinh bỉ nàng...

- Nàng là kĩ nữ sao?

Nàng nói dối hắn có thể không màng nguyên do nhưng chuyện thế này thật sự quá sức có thể chịu thấu nếu nàng là loại nữ nhi trao thân cho cả muôn vạn người hắn vốn chán ghét nhất. Nước mắt nàng tuôn nhanh vội vã giải thích...

- Không có... thiếp bán nghệ chứ không bán thân! Thiếp chính vì không muốn làm kĩ nữ mới bỏ trốn. Lần đầu của thiếp là dành cho chàng, chàng biết người thiếp trong sạch mà Tống Minh...

Tống Minh nhất thời thần trí hỗn loạn, lời nàng giải thích chưa thấm vào đâu thì Phiến An Thành đã tức giận bước đến nắm kéo tay này ra khỏi biểu ca của y...

- Ta bỏ tiền để có nàng mà dám trốn đi, còn lừa gạt biểu ca bằng thân thể thật đáng khinh!

- Bỏ tay ra! Ta không muốn trao thân cho người. Ta thật có nói dối Tống Minh nhưng là ta tự nguyện trao thân cho huynh ấy!

- Tiện nữ! Còn dám nói lại nữa sao? Ta sẽ ọi người biết sự thật và bộ mặt hồ ly của cô dám lừa biểu ca, bá phụ và cô mẫu của ta!

An Thành rất nóng giận, không thể cho qua chuyện có người chơi khăm gạt người thân của mình. An An khóc vùng vẫy cố thoát An Thành. Nàng biết An Thành chi tiền không có mình nên sinh hận không bao giờ tha ình. Coi như số nàng cũng phải lắng trì hay ngũ mã phanh thây rồi vì dám giả dạng lừa gạt mọi người.

Nhưng một bàn tay ghì tay nàng lại bằng một lực mặt nghịch hướng An Thành. Phiến An Thành xoay lại nhìn biểu ca trong lòng không hiểu. Chính nàng lệ nhòa trong tay hai nam nhân cũng không đoán nổi Tống Minh định làm gì. Gương mặt tuấn mỹ vô cảm kia vẫn lạnh lùng nói nhẹ hắn...

- Chuyện của nàng ta để huynh giải quyết!

- Biểu ca! Huynh bị cô ta dụ dỗ đến mất trí rồi sao? Cô ta không phải là thê tử thật sự không huynh! Cô ta nói dối lừa huynh đó! - An Thành không muốn biểu ca bị loại yêu nữ như An An qua mặt hút mất hồn. Nhưng Tống Minh lần nữa kéo nàng khỏi tay An Thành nói không khác gì đe dọa.

- Nàng ta là người của huynh, đệ không được động vào!

Tình cảm của hai biểu huynh đệ xưa nay tốt hơn cả ruột thịt nên An Thành lần đầu nhìn thấy ánh mắt khổ khóc, chết chóc đó của Tống Minh trao ình. Rõ ràng lúc này đây chỉ có sự đối đầu của hai nam nhân vì một nữ nhi mà thôi.

An Thành rất giận vì biểu ca bị An An chiền hồn dụ hoặc mất hết toàn bộ lí trí rồi, y có làm gì cũng không giúp biểu ca tỉnh ra nổi. Thật sự nàng thế kia chính y cũng đã bị lú lẫn mê đắm chỉ cả số ngân lượng lớn đến vậy hi vọng có nàng hỏi sao biểu ca thoát nổi.

An An vẫn còn kinh sợ, nàng nghe cả người lạnh run với cái nhìn sắc lạnh của Phiến An Thành. Nàng nép sau Tống Minh, Tống Minh nhìn An Thành bằng ánh mắt cứng cỏi kiên định không ai lay chuyển nổi giành lấy nàng. An Thành nhếch mép cười nhạt ra một nụ cười không mấy vui vẻ gì cả...

- Được thôi nếu huynh đã nhất mực giữ cô ta... huynh lo cất kĩ cô ta, đừng có để gặp cô ta quanh quẩn thì đệ sẽ đi nói hết chuyện này ra đừng trách đệ đây không nể tình cảm huynh đệ của chúng ta!

Nói như đe dọa nàng, An Thành giận dữ bỏ đi về luôn. An An mím môi, chính do nàng làm cho hai huynh đệ họ trở mặt với nhau rồi. Tống Minh vẫn nhìn đấng An Thành khuất đi rồi nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh như băng, sắc bén nhuốm đầy màu giận dữ. Hắn kéo nàng đi đây tức giận.

Về đến phòng, nàng đã cuốn quýt vội vã muốn chạy trốn sợ hấn lại làm điều đau đớn khác trên người nhưng Tống Minh sẵn đến dễ dàng bóp lấy chiếc cổ thon mềm của nàng. An An hoảng hốt đưa tay cố gỡ tay hấn ra. Tống Minh nói lớn vô cùng tức giận...

- Rốt cuộc cô còn giấu ta cái gì nữa hả? Hèn gì múa hát, dụ hoặc nam nhân đều giỏi như thế ra đúng thật là kĩ nữ!

- Không hic... chàng làm ơn nghe thiếp giải thiếp...

Vì bàn tay hấn siết lấy, nàng đứng không vững, nghe lời nói càng làm tâm nàng tổn thương tuôn máu nhưng nàng không thể bắt lực cam chịu, nàng không nói một lần thì khác chi tự nhân mình là loại xấu nhân đã tâm hèn hạ dối lừa Tống Minh hết thủy mọi chuyện.

- Còn gì để giải thích hả? - Tống Minh thật sự đã mất niềm tin với nàng, khi lòng hấn có chút nguôi ngoai, lung lay thì Phiến An Thành lại lần nữa nói thêm sự thật về nàng. Chính là nàng vẫn còn che giấu không thành thật khiến hấn đau đến không tả.

- Còn mà... chàng không nghe thiếp nói trước sau này sẽ phải ân hận.

An An nói đứt quãng không thể tả vạy mà các ngón tay to vẫn cứ dồn lực siết lại dễ dàng làm nàng đau hơn. Tống Minh gắng giọng nhìn cả mặt xinh đẹp của nàng vì không thể thở đã đỏ đến tím tái cả rồi...

- Còn dám dọa ta sao?

- Hic... Vậy chàng cứ giết thiếp đi! ...Thiếp sẽ mang oan ức này chết cho chàng mãn nguyện...

Nàng khép mắt lại cho lệ tuôn xuống bàn tay hấn. Chuyện đã đến mức này, tình cảm của Tống Minh trao nàng đã cạn nhiều lời cũng vô ích. Dẫu cho chết đi nàng sẽ rất cô đơn khi không thể nhìn thấy gương mặt tuần mỹ lạnh lùng có lúc chán ghét có lúc lại tàn nhẫn với nàng nhưng chết trong tay Tống Minh còn hơn chết trong tay kẻ khác rất là nhiều.

- Hết chương 11 -

24. Chương 12.1

Nàng khép mắt để lệ tuôn xuống bàn tay Tống Minh đang siết lấy cổ mình. Ít ra được chết trong tay hấn còn hơn chết trong tay kẻ khác gấp ngàn vạn lần. Hấn nhìn nàng, tay run lên cuối cùng cũng buông ra khiến An An té sập xuống.

Nàng choáng váng thở ngược không khí vào ngực một cách tham lam nên ho sặc từng hồi nhưng chưa chi Tống Minh lại giữ lấy má nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt vẫn còn giận dữ nói...

- Ta cho nàng giải thích. Nếu nói không xong thì đừng có trách ta!

- ... thiếp... cho thiếp thở trước đã...

Nàng vẫn thở ngược, môi hồng đã tái nhợt hết lại. Tống Minh nhìn nàng như thế trong lòng vô cùng khó chịu. Nàng cứ như bày trò ép hấn tàn nhẫn sau đó tự hấn phải lãnh hết mọi sự thống khổ tàn bạo hơn. Hấn không muốn nàng tổn thương nhưng làm sao kiềm lại sự tức giận này khi nàng mãi vẫn làm hấn không thể hết sự hoài nghi.

Cuối cùng thở lại được, dù chưa hoàn toàn bình thường nàng vẫn cố giải thích cho Tống Minh hiểu ...

- Ba tuổi thiếp đã bị cha bán vào thanh lâu, mama cho thiếp làm tì nữ hầu bàn thôi. Đến khi thiếp tròn 15 tuổi, kinh doanh ở Mỹ Hồng Lâu không còn khấm khá như trước nên mama giao kèo cho thiếp làm kĩ nữ hành nghề tạp kĩ mua vui không bán thân, đổi lại rút ngắn hai năm lấy lại giấy chuộc thân. Thiếp chỉ muốn sống và có chút tiền sau này nhưng lại lọt vào mắt Phiến An Thành.... Thiếp thật sự không muốn

bán thân nên mới bỏ trốn khỏi đó, mama cho người truy đuổi vì tình thế khẩn cấp thiếp mới giả chết nằm cạnh kiệu hoa cùng đoàn người trước tân nương.

Nghe hết mọi chuyện hiểu ra nguyên nhân nàng lại ở đó đúng lúc hấn đến tìm tân nương rồi nhưng ánh mắt Tống Minh vẫn còn chưa có vẻ nguôi giận. An An lo lắng nhìn hấn chờ đợi. Mọi chuyện nàng nói không sai nửa lời, Tống Minh nghe hết may ra sẽ tha thứ cho nàng. Nhưng Tống Minh lên tiếng bằng chất giọng kiêu chề cơn giận như găm gờ với nàng...

- Sao lần trước không nói cả chuyện này cho ta nghe? Nàng vẫn là giấu ta, dối gạt ta hỏi sao ta có thể tin hả?

- Hic... làm sao thiếp nói được thiếp xuất thân từ chốn thanh lâu chứ?

Lúc này nàng đã nhòa lệ. Nơi không tốt đẹp đó có thể nào đi nữa cũng không thể chứa loại nữ nhân tốt rồi. Dù nàng biết mình cũng không thanh cao hay loại khuê nữ gì song có giải thích đằng trời An An biết mình cũng không thể gột sạch thanh bạch ỉnh với xuất thân đó.

Tống Minh nghe ra càng giận, nàng từ đầu đến làm khổ tim hấn hấn thật không màng nhưng nàng không nói cho hấn biết mới khiến cơn giận càng thêm mãnh liệt.

- Đã muốn ta tha thứ mọi việc đều không được giấu bất cứ chuyện gì, nàng thật tâm trong lòng không có gì tốt đẹp, không thật lòng với ta!

- Không có! Thiếp chỉ là một nha đầu không xứng với chàng rồi sao có thể nói ra thiếp lớn lên ở thanh lâu chứ...hic. Thiếp cũng có cha mẹ, đệ muội nhưng họ còn khinh muội ở thanh lâu... thiếp không muốn chàng khinh bỉ thiếp... không muốn chàng thấy thiếp bẩn thỉu... Thiếp hic... thiếp chỉ cần mỗi chàng trên đời không nhìn thiếp chán ghét, ghê tởm thôi Tống Minh!

Nàng khóc nức cả người run lên từng hồi. Cảm giác cả nhà quay lưng lại nàng từng trải qua vô cùng khổ, nàng không muốn cảnh đó sẽ lặp lại từ chính nam nhân nàng yêu.

Tống Minh nhìn nàng khóc thật sự rất đau đớn làm ngực hấn thắt lại không thể nào thở nổi. Nàng xinh đẹp không tì vết, tuy đầu óc ranh ma bày đủ trò không mấy lễ nghĩa nhưng vẫn mang chút nét thơ ngây, vô tư làm sao Tống Minh thấy bẩn thỉu hay khinh bỉ nàng được cơ chứ.

Cái mà hấn giận chỉ là nàng không nói ra sự thật từ đầu, nàng lừa hấn làm hấn hoang mang không rõ tình cảm của nàng có thật lòng hay không? Tống Minh lại lần nữa nâng mặt nàng lên. An An nhìn hấn nhặt nhòa vì lệ tuôn nghe....

- Có bao nhiêu nam nhân chạm vào người nàng rồi?

- Hic... chỉ có mỗi chàng thôi, hãy tin thiếp...

- Ta làm sao có thể tin nàng nữa!?

Giọng hấn nghẹn lại thật sự không còn chút can đảm nào để tin nàng. Hết thấy mọi chuyện khiến hấn thành kẻ si ngốc bị lừa trước mặt lại không biết hỏi sao không lo đây có thể vẫn là một trò lừa tình tế khác của nàng.

Lời từ miệng Tống Minh thốt ra khiến tim nàng thốn đau còn hơn ngàn vạn kim châm đau sát muối nhứt nhối từng hồi. Chẳng lẽ nàng không có thể lấy lại niềm tin của Tống Minh sao? Mắt nàng nhanh chóng dời nhìn mãnh đao của hấn đặt chêm chệ trên kệ cao. Đầu óc nàng trống rỗng chỉ nghĩ đến cách có thể làm Tống Minh tin mình.

Nàng vụt chạy đi làm hấn bất ngờ nhìn nàng hướng về kệ đao. An An đứng cạnh mãnh đao lớn của Tống Minh ngoảnh nhìn lại hấn khóc nói...

- Thiếp sẽ dùng cái chết để chàng tin thiếp trong sạch!

Nàng nói ra cũng đã hạ quyết tâm rồi, không còn giữ được niềm tin của Tống Minh thì sống cũng vô ích. Nhưng Tống Minh đứng nhìn không những không có hành động nào ngăn cản nàng làm điều sẵn bày mà còn không biến đổi sắc diện trở mắt ra nhìn. Nước mắt của nàng vì thế có chút ngưng rơi. Tống Minh thu

tay khoanh trước ngực tỏ thái độ chờ xem nàng sẽ dùng cách gì chứng minh khiến nàng có chút bị sốc trong tâm.

Chẳng lẽ Tống Minh không muốn cản nàng chết thật sao?

Có lẽ Tống Minh thật sự không còn chút tình cảm nào với nàng rồi. An An nghĩ vậy lòng buồn đau xoay nhìn đao, tay với đến. Dù sao nàng cũng quyết chết thật, mất mạng giữ tiết hạnh ỳnh cũng không đau lắm đâu.

Nhưng phút giây ấy nước mắt nàng ngừng tuôn, mặt nhẵn lại vô cùng khó coi. An An thử đổi thế nhưng thật sự cây đao của Tống Minh nặng kinh khủng dùng cả hai tay bằng toàn bộ sức lực vậy mà cũng không làm nó suy suyễn. Hằng ngày nàng đều thấy hấn dễ lên có một tay vô cùng nhẹ nhàng cơ mà.

Đứng quan sát nàng “làm trò” một lúc thật rất cực khổ với đao của mình, Tống Minh mới lên tiếng...

- Mãnh đao của ta còn nặng hơn cả nàng đó! Không cần phí sức thế đâu!

Nàng cắn môi, mày hơi nhăn lại thì ra là Tống Minh biết nàng không bao giờ nhúc nhích nổi đao nên mới đứng đưng không ngăn một cách thần nhiên như thế. An An có chút xấu hổ và hơi giận cứ như muốn chết lại bị chơi xỏ trước vậy.

Xoay nhìn thấy bức tường, thế là nàng lại đổi đối tượng nhắm mắt lao người đến có ý đập đầu tự vẫn. Nhưng Tống Minh lúc này bước nhanh cản lại, trán nàng đập vào bờ ngực của hấn cũng đủ làm choáng váng cả người. Ôm lấy cúc sừng, nàng nhìn lên uất hận rồi không nói không rằng há miệng le lưỡi nhỏ có ý cắn nhanh một phát thì hấn lặn nửa giờ tay bóp lấy má nàng.

An An vùng vẫy, gào lên tức giận...

- Chàng cứ cản làm sao người ta chứng minh được chứ? - Hấn muốn nàng làm cho hấn tin nhưng chính hấn cứ phá ngang hỏi sao nàng không tức.

- Định chết để trốn ta sao? Nàng chết rồi thì ta lấy ai mà trừng phạt mọi chuyện!? - Tống Minh gầm gừ nói xem ra không phải dọa chơi khiến nàng run rẩy bước lùi.

- Sao chàng trừng phạt mãi thế?... đã nói thiếp hoàn toàn không cố ý nói dối rồi...

Nàng thoái lui ba bước, hấn chỉ cần một bước tiến đã đến giữ lấy cằm nàng nâng lên ép nhìn vào mắt hấn. Ánh mắt Tống Minh rõ ràng vẫn còn giận dữ, chứa hoài nghi nhìn lại muốn xem nàng có lộ chút giả dối nào ra ánh nhìn hay không...

- Nàng và An Thành tiếp xúc đến mức nào rồi?

Tống Minh bỗng dừng nói chuyện này khiến nàng đang sợ hãi cũng lúng ta lúng túng trả lời ngay...

- Chỉ nói chuyện thôi...

- Còn gì nữa? Thử giấu ta đi nàng biết hậu quả rồi đó!

Vừa nói tay Tống Minh càng giữ chặt hơn nâng cằm nàng cao lên khiến nàng phải kiễng gót. An An tất nhiên biết sợ rồi, vả lại Tống Minh thật rất đáng sợ dọa người như thế này hỏi sao nàng không nói loạn ngay hết mọi thứ có thể nhớ lúc này...

- Có... có nắm tay qua. Chỉ là nắm tay thôi, lúc đó hấn là khách nên thiếp phải cho nắm...

- Tay nào? - Giọng Tống Minh gằn lại mang chút mùi ghen tuôn ẫn chứa.

- Ah... làm sao thiếp nhớ là tay nào chứ? Hồng lẽ chàng sẽ chặt tay thiếp sao?

Nàng giấu vội hai tay ra sau lưng đầy sợ sệt. Tống Minh quan sát ánh mắt nàng không khác thường vẫn hệt như mọi ngày, hành động sợ hãi không có gì lạ. Thế là không nói không rằng, hấn mang nàng đi qua gian hồ tắm xả nước xuống hồ. An An run rẩy không hiểu chuyện gì thì hấn ra tay như chớp xé toạt áo nàng.

Lập tức cả người nàng co rúm lo sợ bị hành hạ đau đớn nhưng Tống Minh chỉ mang nàng xuống hồ nước lạnh cóng. Trời đông khí hàn đã rất kinh khủng, giờ nàng lại bị cho ngâm nước lạnh hỏi sao không run lên bần bật, cả người tím ngắt. Tống Minh bên trên quát...

- Tắm nhanh lên! - Ban nầy An Thành đã giữ nàng, hấn càng không muốn thân nàng từng có nam nhân nào tiếp xúc qua đầu chỉ là nắm tay đơn thuần.

- Lạnh... lạnh quá! - An An vô cùng sợ lạnh, tay nàng tê cóng làm sao tắm nổi thì Tống Minh lại hung hăng ra lệnh.

- Nhanh!

Hắn thật đáng sợ, nàng cố hết sức tắm như gà chết chìm, thoa tinh dầu trên thân không dám nhúng người vào nước. Rồi Tống Minh mang nàng lên kéo trở lại giường. Cả người ướt đầm, nàng bị đẩy ngã chưa kịp nhận thức thì thấy Tống Minh đã chồm trên người nàng rồi. Hắn nhìn thân nàng lạnh run vẫn xinh đẹp quyến rũ không với mắt đầu chỉ một chút rồi lên tiếng ra lệnh...

- Ta cấm nàng tiếp xúc với bất kì nam nhân nào. Nếu để ta phát hiện thì ta lại cho tắm nước lạnh thể này nữa!

Nàng lạnh quá chỉ cuống quýt níu lấy chăn, không nói năn gì nổi. Tống Minh giận kéo phăng chăn ẩm đi gầm gừ...

- Còn không trả lời ta hả?

- Thiếp nhớ rồi mà! Thiếp sẽ không tiếp xúc nam nhân nào khác ngoài chàng cả... mau trả chăn cho thiếp đi!

An An nhồm dẩy với theo chăn không biết Tống Minh thả ra nhẹ trong lòng hết bao nhiêu. Hấn giơ tay ra áp lên làn da lạnh ngắt trơn mịn, thân nhiệt ấm nóng như muốn làm phỏng nàng. Nàng kinh hãi vội cắn môi, nhú mi không dám phản kháng lại Tống Minh dù rất sợ điều đau đớn kinh hoàng lần trước. Nàng biết mình là người có tội gây ra tất cả chuyện này, có bị hành hạ cũng là lẽ dĩ nhiên nên không có quyền phản đối.

Nhưng môi Tống Minh mút trên đầu miên nhũ khiến nàng vội mở mắt không hiểu. Hấn đang hôn từng tấc da thịt nàng một cách nhẹ nhàng không hề có chút tàn bạo cuồng dã nào. Tay hấn còn nắm lấy tay nàng như muốn làm ấm người nàng đang lạnh run.

Tim An An đập dồn, cơ thể vì hành động ôn nhu nhanh chóng hưởng ứng chủ nhân quen thuộc. Dầu cho Tống Minh đang có hành động ngọt ngào với nàng nhưng không hề hôn lên môi nàng, nàng biết là hấn không phải đã tha cho nàng nhưng không bị đau thể này nàng thật không phản đối nổi.

Thế là khuê phòng nhanh chóng vang tiếng thở dồn gấp gáp. Người nàng tì sấp xuống đệm êm cảm nhận Tống Minh từ phía sau nhịp động. Tống Minh giữ lấy hông nàng, mãnh liệt đem nóng thiếp xông tới đưa đẩy trong hoa huyết trơn ướt của nàng. Hôm nay hấn có chờ nàng nên dịch mật nàng thấm đủ cho hấn chiếm đoạt, thậm chí vì cả hai quá lâu chưa gần gũi lại càng cho cảm xúc vô cùng tuyệt vời.

Nàng bị “hành hạ” chỉ có thể níu chặt chăn bên dưới, thở thê rên rĩ từng hồi quá sức. Tống Minh nghiêng người ôm chặt ngang ngực tròn của nàng, hạ thân vẫn không ngừng tiến tới thoái lui động sâu cự vật vào người nàng...

- Tên gì...

Hơi thở dốc làm nàng không nghe rõ, lúc này cảm xúc cơ thể bị hấn chi phối khiến nàng chẳng biết gì nữa làm Tống Minh lại gầm gừ...

- Tên nàng!!!

- Ah... An An! Thiếp tên An An! Nhưng nghệ danh là Nguyệt An tiên nữ!

Nàng nói ra tên thật cho Tống Minh biết lòng cũng rất vui. Hấn vẫn không ngừng nhịp động cùng nàng nói ngay.

- Tiên nữ háu ăn thì có!

- ... đúng rồi, thiếp quên là đang đói bụng!

- Yên lặng!

Tổng Minh la làm nàng bậm môi không dám thêm ý kiến nữa. Tiệc vui ngoài kia chẳng còn ai nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân đâu cả. Hắn triền miên giữ lấy nàng, dùng ân ái hành hạ nàng không chút thô bạo chỉ có chút ham muốn mãnh liệt nàng không rõ có phải do quá giận mà ra hay không? Dù sao cũng chưa được tha thứ nhưng ngọt ngào “phạt nặng” như thế nàng chịu nha.

25. Chương 12.2

Tuy đêm đêm Tổng Minh phạt nàng vậy thôi như hình thức xả tiết cho hắn, còn ban ngày vẫn là giận nàng, bắt nàng trong phủ giam giữ. Dù sao cũng chẳng thể buồn đau hơn nên An An vẫn ăn ngủ được đâu không biết bao giờ mới được tha thứ.

Cảm lạnh trong người mãi vẫn chưa dứt, mẹ chồng nàng dịu dàng báo...

- Mẹ gọi thái y cho con rồi Nghiên nhi!

- Con không sao mà mẹ... tại con tắm nước lạnh thôi!? - Được mẹ hắn quan tâm như thế nàng càng áy náy hơn.

- Mùa đông mà con đi tắm nước lạnh sao? Con có bị ảm đầu không Nghiên nhi?

Nàng ăn bánh không nói, chắc chắn chỉ có con trai của mẹ “ảm đầu” thôi chứ nàng vẫn ổn lắm. Vừa lúc Tổng Minh về, sắc mặt trở lạnh băng giá thật là đáng ghét. Đêm đòi hỏi người ta như thế mà giận cứ giận hoài à.

Thấy nàng dám to gan liếc mắt, hắn trừng lại một cái ngay lập tức An An run run cố ăn thôi. Dù sao nàng mang tội tày trời đâu dễ dàng được tha thứ chứ.

Thái y đến, Tổng Minh lên tiếng hỏi...

- Mẹ thấy trong người không khỏe sao?

Dẫu cứng ngắt ít biểu hiện tình cảm nhưng Tổng Minh vẫn rất quan tâm cha mẹ, nếu không hay cãi lời coi thường quyết định cha mẹ hắn cũng thành loại con có “hiếu” rồi. Bà mẹ chỉ cười tay vuốt tóc An An...

- Tình Nghiên cứ cảm hoài, mẹ lo không biết có phải nhiễm phong hàn nên mới gọi thái y khám xem kéo nhiễm hàn tâm phế khó trị.

Nàng im ru không dám nói năn gì sợ Tổng Minh lại nói nàng có tội nhưng sung sướng, bệnh được đại phu đến tận nơi khám cho. Nhưng hắn không nói gì, lặng ngồi xuống ghế thái độ lạnh nhạt nhưng thật ra cũng muốn xem thái y khám nàng có bệnh nặng không.

Thật sự hắn có muốn giấu quan tâm nàng cũng khó, tối ngủ nàng cứ ho suốt chính hắn cũng định lén kêu người nấu gì tắm bổ cho nàng. Lỗi cũng do hắn khiến nàng bệnh mới thế này đây.

Thái y chuẩn mạch nhìn nàng hỏi thăm....

- Thiếu phu nhân gần đây thấy trong người thế nào? Có ăn uống khó khăn gì không?

- Không... không có gì lạ. Ăn uống rất tốt!

Nàng tất nhiên là ăn tốt rồi, cứ ăn cả ngày còn không vì chuyện Tổng Minh giận mà giảm năng suất nữa. Tổng Minh ngồi khoanh tay trước ngực chờ và lão thái y cười nói...

- Thiếu phu nhân cảm nhẹ thôi cần ủ ấm nhiều hơn sẽ hết ho. Và xin chúc mừng Tổng tướng quân, thiếu phu nhân đã có tin vui rồi!

Thái y chuẩn xong nàng nghe thiếu chút mắc nghẹn. Mẹ chồng vui mừng khôn kịet không thấy mặt cả hai cứ dờ dẩn ra. Ý muốn có cháu bằng sớm cuối cùng cũng thành hiện thực, bà má nựng yêu khen con dâu

cứng suốt. Nàng không ồm ughén, cũng không có gì lạ nếu thái y không đến khám hẳn còn chưa nhận ra là mang thai.

Tổng Minh vẫn ngồi như pho tượng, gương mặt trở cứng đó thật khó đoán cảm xúc của hẳn lúc này. An An vì thế nuốt không trôi thật rồi, thân nàng lo còn chưa xong nay có thêm đứa trẻ không biết sẽ ra sao nữa. Thấy mẹ chồng vui đến thể nàng cũng cố cười gượng không biết đây là chuyện vui hay chuyện xui nữa.

Quốc sư về nghe tin cũng rất mừng, trong phủ không khí chưa chi đã rôm rang vui như hội. Chỉ có mỗi An An theo sau Tổng Minh vào phòng, mắt nhìn bóng lưng hẳn không nói nắn gì từ lúc đại phu về khiến nàng có chút e dè sợ sệt...

- Thiếp xin lỗi...

Tổng Minh không nhìn lại nhưng đang nghe nàng nói. Nàng tự nín nín vạc áo trước bụng vẫn còn thon của mình lại lí nhí tiếp tục...

- ...thiếp không cố ý có “tiểu bảo bối” đâu.... Hay là nhân lúc mọi việc còn chưa đến nỗi chàng cho thiếp đi có được không?

- Đi đâu?

Cuối cùng Tổng Minh cũng xoay lại hỏi lên giọng một cách đáng sợ khiến người nàng run run. Nàng bị phát hiện không phải là Dương Tĩnh Nghiên rồi, nếu nàng là thê tử giả thì chuyện có con này cũng không hợp lệ nên rụt rè nói...

- Đi trước khi rắc rối hơn. Thiếp sẽ đi đến một nơi không ai phát hiện ra, có thể là ở trong rừng hay trên núi hoặc là ở...

Nàng đang vắt óc suy nghĩ chỗ có thể trốn thì Tổng Minh bước đến gần giữ lấy tay nàng nói mang chút tức giận...

- Ta đã nói đừng có nghĩ đến chuyện trốn đi khỏi ta, mà giờ còn mang theo cả con của ta nữa!?

- Nhưng chàng biết thiếp không phải Tĩnh Nghiên. Chàng giữ thiếp ở lại để trừng phạt thôi làm sao thiếp có thể ở vậy sanh con chứ?

- Có gì mà không được. Con là của ta!

Tổng Minh nói dứt khoát, dĩ nhiên hẳn biết chắc nàng mang thai con mình rồi. Nhưng lời nói hẳn sắc lạnh chỉ khiến mắt nàng phẫn lệ buồn đau...

- Nhưng chàng đâu xem thiếp là thê tử của chàng. Con mà ra đời kiểu mập mờ không rõ ràng như thế sẽ rất buồn thà để thiếp đi cho rồi!

Nàng khóc òa làm hẳn nhăn mặt ngay. Hẳn không biết nàng đang muốn điều gì nữa, có phải nàng đang dùng trò dụ dỗ hẳn nữa hay không đây? Tổng Minh nói một cách điềm tĩnh với nàng...

- Nàng có chỗ để đi sao? Rồi nàng làm gì để sống? Một mình đã ăn nhiều như thế sao có thể tự mình nuôi một đứa trẻ.

Tổng Minh đã từng mừng thầm bản thân làm tướng quân có bổng lộc ới nuôi nàng ăn no thoải mái, nghĩ cảnh nàng bơ vơ không có gì ăn vật thì con chưa kịp có chuyện gì nàng đã chết đói trước rồi. An An cũng ra nghe thể suy nghĩ lại ngay. Hẳn lại nói tiếp...

- Hay là nàng muốn bị người ta bỏ lỏng trôi sông vì tội có chửa hoang hử? Sau này định bắt con không có cha hay sao?

- Sao chàng toàn nói việc thê tử không vậy? - Nàng nghe sơ qua đã rùng mình hết rồi đúng là Tổng Minh giỏi dọa người mà.

- Để cho nàng tỉnh táo ra chịu ở yên đây không được trốn đi!

- ... vậy thì chàng tha thứ cho thiếp đi!

Mặt Tống Minh đánh lại quả là nàng giở trò. An An chờ đợi, thật lòng nàng tin Tống Minh không tàn nhẫn đến mức đó đâu, không ai trách tội người biết nhận lỗi mà. Song hấn lạnh lùng lên tiếng không như nàng chờ mong...

- Lo mà dưỡng thai, con ta có gì không ổn thì ta không tha cho nàng!

Hấn thấy mặt nàng phiền lẹ vẫn cứ quay đi. Nàng lại khóc, Tống Minh không tha thứ còn xem nàng chỉ là người sanh tiểu bảo bối nổi dỗi cho hấn mà thôi không quan tâm nàng. Phút chốc nàng thấy ganh tị với con vì còn được Tống Minh trân trọng, quan tâm hơn. Nàng thật không còn tự tin hay hi vọng sẽ được Tống Minh yêu thương như trước rồi.

Nàng nằm khóc thầm đến ngủ quên thì Tống Minh mới trở người sang nhìn nàng. Hấn biết nàng đau khổ, tay nhẹ nhàng kéo chân ủ ấm người nàng rồi vuốt nhẹ lên bụng nàng môi cười khê. Sau đó vẫn âm thầm như mỗi đêm hấn ôm lấy nàng vào lòng.

Giận nàng thật sự rất mệt mỏi nhưng bị lừa dối như thế nào có thể tha thứ cho nàng dễ dàng như vậy chứ. Đành làm khổ mình hành hạ nàng, trả đũa nàng thêm chút nữa đến khi Tống Minh đảm bảo cảm xúc nàng dành cho hấn không mang giả dối thì Tống Minh sẽ lại yêu thương nàng.

Cô nương bản thân muốn chiếm đoạt không những to gan dám bỏ trốn đã đành còn dụ dỗ biểu ca đến mức si dại khiến Phiến An Thành rất giận, đi ăn chơi trong thanh lâu mấy ngày trời. Nhưng chuyện làm hấn phiền muộn không phải là vì An An mà vì lại phải đối đầu với chính biểu ca Tống Minh. Tình cảm hai huynh đệ tốt đẹp chỉ vì một cô nương phá ngang hỏi sao y không tức.

Biểu ca của hấn như thế còn bị mê hoặc quả là Nguyệt An quá lợi hại. Nếu hấn nói ra hết cho bá phụ và cô mẫu biết e cũng không làm Tống Minh nghĩ suy tỉnh táo lại. Cuối cùng phải ngậm đắng nhìn hồ ly tinh dối gạt cả nhà cô mẫu nhưng không làm gì được An Thành thật không cam tâm.

Hấn đi về, vẫn còn suy nghĩ mông lung thì ngẩn lên chờ đợi bóng dáng nữ nhi chờ mình về may ra sẽ khiến tâm tình dễ chịu một chút. Song Dương Nhi hôm nay không chờ hấn, An Thành vội tìm quanh, phòng nàng thu đồ gọn gàng khiến hấn quá kinh ngạc vội tìm thuộc hạ...

- Tiểu Lạc, Dương Nhi đâu rồi?

Thằng hầu nhú mày thấy thiếu gia của mình gần đây tâm tình không tốt xem ra đã ảnh hưởng đến cả trí nhớ rồi nói ngay...

- Cô nương ấy không phải bị chính thiếu gia đuổi đi hay sao?

- Ta đuổi bao giờ chứ?

An Thành giữ nàng lại đây, nhìn thấy nàng loay hoay hầu hạ chu đáo mỗi ngày rất vui con mắt sao lại đuổi được, thậm chí hấn chẳng nhớ chút gì cả sau lần cuối làm nàng khóc. Tiểu Lạc trả lời chủ nhân ngay.

- Hôm trước người đi Phù Tương lấy quà biếu bá phụ của người, cô nương Dương Nhi nói là không thể ở lại, gửi nô tài lời cảm ơn thiếu gia. Nô tài cứ nghĩ người “giở trò” không thành với cô nương ấy bức người ta bỏ đi.

An Thành sững ra, hấn thật vô tâm không nghĩ nàng có thể vì chuyện đó mà bỏ đi. Đúng thật lúc đó Dương Nhi nói đúng con người thật ưa chiếm đoạt của hấn làm hấn có chút không ngờ. Lại thêm vì chuyện buồn phiền với biểu ca làm hấn sao lãng không kịp xin nàng tha thứ.

Không hiểu sao lòng hấn thấy vô cùng buồn bực, khó chịu muốn ngay lập tức nhìn thấy Dương Nhi....

- Tìm Dương Nhi về cho ta!

- Đã đi mấy ngày rồi làm sao tìm thiếu gia?

- Vẫn phải tìm cho ra!

Thật khổ cho thằng hầu, cả An Thành ra lệnh rồi cũng đích thân đi tìm nàng. Dương Nhi có ý với hấn, hấn ta cứ nghĩ như vậy đã có thể có nàng như bao nữ nhi khác nhưng nàng lại là cô nương đoan trang, có lẽ vì

hắn đã tổn thương rồi. Chuyện này hắn chưa giải quyết xong với nàng mà nàng dám bỏ đi rồi, Phiến An Thành đây nhất định phải tìm nàng về nói cho ra lẽ.

Lúc đó trong thành, xa trang viên ngoại thành, Dương Nhi lại cải nam trang làm tiểu nhị phụ việc tại một tửu lâu đông khách. An An đi với Bình Bình, mẹ chồng và cô mẫu của Tống Minh đi ngang qua dãy phố đó.

Con bé cứ nhìn nhìn nàng rồi hỏi thật thà...

- Cô mẫu nói tì có tiểu oa nhi trong bụng tại sao bụng không tròn vậy?

Tâm tình An An vì Tống Minh vẫn còn rất buồn nhưng Bình Bình trẻ con hỏi có chút khờ khạo đáng yêu làm nàng cũng cố vui trả lời...

- Bụng từ từ mới tròn!

- Oh!? Rồi sau đó tự oa nhi sẽ chui ra như trứng gà sao? - Xem ra Bình Bình rất thích thú với chuyện này. An An nhìn con bé cũng đầu phải quá bé nhưng không biết gì cả.

- Khi muội có phu quân sẽ biết hết thôi!

Mặt Bình Bình ngơ ngác không thể nào sánh ngang trình độ của đệ nhất nha đầu thanh lâu như An An được. Nàng và Bình Bình đi sau hai người lớn vẫn nói về chuyện tiểu oa nhi. Chợt từ trong tửu lâu nọ một gã chạy bán sống bán chết ra ngoài và ngay vào mẹ chồng và mẹ của Bình Bình.

Nàng và con bé giật mình lại đỡ hai bà mẹ lên thì từ thềm tửu lâu, Dương Nhi trong bộ dạng tiểu tử tức điên la theo tên khốn vừa chạy đi...

- ĐỒ ĂN QUYẾT!!!

Gã đó dám ăn không trả tiền, Dương Nhi quyết tâm lấy lại tiền cho bà chủ. An An đỡ mẹ chồng bị té lên mắt cũng bình tĩnh sát khí hung dữ vốn có...

- Đụng người ta té không biết xin lỗi. Loại người đó phải bắt giải vào quan phủ mới được!

Hung hăng ngoài miệng chưa đủ, chính An An cũng tém áo lụa chạy dí theo tên khốn ăn quyết và vào hai người lớn. Nhìn thấy con dâu chạy đi, mẹ Tống Minh suýt đau tim chết ngất tại chỗ kinh hô theo...

- Trời ơi! Con đang mang thai đó Nghiên nhi!

Tống Minh đã căn dặn không cho An An ra khỏi nhà nhưng bà má thấy nàng luôn buồn bã thở dài, lo con dâu cứ u buồn sanh con sẽ xấu nên hôm nay mới ép nàng ra ngoài dạo chơi tí xít. Không ngờ giờ con dâu lại chạy khí thế như vậy. Bình Bình nhanh nhẩu nói...

- Con đi gọi tí ấy lại cho cô mẫu!

Thế là Bình Bình cũng chen vào phố đông đuổi theo nhưng hai cô nương dí gã ăn quyết đã đi rất xa, quẹo ở khúc cua phía xa rồi. Phố thì đang đông, Bình Bình thấp bé phút chốc không thấy biểu tẩu của mình đâu lại còn đi lung tung lạc vào con đường toàn các phường mạc chược, đánh bạc.

Bộ dạng xinh xắn của con bé thu hút nhiều cái nhìn của mấy gã lưu manh. Bình Bình ớn lạnh, cuốn quyết tìm đường quay lại né mấy gã bám theo mặt bộm trơn dề sòm. Sắp bị bắt lấy, Bình Bình sợ đến muốn khóc hét toát lên thì một thanh niên bước ra giữ lấy che lấy nhóc.

Con bé từ sau lưng nhìn nam nhân mặc áo lông thú người bộ tộc bắc cương Liên Khiết, dáng người cao ốm, khuôn mặt tuấn tú vẫn còn khá trẻ. Y chỉ nhìn, môi nhovn nhẹ nụ cười nửa miệng dọa người thì bọn người bám theo Bình Bình lập tức chạy mất hút.

Thấy thế nhóc mừng quá trời, bấy giờ người đó mới nhìn lại thấy ngay cô nhóc cười thật tươi, gương mặt trẻ con vô cùng đáng yêu...

- Cảm ơn ca ca đã giúp! Huỳnh nhận cái này nha!

Bình Bình vô tư dúm cây kẹo hồ lô ban nãy mua cùng biểu tẩu thích ăn vặt coi như là đáp lễ rồi lại chạy đi tìm mẹ và cô mẫu của mình. Gã đó đứng chờ đến mãi một hồi, nhìn kẹo rồi cho ngay vào miệng cắn. Phía sau bốn năm người vội thở hổn hển cung kính khi đã theo kịp...

- Điện hạ... người làm ơn đừng đột nhiên biến đi nữa khiến bọn nô tài mệt quá!

- Hì... ta mà mang về một vương phi Kỳ Mạc hẳn sẽ nổi tiếng khắp thảo nguyên! - Y vừa nhai kẹo hồ lô vừa nói như đùa làm cả bọn theo hầu tròn mắt.

- Điện hạ nên vào cung gặp hoàng đế Kỳ Mạc trước theo đúng thời gian trước rồi hãy tìm vợ sau giùm bọn nô tài!

- Rồi! Rồi! Ở đây đông vui, ta chơi thêm ít ngày rồi làm gì thì làm. Trước hết ta muốn tìm cô nương trông như tiểu bạch kiểm ban nãy về làm vợ ta đã!

Vương tử hạ quyết tâm rồi làm đám theo hầu ôm trán. Bình Bình trở lại chỗ mẹ và cô mẫu cũng không nhận ra nhân duyên của mình vừa bắt đầu. Tuy nhiên giờ biểu tẩu mất tiêu mới là rắc rối chính.

An An và Dương Nhi cùng đuổi theo nhưng sức lực quá tệ, tên ăn quýt chạy mất tiêu theo không kịp. Cuối cùng có người mới hốt hoảng nhớ ra...

- Áhhh... mình đang có thai không được chạy nhảy!

An An nhớ ra hình như cũng đã chạy hết mấy dãy phố. Dương Nhi đang thở cũng nhìn qua hỏi...

- Hơ? Cô nương đang có thai hả? Thế thì ngồi nghỉ đi!

Nãy giờ Dương Nhi và An An cùng đuổi theo người xem như cũng có cùng chí hướng "lập lại công đạo". An An thở mệt lo lắng con có bề gì Tống Minh sẽ càng giận nàng, thậm chí không cần nàng nữa. Dương Nhi thấy nàng có chút choáng nên vội đỡ lấy cũng lo lắng hỏi...

- Cô nương không sao chứ?

- ...mệt!!!

- Mất cô nương tái quá, tui dìu cô nương gặp đại phu nhé!

An An định chối không cần thì bụng chột gọn đau. Nàng kinh hãi, chẳng lẽ nàng đã sai lầm làm tổn hại đến con. Con mà không còn thì lí do để gần Tống Minh cũng không còn. An An thật không muốn như thế.

- Hết chương 12 -

26. Chương 13.1

Tống Minh nghe mẹ báo mà cả người chấn động. Hắn hỏi ngay lại mẹ...

- Mẹ nói nàng ấy làm gì?

- Nghiên nhi chạy theo người làm mẹ và cô mẫu của con tể. Bình nhi có đuổi theo ngay nhưng không kịp. Giờ không biết con bé đang ở đâu, mang thai còn chạy như thế mẹ lo quá!

Tống Minh không suy nghĩ gì nữa vội vã xoay đi hạ lệnh cho lính tìm nàng ngay. Hắn lo lắng một phần lại sợ hãi nàng chạy trốn khỏi mình vạn phần. Nàng đã có ý nghĩ đi khỏi hắn, nàng đã xin tha thứ nhưng hắn vẫn nhất mực lạnh lùng làm nàng khóc. Có khi nàng nhân cơ hội này bỏ trốn rời xa hắn thật sự.

Tống Minh rất sợ, có hờn có trách nàng nhưng vẫn yêu nàng. Nếu không vì yêu nàng sâu đậm hắn làm gì mà giận như thế và ép nàng không được bỏ đi chứ.

Khi đó An An lim dim mở mắt nhìn trần giường giản đơn mộc mạc không phải khuê phòng quen thuộc của mình. Dương Nhi đang sắc thuốc nhìn thấy mừng rỡ đến bên giường...

- Cô nương tỉnh rồi! Cô ngất một đêm rồi, đại phu nói chỉ là quá sức lại động thai!
- Con tôi có sao không?
- Không! Thai vẫn bình an không sao hết!

Nghe thế nàng thở ra nhẹ nhõm, tay xoa lên bụng mình thật là sợ muốn chết. Rồi nàng cố ngồi lên nhìn căn phòng gỗ sáng sửa nhìn ra ngoài là bờ sông. Đây là phòng của Dương Nhi được bà chủ sắp xếp cho khi làm tại tửu lâu. Nhìn Dương Nhi, An An cười không biết sao bày tỏ hết lòng biết ơn...

- Cám ơn cô nương!

Dương Nhi đang cải nam trang nghe thế cũng giật mình hỏi ngay An An...

- Cô nhìn ra tui là nữ nhi sao?
 - Cùng là nữ nhi với nhau làm sao tui nhìn không ra. Cô nương tên gì? Mẹ con tui thật mang ơn cô nương!
- Tiểu bảo bối của nàng và Tống Minh, nàng không muốn con có mệnh hệ nào. Lần sau nàng nhất định không chạy như thế, quên mất luôn con gây ra một phen hú vía. Dương Nhi cũng cười, vừa gặp đã thấy có thiện cảm với An An rồi nên mới cứu về, khi tỉnh An An cũng thật dễ thương càng làm người ta có nhiều hơn hảo cảm...

- Tui tên là Dương Nhi. Còn cô nương?
- An... àk không. Tôi là Dương Tĩnh Nghiên!

Nàng phải giả làm Tĩnh Nghiên thôi không thể đi khắp nơi rêu rao với mọi người mình là An An được. Nhưng khi nàng thốt ra cái tên đó, Dương Nhi tắt ngấm nụ cười, gương mặt nhanh chóng trở nên kinh ngạc đầy kì lạ.

An An cũng thấy rất khó hiểu khi cô nương ấy tự dừng lại biểu hiện như thế. Dương Nhi nói lấp bắp hỏi lại nàng...

- Cô... vậy cô có phải là thê tử của đại tướng quân Tống Minh con trai Quốc sư không?
- Phải! Sao thế Dương cô nương?

An An ngây ngô hỏi lại vì điều đó tạm thời là sự thật vì Dương Tĩnh Nghiên chỉ có mình nàng mà thôi. Thế nhưng Dương Nhi đứng lên lắc đầu không tin, nhìn An An mà nói như trăng trời...

- Cô không phải... Tiểu Mộng của tui đâu? Cô không phải Dương Tĩnh Nghiên!

Đến bây giờ cả An An cũng giật mình co ro run lên trên giường nhìn Dương Nhi. Hai cô gái cùng nhìn nhau sợ hãi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chuyện nàng là Dương Tĩnh Nghiên giả chỉ mới có Tống Minh biết. Còn Dương Nhi lại biết ngay, chỉ có thể là cô nương ấy biết Dương Tĩnh Nghiên thật.

An An nhìn Dương Nhi thốt hỏi ngờ vực...

- Sao cô nương biết tui không phải Dương Tĩnh Nghiên? ... cô nương là ai?

Dương Nhi nghe hỏi, cũng nhìn An An một cách run sợ nói ra sự thật...

- Tôi chính là Dương Tĩnh Nghiên!

Lời Dương Nhi nói ra làm An An choáng váng. Chính nàng tận mắt nhìn thấy xác thân Dương Tĩnh Nghiên, lòng luôn nơm nớp nỗi ám ảnh của cô ta giành lại Tống Minh tại sao Tĩnh Nghiên không những còn sống còn lại là một người khác.

Sự trùng hợp làm cả hai gặp mặt nhau tháo gút mọi vấn đề đó. Lòng cùng hoang mang không hiểu chuyện người kia thế nào nhưng cả hai cùng tò mò, chịu ngồi nói chuyện thật là bình tĩnh.

Thế là ngoài trời lại buông ánh chiều tà, hai cùng nhau ngồi trên giường kể hết cho nhau sớm thân thiết hơn cả ban đầu. An An kinh ngạc thốt lên với Tĩnh Nghiên...

- Vậy là cô thân nương xấu số ấy là tì nữ của cô đi thế thân thôi sao?

- Tui thật không muốn bị ép lấy chồng như vậy mới to gan làm thế... hic không ngờ muối ấy xấu số chết thảm thay tui!

Tĩnh Nghiên cứ nghĩ tì nữ giả mình làm vợ tướng quân sẽ sung sướng không ngờ lại ra nông nỗi đó. Nhiều lần Tĩnh Nghiên đứng quan sát phủ quốc sư định xem Tiểu Mộng sống có ổn không nhưng không lần nào gặp cũng không mấy may suy nghĩ hay biết chuyện đoàn rước dâu chết thảm.

An An cũng kể lại mọi chuyện của mình lại thành một Tĩnh Nghiên giả khác. Cả hai đã đan tay vào nhau tâm sự như tì muội thân thiết. Nghe xong, nhìn mắt An An long lanh lệ buồn Tĩnh Nghiên bùi ngùi hỏi...

- Vậy giờ cô đang mang thai mà huynh ta cũng chưa tha thứ sao? Sao lại có loại nam nhân tàn nhẫn như thế chứ!?

- Đừng nói Tống Minh như thế... tui nói dối lừa gạt mọi người, làm tổn thương huynh ấy rất nhiều.

- Tui thấy cô là bất đắc dĩ mà, không làm thế mama lại bắt về thì sao? Nữ nhi chúng ta toàn bị nam nhân hành hạ đau lòng thôi!

Tĩnh Nghiên nói, lại nhớ về Phiến An Thành mà vương lệ khóe mi. Nếu Tĩnh Nghiên biết Phiến An Thành chính là gã công tử hại An An trốn chui chốn nhũ tử giả mình chắc cũng bất ngờ vì sự trùng hợp này lắm.

An An được gặp Dương Tĩnh Nghiên thật bằng xương bằng thịt, lòng tuy không dễ chịu nhưng có phần an ủi hơn cười nói...

- Không ngờ có thể cùng tâm sự với người tui giả dạng. Tui đã sống với thân phận, vị trí lẽ ra là của cô... thật xin lỗi!

- Đừng! Vốn tôi cũng tìm người thay thế mình mà. Vả lại cô và Tống Minh có tình cảm, còn sắc có tiểu oa nhi như thế tui thấy rất vui như tác hợp cho hai người gặp được nhau đó An An!

Nghe thế An An vui lắm, nàng cứ luôn lo Dương Tĩnh Nghiên hận mình nhưng không sao rồi.

- Cảm ơn cô Tĩnh Nghiên! Lòng tui giờ nhẹ nhõm hơn nhiều lắm!

- Tui cũng thế, chỉ tiếc cho tiểu Mộng... nhưng chúng ta có duyên gặp gỡ thế thân như vậy hay là kết nghĩa tì muội có được không?

An An cười vui nhanh chóng đồng ý. Nàng có đệ muội cũng như không có nên đề nghị này thật là đáng quý. Cả hai cùng nhau quỳ nhìn vầng trăng vừa lên bên ngoài cửa sổ. Tĩnh Nghiên cũng bằng tuổi nàng, An An cười nói có chút ma mãnh...

- Để tui làm tì cho, cô nương còn chưa có phu quân mà!

- Vậy cũng được! Tì tì!

- Muội muội!

Cả hai vái lạy rồi cười khúc khích với nhau làm hảo tì muội tốt. Mọi chuyện trong lòng đã được tháo gỡ, cả hai cùng ăn uống trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Đến khi gà gáy sáng, An An mới sực tỉnh nhìn người nằm cạnh mình là Tĩnh Nghiên không phải Tống Minh mới giết mình nhận ra nàng quên trở về nhà....

- Ahh... tì đi suốt từ hôm kia rồi!

- Ấy! Muội cũng quên mất! Tì khỏe chưa hay muội đi gọi người tới trước tì!

- Không sao! Tì tự về cho nhanh. Còn muội không định ở đây làm tiểu nhị mãi sao?

- ...dạ!

Tĩnh Nghiên nói mà ánh mắt trĩu buồn, không phải vì An Thành làm nàng không còn hứng thú ngao du đây đó thì cũng đâu đi làm tiểu nhị trốn nơi này. An An nhìn cũng đoán ra, nàng nâng má Tĩnh Nghiên nói...

- Đừng buồn vì nam nhân ấy nữa!

- Sao tĩ nhìn ra thế... - Tĩnh Nghiẽn thật sự cho An An làm tĩ tĩ là phải rồi vì cái gì nàng cũng đoán ra đúng hết cả. An An cười toe toét.

- Tĩ rất lợi hại mà. Muội ở đây giữ gìn sức khỏe, khi được ra ngoài trở lại tĩ sẽ tìm muội!

An An nói có chút thê thảm, nàng không cần về tới nhà cũng biết Tống Minh sẽ vô cùng giận dữ nhốt nàng luôn. Tĩnh Nghiẽn cười với tĩ tĩ và ra ngoài tiễn. An An vẫy tay đi trở về lại làm Tĩnh Nghiẽn giả.

Tĩnh Nghiẽn đứng ở thềm tửu lâu nghe mùi hương sáng sớm dễ chịu, gặp An An lòng Tĩnh Nghiẽn thật rất nhẹ nhàng dễ chịu hẳn. Nàng thật mong Tống Minh sẽ tha thứ cho An An mau. Song một dáng nam nhân đứng đó tự bao giờ làm nự cười của nàng tắt ngấm.

An Thành nhìn Dương Nhi của mình cuống quýt định trốn lại vào trong đóng cửa thì lao đến mạnh tay cản nàng...

- Sao muội bỏ đi hả?

- Bỏ ra....Đi hay ở không liên quan đến huynh!

Tĩnh Nghiẽn cố gắng thoát khỏi tay An Thành đang nắm càng làm hắn không vui. Và chẳng nói trước, y dễ dàng kéo nàng ra khỏi tửu lâu còn chưa mở cửa buôn bán...

- Thân là tì nữ của ta muốn đi là đi sao? Ta đã cho phép muội chưa?

- Không... bỏ ra! Áh..

An Thành khó chịu vác Tĩnh Nghiẽn lên vai mặc kệ nàng la hét không chịu cũng quyết mang trở về. Người ta vì không còn muốn gặp mặt hắn mới bỏ đi thế mà bị gán vào tội tì nữ trốn việc xem có tức không?

27. Chương 13.2

An An vui vẻ đi vào phủ reo lên thông báo ọi người...

- Con về rồi cha mẹ ới!

- Nghiẽn nhi!

Cha mẹ chồng, tì nữ gia nhân trong phủ lo lắng vô cùng thấy nàng về thật mừng hết mức. An An thấy áy náy ghê chỉ vì mãi mê trò chuyện với nghĩa muội làm ọi người lo lắng ình. Nhìn nàng bình yên, thai nhi vẫn khỏe hai người lớn lo quá mức mới cùng nhau thở nhẹ ra.

Tống Minh vẫn còn đang tìm nàng bên ngoài, nghe tin từ phủ báo lại hắn tức tốc trở về. Hai ngày nay hắn không ngủ, liên tục tìm nàng cứ ngỡ đã mất nàng. May mà nàng đã trở về.

An An tấm vui vẻ thụ hưởng nước ấm, nhơn nhơn ngân nga hát, tay vỗ về cái bụng đang căng tròn dần dần của mình thì cửa mở tung có người xông vào.

Quả là phòng này chỉ có Tống Minh mới có gan xông vào kiểu đó nên nàng cũng không cuống quýt tìm khăn lụa che người làm gì. Chỉ là hắn nhìn nàng, thở dồn cùng ánh mắt giận dữ lao đến khiến nàng kinh sợ từ dưới hồ bị Tống Minh níu lấy...

- Nàng đã đi đâu hả?

Về mặt giận dữ làm nàng sợ hãi, trả lời lắp bắp...

- Thiếp bị động thai nên ngắt có người giúp. Do thiếp không cẩn thận nhưng con vẫn ổn. Sau này thiếp sẽ ngoan ngoãn giữ con cẩn thận hơn!

Nàng nói mất phần lộ lo Tống Minh sẽ giận hơn. Hắn chỉ nhìn nàng, trong lúc tìm nàng không hề lo cho thai nhi chỉ lo sợ nàng sẽ bỏ đi thật xa khỏi hắn. So với việc bị nàng lừa dối thì mất nàng còn đau đớn hơn gấp trăm gấp ngàn vạn lần.

Nàng có biết được hai ngày nay hắn chìm trong địa ngục, không còn nỗi đau nào sánh bằng. Giờ nhìn thấy nàng trước mắt, ngay trong tầm tay, Tống Minh không nói gì kéo nàng ra khỏi hồ.

An An cuống quýt run ngay vì lạnh và sợ hãi nói loạn lên...

- Thiếp sai rồi! Thiếp sau này sẽ biết đường thai chàng đừng phạt thiếp!

Nàng co ro lo lắng không biết mình đang mang thai Tống Minh có làm đau mình không thì hẳn đã không cầm lòng nổi ôm chầm lấy nàng thật chặt. Cái ôm siết làm ấm người nàng khiến nàng tròn mắt bất ngờ rồi nhìn hẳn khom hôn lên môi. Sự việc quá đột ngột, nàng không rõ sao Tống Minh lại thế nhưng nụ hôn ngọt ngào nàng liền tận hưởng ngay.

Môi cả hai như nhớ như nhung quyến luyến không rời. Và Tống Minh ẵm lên mang nàng trở về giường, lúc này An An mới mở mắt nhìn Tống Minh đang nhìn mình một cách tha thiết lại ẩn sự sợ hãi, ngọt ngào lại mang chút ôn nhu dịu dàng như đã rất lâu chưa nhìn thấy nàng. Tay Tống Minh vuốt tóc nàng, môi hôn vùi vào mặt nàng nói...

- Nàng không được rời xa ta. Ta không muốn nàng bỏ đi trốn khỏi ta!

- Thiếp không có bỏ đi! Thiếp mang con đi chàng sẽ giận thiếp hơn!

- Ta không cần con... ta cần nàng thôi nương tử!

Hai chữ “nương tử” thốt ra từ miệng Tống Minh làm nàng cứ ngỡ ngẩn lệ mau tuôn. Cuối cùng Tống Minh lại xem nàng là nương tử rồi. An An bật khóc nhưng là vì nàng quá hạnh phúc không cầm lòng nổi. Tống Minh lại cố ôm nàng thật chặt trong tay, nàng cuống lên vội nín lấy vai hẳn hỏi lí nhí...

- Phu quân chịu tha thứ cho thiếp sao?

- Nếu nàng thật lòng với ta, cả đời bên ta không rời xa ta thì ta sẽ tha thứ hết! - Tống Minh nói dứt khoát, giờ đây hẳn biết mình rất cần có nàng hơn mọi thứ trên đời này.

- Thiếp thật lòng yêu chàng, có chết vì chàng để chứng minh tình cảm của thiếp thì thiếp cũng làm.

- Không được nói vậy! Ta tin nàng mà!

Tống Minh hôn lên trán, lên má, rồi lên bờ môi mộng hồng. Nàng hạnh phúc vô hạn, cuối cùng có thể là chính mình ở bên cạnh Tống Minh. Cả hai cứ như đã tìm ra nhau sau bao nhiêu khốn khổ không thể xa rời. Hai ngày điên cuồng tìm kiếm nàng vô vọng, Tống Minh vội vã muốn nàng ngay. Tay hẳn dò dẫm bờ ngực tròn đầy làm nàng đỏ mặt biết ý hẳn nên la lên...

- Còn con phu quân!?

- Con không sao đâu!

Hẳn kiên quyết nói, con của hẳn dĩ nhiên mạnh mẽ không dễ gì si sụp, vả lại không bao giờ vì con hẳn tha cho nàng cả. An An thở dồn thấy Tống Minh không có ý ngừng lại. Nàng chưa biết mang thai gần hẳn có sao không thì hẳn đã cuối gằm hôn lên ngực nàng làm nàng muốn nghĩ cũng nghĩ không ra.

- ... nhưng ban nãy chàng nói không cần con. Chàng phải cần con của chúng ta chứ!

Tống Minh ngẩn nhìn vẻ mặt ngây ngô của nàng rồi cười. Rõ ràng vẻ mặt và biểu cảm của nàng luôn là thế này không có sự giả dối nào cả. Tống Minh đã tháo gỡ gánh nặng trong lòng vô cùng dễ chịu lại hôn lên môi nàng nói nhẹ nhàng...

- Ta cần cả hai mẹ con nàng luôn chịu chưa?

- Chịu!... nhưng thiếp có thể ăn trước không?

An An bẽn lẽn hỏi, nàng về chưa kịp ăn, tuy giờ Tống Minh tha thứ thật rất mừng nhưng bụng vẫn đói meo làm sao có sức tận hưởng hẳn chứ. Thế nhưng hẳn nheo mắt không vui, dẫu nàng có mang tiểu bảo bối cần bồi nhiều nhiều đồ bổ tuy nhiên hẳn lúc này cần nàng hơn, nói có chút tàn nhẫn nha.

- Cái này ta không cho!

- Ah... thiếp đói thật mà...

Hắn không cho nàng nói, không cho nàng ăn, ép nàng hạnh phúc bên hắn. Cuối cùng cả hai lại có thể hạnh phúc bên nhau một cách trọn vẹn không còn bí mật, không còn điều chưa thông. Giờ đây An An đã có phu quân của mình và nơi chốn cạnh hắn mãi mãi không cần lang thang lo nghĩ gì nữa.

Tì nữ, gia nhân trong phủ Quốc sư lại phải thận trọng tránh xa thiếu gia và thiếu phu nhân vì lo sợ “cảnh xuân” không báo trước làm hỏng mắt. Thê tử đang mang thai mà Tống Minh cư nhiên vẫn âu yếm, ôm ấp ở mọi nơi, so với trước đây lại càng tỏ ra hết sự ngọt ngào, dịu dàng hơn.

An An hạnh phúc ngồi trong lòng hắn ăn bánh. Có lẽ con sớm giống nàng nên vô cùng háu ăn, nàng cả ngày nhai luôn miệng thế mà trông cũng không mập mạp hơn ngoại trừ bụng tròn thêm từng ngày. Nàng đã kể hết cho Tống Minh nghe, chính hắn còn vô cùng kinh ngạc...

- Dương Tĩnh Nghiên còn sống sao?
- Phải! Người chết thật ra không phải cô nương ấy!
- Chuyện này rốt cuộc là sao? Sao nàng lại gặp được cô ta?

Tống Minh thật sự cũng không quan tâm gì về Dương Tĩnh Nghiên thật nhưng chuyện cô nương ấy còn sống hắn cũng muốn biết rõ là sao. An An kể lại hết từ vô tình gặp cho đến cùng Tĩnh Nghiên kết nghĩa tử muội. Tuần nhan nghe xong có chút suy tư làm An An ngồi im nghe...

- Vậy cô nương ấy cũng không muốn lấy lại thân phận mà muốn tự do tự tại bên ngoài như vậy sao?
- Dạ! Vậy thiếp có nên giả làm muội ấy luôn không phu quân?

Nàng rụt rè nói, mắt nhìn Tống Minh chờ đợi ý của hắn. Tống Minh biết nàng cần rút việc phải nói đối cha mẹ hắn nên chỉ thu tay ôm chặt nàng hơn nói...

- Nói ra có nhiều rắc rối kéo theo, cô nương ấy cũng không còn muốn làm Dương Tĩnh Nghiên thì nàng cứ chịu khó thế này đi. Dù sao sự việc thật giả này ta biết là quan trọng nhất và đối với ta nàng là An An đủ rồi!

Mắt nàng rưng lệ hạnh phúc đưa đầu ngã vào vai hắn. Tống Minh cười mỉm tay ôm nàng vuốt khe rồi kéo vai áo nàng nhìn vết vết cắn của mình đã để lại sẹo trên người nàng. Tống Minh trong lòng thất lại, khom hôn nhẹ lên đó làm An An chớp chớp mắt chu môi hỏi...

- Chàng lại định cắn thiếp sao?
- Ta đã làm nàng đau... Lúc nóng giận ta thật tồi tệ!
- Tại thiếp làm chàng đau lòng trước mà!

Sắc mặt Tống Minh không vì lời nàng mà vui vẻ trở lại khiến nàng chán nản. Người ta bị cắn không trách, hắn cắn lại tỏ ra thê thảm đến như vậy. Tống Minh lúc đó quả khiến nàng rất đau, rất khổ sở nhưng nàng biết cũng do lỗi của mình cộng vào cơn tức khó kiểm soát của hắn mà thôi. Giờ Tống Minh hối hận như thế này nàng muốn giận trách cũng không đành, ai biết có bị đối xử ngược bạo nàng vẫn là yêu mỗi hắn. Thế là mặt nàng lộ ra chút ranh ma nghĩ ra cách vẹn toàn cho cả hai...

- Để thiếp cắn lại là chúng ta huề, chàng không cần áy náy vì làm thiếp đau nữa!

Nói là nàng làm, Tống Minh ngó ra nhìn ra vẻ khoái chí thèm thuồng, luồng tay cởi áo mình ra. Bờ ngực nam tính cơ bắp nhìn thật tuyệt, không cần một miếng cũng uốn phỉ nha khiến An An cười khi khi liếm môi khoe ra hàm răng nhỏ hướng vai hắn cắn cắn gặm gặm.

Hắn đã định cho nàng cắn ra sao cũng được vì mình tổn thương nàng nhưng thật không nhịn nổi cười đến phát run. Nàng lùi ra nhìn bả vai Tống Minh có mảng nước miếng bóng loáng nhưng chẳng đồ thêm một giọt máu. Dấu răng nhỏ hắn lên da trông không khác gì chuột cắn. Nàng tức quá cảm thán ngay...

- Sao da chàng dày quá vậy?
- Nàng làm ta nhột muốn chết!
- Thiếp không tin!? Chàng cắn thiếp ra như thế thiếp phải cắn lại ác độc hơn!

An An chuyển sang cắn cổ may ra da mỏng hơn nhưng bất thành chuyển sang cắn cánh tay, dờ xuống cắn ngực, cắn lung tung bằng toàn bộ lực hàm rõ ràng ngày nào cũng nhai vận động thể mà chẳng độ nổi làn da ngăn dày của Tống Minh.

Bị nàng cắn như chạy loạn, Tống Minh sớm không chịu nổi, trong người nhanh chóng rạo rức thở ra gầm nhẹ trong họng...

- An An...

- Uh... thiếp muốn để lại dấu trên người chàng!

Nàng bắt lực nhìn lại Tống Minh đã bị mình lột hết xiêm y nửa thân trên, toàn bộ đều có dấu cắn gặm. Hắn vì nàng đã không chịu nổi vội ẵm ngay nàng lên đi về phòng để xử lí nàng mà không làm ảnh hưởng đến ai cả. An An hai má ửng hồng, tay quàng ôm vai hắn nghe Tống Minh nói lúc cả hai đã trở về phòng...

- Ta sẽ lấy dao làm sẹo trên người ta tên của nàng chịu không nương tử!?

- Đừng! Như thế đau lắm, thiếp không muốn chàng đau!

- Vậy thì ta sẽ cho nàng cắn mỗi ngày chịu không nương tử, đến khi người ta có sẹo thì thôi!

- Cắn chàng rồi để chàng được hưởng lợi trên người thiếp như vậy sao?

Nàng nói lại khi đã bị đặt nằm xuống, xiêm y nhanh chóng bay khỏi người rồi. Tống Minh cười nhẹ cũng tự tổng kết y phục của mình. Về mặt hắn lúc này lộ ra dự vọng xấu xa, tà đạo cắn ngược môi nàng một cách ngọt ngào.

An An cười hạnh phúc, xem ra nàng có thể làm Tĩnh Nghiên giả bên hắn cả đời hạnh phúc rồi. Song lúc còn trên giường nàng nghĩ là thế. Nhưng chẳng ngờ sự việc chẳng như nàng muốn dấu chỉ một chút khiến nàng giận dữ, trừng mắt nhìn hắn.

Tống Minh thản nhiên xem binh thư trên trường kỉ không màng đến nàng đang dậm chân, la lối hư hỏng như trẻ con...

- Thiếp muốn đi gặp muội ấy!

- Không có đi đâu cả! Ta sợ nàng lắm rồi mỗi lần ra ngoài đều gây rối hù dọa ta lo lắng. Từ giờ đến khi con ra đời nàng chỉ được ở trong phủ thôi cấm không cho ra ngoài nửa bước.

Tống Minh nằm đó phán chiếu chỉ như hoàng đế, An An thật tức vì hắn yêu thương càng giam giữ nàng nghiêm hơn lúc giận dữ nữa. Nghĩa muội kết nghĩa chưa lâu còn biết bao chuyện cần tâm sự, hướng hồ Tĩnh Nghiên đang cải nam trang ở tửu lâu có một thân một mình thật làm An An lo lắng.

Thấy tình hình này làm nóng hắn cũng không chiều, nàng trèo lên ghế, bò nhanh trên người Tống Minh. Tống Minh bị giật cuốn sách đi buột lòng phải nhìn gương mặt đáng yêu toát đầy vẻ lém lỉnh...

- Chàng dẫn thiếp đi là an toàn mà phu quân!

Biết nương tử giở trò dụ mình hắn chỉ cười kê tay nhóm cao nhìn nàng...

- Hiếm khi ta rảnh rang ở nhà cả ngày, ta không muốn dẫn nàng đi gặp kẻ nào hết!

- Ấy... muội ấy là nữ nhân đâu phải nam nhân đâu mà chàng chàng khó vậy?

- Cũng không được!/? Nàng gặp nghĩa muội gì đó chắc chắn sẽ mãi mê quên luôn ta. Vả lại ta không muốn gặp “nương tử thật” của ta đâu!

Tống Minh nói như nửa đùa nửa thật vỗ ôm lấy nàng không có ý cho nàng đi đâu cả. An An thở dài vì phụ quân lại nữa rồi cực lắm mới thấy hắn đọc sách không quân nàng trên giường nhưng giờ do nàng chọc phá hắn làm chi. Nhưng được Tống Minh ôm nàng cũng tạm quên luôn chuyện mình đang vội vĩnh.

Kỵ binh và tốp lính hộ vệ đứng chờ. Đại tướng quân đứng trước cổng phủ nhà nghiêm túc nhắc đi nhắc lại mẹ...

- Mẹ nhớ canh chừng nàng ấy! Ra khỏi phủ là như heo xổng chuồng chỉ có gây họa nên tuyệt đối phải nhốt trong phủ không được cho đi đâu cả.

- Gì mà heo xổng chuồng chứ?

An An nói thay cả mẹ làm hấn nhìn, ánh mắt âu yếm nàng nói...

- Không muốn làm heo xổng chuồng thì làm heo ngoan trong nhà chờ ta về biết không nương tử?

Tổng Minh với tay nựng gò má phúng phính đang xụ xuống của nàng trước khi ra ngựa lên đường ra doanh trại biên giới củng cố chốt binh lực còn lại, kế hoạch đi tầm một tháng. Nhìn phu quân đi nàng thật chỉ muốn bám theo mà thôi nhưng vì còn có tiểu bảo bối không tiện đi xa. Tổng Minh cũng hứa sẽ về sớm thật nhanh cùng nàng. Mẹ chồng vuốt tóc con dâu nói...

- Con ngoan đi nghe lời Minh nhi, mẹ sẽ nấu nhiều món ngon cho con ăn ở nhà không chán đâu!

- Dạ!

Nàng đành ngoan thôi chứ biết làm sao được. Tổng Minh đi chưa gì nàng đã nhớ, hấn không ở phủ nàng lại không được ra khỏi phủ nửa bước hỏi xem sao không buồn chán. Vì tiểu bảo bối nàng cố ăn no, lẫn ra ngủ nhưng thật là quá rảnh rồi.

Nhưng An An cũng định ngoan ngoãn nghe lời Tổng Minh rồi thì cơ hội trời cho cũng đến. Thấy cha mẹ chồng vừa ra khỏi phủ dự tiệc đón vương tử Bộ tộc bắc cương đến thăm nàng liền lên ra. Xem như nàng trốn đi chút xíu, Tổng Minh còn lâu mới về làm sao mà biết được cơ chứ.

- Hết chương 13 -

28. Chương 14.1

Xem như nàng trốn đi chút xíu, Tổng Minh còn hơn mười ngày nữa mới về làm sao biết được cơ chứ. Ở cổng phủ, tám lính gác vừa trông thấy thiếu phu nhân là thất kinh hồn vía run sở rồi. Thật sự nàng chẳng có gì đáng sợ, họ chỉ sợ phu quân của nàng thôi.

- Thiếu phu nhân không được đâu! Tướng quân lúc đi đã hạ lệnh rồi, nếu người rời khỏi phủ tướng quân sẽ trừng trị theo quân pháp!

Họ là lính gác phủ nhưng vì Tổng Minh ở phủ Quốc Sư nên toàn bộ họ đều dưới lệnh quân pháp. Đến nàng được Tổng Minh yêu thương mà hấn còn nghiêm mặt quát thúc đáng sợ, thì lính dưới trướng còn phải sợ hấn hơn vạn lần. Nàng cười nhẹ ra nụ cười thân thiện, quyến rũ hết cỡ cố thuyết phục...

- Chàng ấy không biết là được chứ gì!? Các huynh và ta giữ bí mật với nhau là ổn rồi!

- Thiếu phu nhân ... - Họ thật muốn rơi lệ không biết nên làm sao. Thấy nhu không ổn nàng đành cương với họ, lên giọng.

- Không cho ta đi thì ta cũng bảo phu quân trừng trị các huynh được vậy! Đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt nha.

Nghe nàng dọa cả đám lính mặt mày ỉn dẹt. Nàng thấy họ hết dám cãi liền cười đưa bánh bồi dưỡng cho họ ăn trong lúc nàng lên ra ngoài chơi chỉ chút xíu thôi. An An cũng đâu có định đi đâu xa xôi phá làng phá xóm gì nguy hiểm đâu. Trong tay ôm áo lông mùa xuân cho Tĩnh Nghiên, nàng vui vẻ nôn nóng gặp nghĩa muội quá.

Song khi dáng nàng vừa khuất, tám tên lính đang vui vẻ ăn bánh xem chút chết ghen nhìn đoàn người trở về. Chết thật... thiếu gia về sớm thật là đúng lúc nha, nhìn tình hình thì sắp có tám cái xác bị Tổng Minh băm nhỏ rồi.

- Hả??? Có người đến dẫn đi sao? - An An hét toán lên khiến vài người trên phố phải quay lại nhìn xem có chuyện kinh thiên gì.

Nàng đến từ lâu tìm Tĩnh Nghiên mới nghe tiểu nhị nói tin sốc không la lên cũng lạ. Tiểu nhị nhìn vị thiếu phu nhân đang mang thai vẫn rất xinh đẹp nên mê mê mẩn mẩn không dám nói sai nửa lời. An An cắn cắn môi thật lo cho nghĩa muội hỏi tới...

- Bao lâu rồi? Ai bắt Dương Nhi hả? Sao không ai báo quan phủ hết vậy?

- Gần hai tháng rồi! Người đó là Phiến công tử của Tể tướng gia nên không ai dám báo quan cả.

- Phiến công tử – Phiến An Thành sao???

Nghe tên ba chữ Phiến An Thành máu nàng đã sôi lên. Tuy thật sự rất là sợ y nhưng hấn bắt mất Tĩnh Nghiên của nàng. Tĩnh Nghiên dung nhan không phải khuynh quốc khuynh thành gì nhưng khả ái, càng nhìn càng thấy dễ thương như tiểu oa nhi nếu gặp phải loại háo sắc như Phiến An Thành đương nhiên không ổn tí nào.

Nàng cũng vì sợ y mới trốn khỏi Mỹ Hồng Lâu, nay nghe Tĩnh Nghiên lọt vào tay y chỉ có nguy chứ không có an. Nàng cảm thấy thật khản trương hỏi tiểu nhị nọ...

- Hấn ta ở phủ Tể Tướng hả? Huynh chỉ đường cho ta đến đó đi! - Vẻ mặt quyết tâm đi cứu người của An An làm tiểu nhị cũng hơi luống cuống.

- Không có... Kinh thành này ai cũng biết Phiến công tử ở trang viên ngoại thành cận hồ Tùng Dương thừa thiếu phu nhân!

- Thế hả? Cám ơn huynh nhiều nha!

Nàng cười cảm tạ cũng đủ làm tên tiểu nhị ngẩn ngơ tự hỏi vị đại gia nào tốt phước có thể tử xinh đẹp như vậy. Xoay đi, An An nghe máu hung hăng lại nổi lên trong người phải cứu Tĩnh Nghiên về bằng mọi giá. May là tên Phiến An Thành đó có độ nổi tiếng cũng cao nên nàng không tốn quá nhiều công sức đi tìm chỗ của y.

An An xuất thân tại thanh lâu còn không chịu được vui dập, huống chi Tĩnh Nghiên là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, trong sáng thuần khiết như thế không thể nào cho Phiến An Thành làm sằng làm bậy.

Khi đó tại trang viên ngoại thành còn chưa biết trước sự viếng thăm của An An, Phiến An Thành ngồi cười thật thỏa mãn, tay kê trán tựa cạnh ghế hả hê như vua chúa. Dương Nhi nét mặt khó coi quỳ thấp bên dưới trút giận lên chân y. Thấy mỹ nhân như muốn “xé xác” chân mình ra, y mới nhú mày lên tiếng...

- Rửa chân phải dịu dàng một chút!

- Tại sao cả việc này cũng bắt tui làm hả? - Dương Nhi ngẩng lên uất hận thật là tức lắm rồi nhưng An Thành chỉ cười đáp.

- Ểh? Ai cho tì nữ đột ngột lên tiếng như thế với chủ nhân? Ngoan ngoãn rửa chân cho ta là phước phần của muội đó Dương Nhi!

Tĩnh Nghiên giận run không thể làm được gì đành lòng hậm hực nhìn xuống chậu đồng rửa chân cho An Thành. Trông nàng như thế y có chút vui vẻ nha. Từ sau khi đem Dương Nhi về kết tội tì nữ tự ý bỏ trốn, An Thành bày đủ các trò bắt nàng hầu hạ.

Suốt hơn tháng nay y thậm chí không dám đi ki viện, tuất trực tại trang viên sai vặt làm Dương Nhi không có đường bỏ trốn nữa. Việc rửa chân này An Thành cũng bắt nàng làm, chỉ sợ rồi việc tắm hấn cũng bắt nàng hầu hạ chắc nàng chết mất.

Phiến An Thành đưa mắt quan sát nàng làm miễn cưỡng không vui nhưng bàn tay mềm mại vẫn dịu dàng lau chân cho hấn. Hành hạ nữ nhi thế này Phiến An Thành mới biết, cảm thấy vừa vui vừa xót cho nàng.

Y gơ tay cầm lấy tay Tĩnh Nghiên, nàng nghe tim đập loạn mới ngẩn lên sau đó lập tức bối rối vì An Thành...

- Đến ta rửa chân uội!

- Không... ah

An Thành ẵm ngược mang nàng lên ghế ngồi, còn mình nhanh chóng lấy chậu nước khác. Tĩnh Nghiên xấu hổ cuộn quýt bỏ chạy nhưng hần cứ vô tư cởi giày hoa và vớ bộ dạng vô cùng thích thú. Chân nàng nhỏ nhắn trắng trẻo thật xinh, An Thành chưa từng rửa chân cho cô nương nào cả.

Chính Tĩnh Nghiên cũng quá xấu hổ khi bị một nam nhân “ép” rửa chân cho, nàng với tay đẩy đầu An Thành ra...

- Huynh bỏ chân muội ra ngay!

- Ôm ấp muội cũng không cho. Rửa chân cũng không cho, muội thật là cô nương rắc rối nhất ta từng gặp.

An Thành nói như hờn một chút, môi lại cười khi để chân nàng vào chậu nước vuốt ve dịu dàng. Má Tĩnh Nghiên đã đỏ ửng, cả người vì hành động của y mà run lên hồi lí nhí...

- Huynh... không thấy việc này xấu hổ sao?

- Xấu hổ gì? Tự muội xấu hổ mà thôi!

- ... thôi đừng rửa nữa!

Nàng cứ bị rửa chân cho sẽ điên mất, nhưng chân định rút ra thì An Thành một tay đã đủ kiềm chặt hai cổ chân nhỏ không cho rời đi. Y vẫn chú tay rửa chân cho nàng, đồng thời cũng lên tiếng...

- Vì xấu hổ nên muội mới muốn trốn đi hả?

Tĩnh Nghiên chột dạ không trả lời gì nổi cả. An Thành ngẩng lên nhìn nàng lại hỏi...

- Ta làm muội sợ lắm sao?

Tĩnh Nghiên mím môi, hai má đã nóng rang lên không biết đối diện với hần bằng biểu lộ ra sao nữa, đành xoay mặt nhìn hướng khác. Dáng vẻ nữ nhi mắc cỡ không ngờ lại đáng yêu đến như thế, Phiến An Thành thật không hiểu có phải do mình lâu quá chưa đi kĩ viện ăn chơi nên muốn say đắm vì Dương Nhi.

Tim y hồi hộp, thật lòng muốn được gần nàng nhiều hơn nên nhòm người chòm đến. Tĩnh Nghiên trên ghế nhìn tuần nhan càng gần càng lúng túng đến nhắm chặt hai mắt lại. Môi An Thành nôn nóng muốn chạm ngay môi nàng bằng mọi giá thì đột ngột tiểu Lạc bước vào phá ngang.

Thằng hầu tròn mắt nhìn thiếu gia rửa chân cho tì nữ. Tống Minh xấu hổ cũng vội vã tự mang giày lại. An Thành thở dài vì còn chút xíu nữa đã có thể hôn lên môi Dương Nhi rồi, tâm trạng vì thế hơi cộc cằn...

- Có chuyện gì tiểu Lạc?

- Lão gia gọi thiếu gia hồi phủ có chuyện!

- Ta không thích về!

An Thành không chịu, nói chẳng khác gì trẻ con. Tĩnh Nghiên mang giày, cầm chậu nước muốn lui nhanh thì nghe tiểu Lạc nói tiếp...

- Bàn chuyện hôn sự của người với Lý tiểu thư người không về làm sao được chứ thiếu gia! Nhà người ta nhận sính lễ của lão gia hết rồi!

Nghe hôn sự của An Thành, Tĩnh Nghiên vụt tay đổ cả chậu nước đang cầm. An Thành nhìn lại thấy Dương Nhi loay hoay thu dọn nhưng trên nét mặt bấn loạn, ánh mắt đã có chút nước mắt long lanh. Không hiểu sao nhìn nàng như thế lòng y đau đớn rất khó chịu...

- Ta sẽ về ngay!

Tiểu Lạc tuân mệnh lui ra vẫn nhượng chân mây nhìn thiếu gia tiến lại chỗ Dương Nhi. Cả hai thật có vấn đề không cần nhìn kĩ ai cũng biết. Phiến An Thành đến nắm cánh tay kéo nàng đứng dậy ngăn không cho dọn nữa...

- Muội sao vậy?

- Không có gì... Thiếu gia đi đi muội không bỏ trốn đâu! - Vừa nói Tĩnh Nghiên vừa kiềm không cho nước mắt rơi xuống. Nhưng nàng có giấu cũng không qua mắt người tinh ý như An Thành.

- Ta 23 tuổi rồi, lại có hôn thê từ trước lập gia thất là chuyện bình thường nhưng xem ra muội có vẻ rất là sốc còn hơn ta nữa!

- Không có!!!

Tĩnh Nghiên cuộn lên chồm lại khiến nước mắt rơi xuống ướt đầm hai má. Nàng lúng túng vội chùi nước mắt ngớ ngẩn của mình. Nhìn nàng khóc như vậy không hiểu sao lòng An Thành có chút rất vui, nàng khóc là vì y nên lòng dễ chịu lắm. An Thành thu tay đem nàng gần mình, má Tĩnh Nghiên đỏ lên khi bị hôn lên môi nhẹ nhàng rồi lọt thỏm trong cánh tay lớn...

- Làm nữ nhân của ta đi thì muội không cần phải buồn khóc như thế này nữa đâu!

Tĩnh Nghiên nghe thế liền đơ cả người, mắt ướt vươn lẹo, hai tay cố vùng thoát. Nàng càng muốn thoát khỏi mình, An Thành càng không vui ôm chặt nàng hơn...

- Muội không muốn làm nữ nhân của huynh!

- Rõ ràng muội muốn, đừng có dối ta! - An Thành tức giận kéo nàng ra giữ chặt hai vai ép nàng không được dối lòng cũng dối y như thế. Nhưng Tĩnh Nghiên vẫn khóc nói nghẹn lại.

- ... làm nữ nhân của huynh, muội chỉ có mỗi mình huynh nhưng huynh còn biết bao nữ nhân khác nữa. Muội có chết cũng không muốn!

Nàng khóc vùng vẫy cố thoát, An Thành rất giận. Dương Nhi to gan có chết cũng không muốn làm nữ nhân bên cạnh hắn. Phiến An Thành chưa hề cần ai bên cạnh cả, thậm chí ôn nhu, quan tâm nhiều như với nàng vậy mà nàng cũng không hiểu cho hắn. An Thành định ép nàng nghe mình thì bên ngoài vọng chút ồn ào.

Một kẻ to gan xông vào trang viên, tất nhiên không phải ai khác ngoài An An đến đòi người rồi. Tiểu Lạc muốn ngăn nhưng nhìn nàng mang thai cũng không dám làm bậy nha...

- Vị thiếu phu nhân đây xin đi ra giúp đây là trang viên có chủ!

- Phiến An Thành đâu ra đây nhanh lên!!!

An An giận quá tự động gan cũng to hơn nhiều. Nàng vốn rất sợ Phiến An Thành, bỏ trốn rồi bị y dọa nói ra hết sự thật nhưng nay dám xông vào gây sự lung tung, tất cả chỉ vì nghĩa muội của mình.

An Thành bước ra nhìn thấy chính là An An, sắc mặt nhanh chóng tối sầm tức giận.

- Cô dám đến đây tìm ta sao? Ta chưa xử chuyện cô dụ dỗ biểu ca của ta mà dám to gan như thế này!?

- Trả người cho ta!

- Trả gì mà trả? Lần này ta sẽ không nhịn nữa đâu, phải đem cô đi nói với cả nhà cô mẫu!

Phiến An Thành tâm trạng không vui, thấy nàng lập tức càng giận thêm giận, nhanh chóng nắm cánh tay An An lôi đi. Nàng đang khí thế là thế lại biến thành con mồi nhỏ. An Thành tuy không dững mãnh như Tống Minh nhưng cũng làm nam nhân, sức nàng địch không lại.

Cứ đà này không cứu được Tĩnh Nghiên, chính nàng cũng bị mang đi xử trảm với cả nhà chồng. Lanh trí, nàng la loạn lên... - Bớ người ta, Phiến An Thành ức hiếp thai phụ yếu đuối!

29. Chương 14.2

An Thành giật mình xoay lại mới để ý kĩ nàng thật đang mang thai. Hắn buông tay ngay nhưng tức giận còn hơn hồi nãy chửi vào mặt An An...

- Cô lừa gạt biểu ca, còn dám tự ý mang cốt nhục nhà họ Tống nữa hả điều phụ?

- Ấy.... Việc này là do huynh ấy, ta “tự ý” làm sao được? Vả lại đây là tiểu bảo bối của Tống Minh đó nói cho người biết!

Nàng vỗ vỗ bụng tròn lấy lại khí thế không sợ Phiến An Thành. An Thành tức quá thể khi thấy yêu nữ dụ biểu ca của mình đến mức này...

- Biểu ca ngốc nghếch bị mê hoặc đến mất trí luôn rồi!

- Không được chửi Tống Minh!!! - Chửi phu quân của nàng sao, An An tuyệt đối không để yên.

- Biểu ca của ta, ta cứ thích chửi đó! - An Thành cũng không nhỏ nhẹ với kẻ dám dụ biểu ca nha.

- Đó là phu quân của ta, không có kẻ nào chửi bậy hết!

Cả hai tự đứng lại cãi lộn ra như thế muốn làm trời long đất lở một trận te tua. Cả tiểu Lạc cũng nép qua một bên không dám ngăn hay ý kiến gì. Mãi khi Tĩnh Nghiên chạy ra sau nhìn liến reo lên...

- Tỉ tỉ!

- Muội muội, tỉ đến cứu muội đây!

Phiến An Thành đang hung hăng liến há hốc nhìn Dương Nhi của mình nhào vào tay An An. Y run lên nhìn cả hai...

- Tỉ muội gì? Sao muội quen cô ta, Dương Nhi?

Tĩnh Nghiên chưa kịp trả lời thì An An đã kiểm tra tay nghĩa muội vẫn còn thủ cung sa chứng tỏ vẫn còn trong trắng chưa bị An Thành giở trò bậy bạ.

- Hắn chưa làm gì muội!?

- ...chưa!

An Thành nhìn An An còn hơn mẹ của Dương Nhi, kiểm tra này nọ xem y thành phường dâm tặc bắt người về làm bậy nên tức kéo ngược Dương Nhi về...

- Cô ta tâm địa xấu xa chẳng lẽ muội là tiểu muội của cô ta hả Dương Nhi?

- Nghĩa tỉ kết nghĩa của muội. Tỉ ấy không có xấu!

Tất nhiên Tĩnh Nghiên không cho An An là người xấu rồi. An An vì thế lần nữa đem Tĩnh Nghiên qua phía mình, ôm làm của riêng cho An Thành thấy tiện chửi y luôn...

- Người mới là xấu xa! Kẻ đòi mua tỉ tại thanh lâu bức tỉ bỏ trốn chính là hắn ta đó muội muội!

Tĩnh Nghiên sốc nhìn ngay An Thành. Tuy biết y phong lưu trác táng, không phải là hảo nam nhân nhưng không ngờ lại làm ra những việc xấu xa như thế. Đã nghe An An kể hết về mọi chuyện khiến nghĩa tỉ khổ chỉ vì tên công tử ham sắc đó, Tĩnh Nghiên càng thấy rất thất vọng khi đó chính là An Thành.

Nhìn thấy Dương Nhi nhìn mình như người xấu, Phiến An Thành đau nhói trong lòng vội vả níu lấy tay nàng...

- Ta lúc ấy thấy cô ta nhan sắc xinh đẹp nên nhất thời như vậy thôi Dương Nhi!

- Hic... huynh như vậy với mọi nữ nhân hỏi sao muội không chịu làm nữ nhân của huynh chứ!?

- Không... đối với ta muội khác tất cả những nữ nhân ta từng quen biết!

- Có gì khác? ... huynh vì mặt muội hay thân thể này mà thấy khác chứ gì?

Mặt An Thành vô cùng khốn khổ không biết phải giải thích làm sao cho nàng hiểu lòng mình. An An đứng ngoài nhìn đôi nam nữ đã thể hiện ra hết tình ý ẩn bên trong. Nàng cứ ngỡ Phiến An Thành xấu xa bất mỹ nhân, chẳng ngờ là vì quan hệ của Tĩnh Nghiên và y có chút phức tạp.

Tĩnh Nghiên thật không thể chịu thêm nỗi đau do An Thành gây ra nên lau má ướt, xoay núm lấy Nghĩa tử nói...

- Về thôi tử tử!

Thấy Dương Nhi của mình có ý đi, An Thành giữ lại vội và nói lung tung lên hết....

- Muội trong lòng ta vô cùng đặc biệt thật mà Dương Nhi, so với những cô gái khác ta chỉ cần mình muội. Nếu chỉ vì muốn đùa giỡn với muội thì cả tháng qua ta đã sớm đem muội lên giường ép buộc làm nữ nhân của ta rồi!

Lời giải thích tuy có lí thật nhưng không đường hoàng, hay ho cho lắm khiến An An sùng lên bảo vệ nghĩa muội trong sáng. Tĩnh Nghiên vẫn chỉ khóc dựa vào An An...

- Cấm người động vào muội muội của ta nha Phiến An Thành!

- Ta còn chưa xử cô lừa gạt biểu ca mà còn ở đây lên mặt cản trở ta sao?

- Ta cứ lên mặt đó. Muội ấy đau khổ cũng không thêm theo người. Muốn giành nữ nhân với An An này hả? Nằm mơ đi Phiến công tử!

An An nói lớn, khẩu khí thật là oai theo hình hình Tĩnh Nghiên đang về phe mình mà có. An Thành bồn chồn nhắm mắt thấy trước mắt không thể cản An An mang Dương Nhi của mình đi, chính y làm Dương Nhi khóc thê kia lòng hẩn đau chịu không thấu.

Cực khổ lắm lòng y mới thông với một cô nương không thể cứ vậy nhìn nàng bỏ đi khỏi mình. Ánh mắt An Thành cứng rắn nhìn An An nói giao kèo...

- Nếu cô để muội ấy lại cho ta, ta hứa sẽ xem cô như Dương Tĩnh Nghiên thật của biểu ca, không bao giờ nói ra sự thật cho cô mẫu hay bá phụ biết cả!

Chuyện biểu ca bị dụ coi như mặc kệ biểu ca, giờ An Thành chỉ lo mình phải có được Dương Nhi mà thôi. An An thì bớt hung dữ ngay, nếu An Thành không nói ra thì nàng có thể thoải mái hạnh phúc bên Tống Minh không lo bại lộ rồi. Chỉ có Tĩnh Nghiên ngẩn lên hỏi An An...

- Huynh ta biết chuyện của tử tử còn đe dọa tử tử nữa sao?

Tĩnh Nghiên hiểu lầm rồi làm mặt Phiến An Thành càng thêm tệ hại. Trong mắt Dương Nhi, y đã không tốt nay càng chuốt thêm tồi bại xấu xa. An Thành giải thích ngay...

- Cô ta giả làm thê tử của biểu ca của ta, ta làm vậy là đúng mà Dương Nhi!

Tĩnh Nghiên không thêm nhìn, chỉ nép vào sau An An làm Phiến An Thành rất hụt hẫng. Y vì thế càng nóng chờ An An quyết định. Kệ hai người đó, chính nàng đang suy tư dữ dội làm An Thành hối thúc...

- Việc tốt cho cô mà đồng ý đi!

- Tốt cho ta nhưng có tốt với tử tử không? - Tất nhiên là không lộ chuyện thê tử giả thì nàng sẽ hạnh phúc với Tống Minh rồi không cần lo nghĩ. Song đằng khác biết An Thành là loại người xấu, nàng giao Tĩnh Nghiên như giao trứng cho ác còn đáng mặt nghĩa tử tử nữa hay không?

- Chắc chắn tốt! Ta thích nàng ấy, sẽ yêu thương cả đời không tổn hại gì cả. Ta thề cho cô tin!

Má Tĩnh Nghiên có chút ửng đỏ vì lời từ miệng An Thành. An An nheo mắt nhìn An Thành, suy nghĩ chưa đủ một khắc lập tức đẩy Tĩnh Nghiên vào tay Phiến An Thành. Y mừng rỡ ôm ngay lấy Dương Nhi của mình không để gì buông ra lần nữa. Còn Tĩnh Nghiên há hốc không tin nổi nhìn An An...

- Tử tử bán đứng muội!

- Ấy... xin lỗi muội! Tử tử muốn hạnh phúc không bại lộ để ở bên phu quân. Với lại ánh mắt hẩn nói thật lòng không giả dối, tin tử tử đi muội không sao đâu!

Nghe thế Tĩnh Nghiên nhìn lên, An Thành ôm nàng rất chặt trông như trẻ con giữ cứng đồ chơi của mình quyết không cho ai hết. Tim Tĩnh Nghiên đập loạn, tay cố với lại phía An An...

- Không, tí tí! Huynh ấy xấu xa!

- Nam nhân nào cũng xấu xa cả. Muội cố giữ hạnh phúc nha!

- Đừng mà tí tí! Đừng bỏ muội!

Thấy Tĩnh Nghiên kêu gào thê thảm nàng thật không biết mình có ác quá không đây nhưng Phiến An Thành lại tỏ ra vô cùng biết ơn nàng vô hạn, y còn cười dày mặt gọi lớn...

- Biểu tấu về cẩn thận! Chuyện chúng ta xem như huê nha!

- Tốt! Quân tử nhất ngôn!

- Tứ mã nan truy!

Tĩnh Nghiên há hốc nhìn hai người đó cứ nhiên giao kèo trao đổi “mua bán” mình. An Thành hạnh phúc ẵm Tĩnh Nghiên lên quay vào. An An đứng vậy tay, cười toe toét.

- Lần sau thì lại đến chơi với muội nha muội muội!

- Muội ghét tí... ả huynh làm gì vậy mau bỏ muội ra!

An An cười xoa bụng tròn, đi về mặc kệ bên trong trang viên còn nghe giọng nghĩa muội hét ầm. Dem giao người thế tuy có xấu xa với Tĩnh Nghiên nhưng nàng biết Tĩnh Nghiên cũng có ý với An Thành. Phiến An Thành đó là loại người mê sắc đến thế vẫn tỏ ra tình cảm vô cùng chân thật nên nàng không cần lo gì cho nghĩa muội.

Cứ như vừa mai mối chuyện tốt, tâm trạng lại an tâm sống cạnh Tống Minh không bị bại lộ khiến An An vui quá. Nàng phải về ăn mừng mới được thì chân chững lại vì năm nam nhân to lớn trước mắt. Mỗi nàng lệnh ra nụ cười gượng gạo...

- Quần thúc đi dạo hả?

- Tiểu nha đầu này trốn hay thật khiến thúc cực mà! Mau bắt về Mỹ Hồng Lâu đi!

Chết chắc rồi! Bị bắt không sao nhưng nàng chỉ sợ cái mặt tức giận của Tống Minh khi nàng biến mất tiêu mà thôi nha.

- Hết chương 14 -

30. Chương 15.1

Tĩnh Nghiên cố lồm cồm chạy đi thì An Thành đã dễ dàng mang nàng lại giường. Nàng run lấy bầy, nếu biết biết trước thế này, Tĩnh Nghiên đã không thềm kết nghĩa với An An rồi. Sao nghĩa tử có thể để nàng cho kẻ như Phiến An Thành chứ.

Nhưng An Thành nhìn nàng bằng ánh mắt triu mến, sau đó thở dài một chút đem nàng ôm lấy. Cả người Tĩnh Nghiên mềm nhũn ra trong tay y...

- Ta biết là ta xấu xa, một lúc ta cũng không tin nổi sao ta lại thế này nhưng muội hãy tin tình cảm ta dành uội thật lòng.

Giọng An Thành nói có chút mắc cỡ nghe ra thật lạ làm Tĩnh Nghiên rụt rè hỏi lí nhí thẹn thùng không kém....

- Huynh thật thích muội sao?

- Ủhm... muội làm gì ta cũng thấy thích, muội cười ta cũng vui, muội khóc ta rất buồn. Ta không muốn xa muội, ta mong ngày nào cũng có thể nhìn thấy muội bên cạnh ta.

Nghe những lời đó làm má Tĩnh Nghiên càng nóng rang. An Thành thấy nàng như vậy thật đáng yêu, không kìm lòng nghiến người hôn nữ nhân mình yêu thương, cảm giác quá nhiệt ngọt ngào tuyệt vời hơn đi hái hoa thưởng nguyệt lung tung tại thanh lâu.

Tĩnh Nghiên sớm bị nụ hôn cuồng dã, mãnh liệt nhưng cũng tuyệt vời làm thần trí đảo lộn. Môi nàng cùng chung môi hắn quyện chặt da diết không rời. An Thành hạnh phúc hồi nàng...

- Muội ở đây với ta mãi nhé Dương Nhi?

Tĩnh Nghiên đang hạnh phúc, run run hỏi lại lí nhí...

- Còn những nữ nhân khác?

- Ta sẽ không có ai khác! - Từ miệng An Thành nói ra lời này, để các nữ nhân hâm mộ hắn nghe được cũng khóc lên khóc xuống cho xem. Tĩnh Nghiên vui lắm nhưng vẫn còn chưa thông.

- Còn nhà huynh muốn huynh lập gia thất!?

- Ta sẽ đem muội về làm thê tử của ta không cần thêm ai hết!

Nghe đến đây nàng hạnh phúc vô cùng, dù An Thành có nói dối nàng cũng rất cam lòng không cần biết sự thật. Nhưng An Thành cười nhẹ, hắn xưa nay tuy lăng nhăng nhưng nói ra lời này không phải suông miệng. Một cô nương tốt như Dương Nhi, mang cho hắn những cảm xúc chưa từng trải qua, hắn nguyện chỉ có nàng.

- Tin ta, Dương Nhi! Nàng làm thê tử của ta, cả đời ta chỉ yêu thương nàng.

An Thành sợ nói nàng không tin, hắn khom hôn vùi lên cổ nàng thật nhẹ rồi dần dập hơn. Tĩnh Nghiên tuy có chút sợ nhưng không phản đối. Rồi nàng sực nhớ ra khi nghe cái tên không phải tên thật của mình, vội vàng la lên...

- Không được! Muội không làm vợ huynh được!

Nghe nàng nói An Thành chấn động ngẩn đầu khỏi ngực nàng ngay...

- Sao nữa? Ta không phải tùy tiện nói sẽ lấy vợ đâu, muội rất quan trọng với ta. Không phải ta nói lừa gạt muội đâu.

Nhìn An Thành thành thật thú nhận Tĩnh Nghiên trong lòng rất vui nhưng vẫn một mực lắc đầu....

- Huynh còn nhiều việc chưa biết về muội. Huynh còn là con của Tể tướng, muội không thể...

- Ta không coi trọng xuất thân của muội. Ta chỉ cần muội là muội thôi Dương Nhi!

Phiến An Thành nói rất dứt khoát cứ như không cần do dự dù chỉ chốc lát. Tĩnh Nghiên cười ngay, dựa vào vai y.

- Có thật vậy không? Vậy... nếu bên muội huynh có còn đến thanh lâu chơi không?

Ban nãy chuyện về nàng có gì hắn cũng không ngại khổ, nhưng cái chuyện ăn chơi này làm An Thành lúng túng. Tĩnh Nghiên nheo mắt thấy nghi ngờ không biết có nên tin loại nam nhân này không? An Thành cười cười nói gượng...

- Chuyện đó thì ta sẽ xem lại...!?

- Xem lại gì nữa? Huynh rõ ràng không có thành ý muốn bên muội!

- Ấy... phải xem muội có đủ chiều chuộng ta không chứ?

An Thành cười xấu xa, cuối cùng cũng không cần phải kiềm chế ăn thịt con mồi nhỏ của mình rồi. Tĩnh Nghiên thơ ngây lọt vào tay đại sắc lang không có đường trốn mà. Y vừa hôn vừa cởi hết áo khiến nàng muốn la cũng không thốt ra nổi tiếng nào. Không muốn làm nàng hoảng sợ trong lần đầu, An Thành cực kì nhẹ nhàng, kiềm chế ham muốn lại từ từ ôn nhu với nàng.

Tĩnh Nghiên nhìn An Thành, môi cười hạnh phúc, nguyên không hối hận quyết định này vì nàng cũng trao mất tâm này cho y rồi. Khuê phòng nhanh chóng nóng dần, tiếng nàng vì kích tình của y nhanh chóng vang lên. Tĩnh Nghiên ngại ngừng che người lại khi An Thành mê đắm nhìn nàng, y chưa từng biết cảm giác có nữ nhân mình động lòng lại tuyệt vời hơn là phong lưu vô độ khắp nơi.

Y hạ người hôn trên ngực nàng, thấy nàng sẵn sàng thuộc về mình rồi mới ôm lấy. Tĩnh Nghiên có chút run sợ nhưng vẫn cười. Cuối cùng cả hai cũng hiểu rõ tình cảm của nhau, giây phút hòa làm một gần kề thì có người tức giận đá cửa xông vào.

Cả hai hoảng hồn, Tĩnh Nghiên mặc cỡ chưa kịp phản xạ thì An Thành đã nhanh nhạy hơn lấy chân che ôm người nàng lại không lộ ra tí gì.

Dĩ nhiên ngoài An An đến đây phá rối lúc sớm, chỉ có Tống Minh mới to gan đến làm trò lần nữa. An Thành đang cao hứng là thế bị phá ngang không hét lên cũng lạ....

- Huynh làm gì vậy biểu ca? Vào phòng ít nhất cũng phải gõ cửa phòng trước chứ?

Tống Minh nhìn cô gái trong tay An Thành không phải thê tử của mình mới an lòng thở nhẹ một chút. Ban nãy bên ngoài nghe trong phòng có chút “kích động”, hấn cứ ngỡ An Thành dám làm trò bậy bạ với An An. Nếu thế biểu ca đây sẵn sàng xử đẹp biểu đệ rồi nhưng thật may không có gì quá lớn.

Tống Minh chậm rãi quét mắt quanh phòng hỏi với gương mặt lạnh băng thường có...

- Nghe nói An An đến đây đòi người ở chỗ đệ. Nàng ấy đâu rồi?

Tĩnh Nghiên đã được An Thành quán kỹ chân, ôm chặt vẫn xấu hổ vì bị bắt gặp thế này, nhưng nhìn lại thấy Tống Minh còn mặc giáp bạc đi tìm An An liền biết là ai rồi.

- Thì ra huynh chính là Tống Minh!

Tống Minh nhìn lại cô nương của Phiến An Thành. Hấn ra doanh trại cố về sớm với thê tử vậy mà vừa về đã nghe tin nàng lên đi rồi. Biết nàng thế nào cũng đi tìm nghĩa muội Tĩnh Nghiên nên ra tửu lâu, sau đó lại lần đến tận đây. Nhìn cô nương này ở đây với An Thành, hấn cũng nhận ra...

- Còn cô nương chính là Dương Tĩnh Nghiên phải không? An An của ta tìm cô rồi đi đâu rồi hả?

Cả hai vốn dĩ có duyên phu thê nhưng cuối cùng gặp nhau trong hoàn cảnh này vô cùng bình thản. Với một người cứng ngắt như Tống Minh, nhìn thấy nam nữ trên giường thế kia cũng không hề có chút thắc mắc quan hệ của cả hai. Giờ trong đầu hấn chỉ lo cho An An thôi.

Phiến An Thành thì hết hồn nghe Tống Minh nói lại nhìn Dương Nhi của mình, sau đó lại loạn lên hỏi ngược lại Tống Minh.

- Sao biểu ca gọi nàng là Dương Tĩnh Nghiên. Dương Tĩnh Nghiên là thê tử thật của biểu ca mà!?

Mặt An Thành bối rối đến đáng thương, Tĩnh Nghiên cười gượng nói...

- Hơi phức tạp nhưng đúng là lẽ ra muội mới là thê tử của huynh ấy!

Phiến An Thành nhận một cú sốc kinh khủng. Chuyện đến mức này không ai nói cho y biết gì cả. Tống Minh không để ý, lại lần nữa nôn nóng hỏi...

- An An đâu?

- Tỉ ấy đến đưa tui về... nhưng lại bán đứng tui cho An Thành, đổi lại An Thành sẽ giấu chuyện tỉ ấy là Dương Tĩnh Nghiên giả. Tỉ ấy về cũng gần nửa canh giờ rồi!

An An không có ở đây, Tống Minh trước khi đi tìm chỗ khác đưa mắt nhìn An Thành ôm má sốc đến tội nghiệp. Người cố chấp như An Thành chịu tha cho An An xem ra cũng là vì Tĩnh Nghiên. Tống Minh cười một cái...

- Biểu đệ à! Yêu một nữ nhân mà cuối cùng mình chẳng biết chút sự thật nào của người đó có phải rất thú vị đúng không?

Tổng Minh châm chọc xong mới nhàn hạ đóng cửa đi ra tìm thê tử tiếp. Giờ thì An Thành cũng hiểu sao biểu ca của mình như thế lại có thể bị dụ dỗ ngốc nghếch. Tình Nghiên lo lắng nhìn y đang thơ thẩn như thằng khờ. Nàng không biết làm sao vội chồm ôm lấy cổ An Thành. Chấn vì thế tuột xuống lộ ra thân thể trắng nõn khiến thần trí An Thành tỉnh táo ngay thu tay ôm liền...

- Muội là Dương Tĩnh Nghiên... chính vì thế muội không thể làm thê tử của huynh đâu!

- ...muội và cô ta đổi chỗ sao?

- Không! Chuyện dài lắm, muội sẽ kể hết cho huynh nghe. Giờ muội thân bất do kỷ không thể thừa với cha mẹ được ở cùng huynh, huynh có còn muốn bên muội không An Thành?

An Thành ngậy ngốc nhìn mắt nàng phien lệ đáng yêu. Thân thể thiếu nữ hấp dẫn không che đậy gì làm hấn nghĩ cũng không ra đành ôm trước, chuyện gì cứ để sau rồi tính...

- Nếu muội còn mặc áo chắc ta sẽ còn suy nghĩ thêm nhưng giờ không cần! Ta vẫn muốn có muội!

Dù sao y cũng lỡ dành trọn tâm mình cho nàng rồi, nàng có là ai đi nữa cũng không thay đổi. Tình Nghiên cười hạnh phúc trong tay hấn, cuối cùng nàng cũng đã tự đi tìm được hạnh phúc ình rồi.

Trong khi đó Tổng Minh tức giận vì lại lần nữa tiểu nương tử của hấn không biết vâng lời chạy lung tung làm khổ hấn nữa rồi.

31. Chương 15.2 - End

An An nhú mày nhìn khách ra vào tẻ hấn so với lúc nàng còn ở đây. Giờ Mỹ Hồng Lâu danh trấn sắc phường xuống cấp thành loại thanh lâu bình thường này rồi? Nàng nhìn mấy cô kĩ nữ múa hát chỉ biết lắc đầu vì trình độ thật tẻ. An An thật đau lòng muốn rơi nước mắt vì sự xuống dốc này thì có giọng nam nhân ẻo lả xúc động vang lên...

- An An! Là con thật rồi An An!

- Mama...

Thấy mama nước mắt đầm đìa, nàng nhanh nhẩu xà vào lòng ông ấy như “mẹ con trùng phùng”. Sau một hồi lâm li, mừng mừng tủi tủi, mama nhìn nàng vẫn xinh đẹp có phần đậm thắm hơn xưa, áo quần nhung lụa, mặt tươi rạng rỡ có vẻ không chịu gì cực khổ. Chỉ duy nhất bụng nàng là có “vấn đề”. Thấy thế An An cười xoa xoa bụng tròn...

- Tiểu bảo bối của con hơn bốn tháng rồi, còn biết nhúc nhích bơi trong bụng con nữa đó mama!

- Sao con có thai? Có với gã nào chứ? Con đi có một năm sao lại ra nông nổi này hả An An? - Mama nước mắt đầm đìa sợ nàng bị uẩn khúc gì nhưng An An cười toe toét khoe.

- Cái này là của phu quân con mà không sao đâu mama!

Nàng vỗ vỗ, thai này có chủ không lo người ta đàm tiếu bậy bạ. Mama thật muốn ngắt đi nhưng thấy nàng bình an cũng bớt áy náy trong lòng.

Nàng hạnh phúc thoải mái ngồi thưởng thức gà nướng nổi tiếng ở Mỹ Hồng Lâu trước rồi có gì mới tính sau. Nàng thêm món này lắm rồi, một mình ăn cả con gà cũng được, vừa ăn vừa nghe mama kể lại hết. Ông ấy khóc lóc ôm nàng...

- Lỗi tại ta ham tiền hic... ta hối hận lắm tìm mãi không ra con. Ta biết con sẽ không về nhà, thân con đi đâu được, một ngày ăn năm bữa thật lo con bị chết đói. May mà giờ con không sao rồi mama có chết cũng yên lòng.

- Đừng thế mà mama. Con không còn trách mama nhiều đâu người đừng có lo!

- Vậy là cũng trách ít sao?

- Tất nhiên! Ai biểu mama ham tiền quá làm chi!

Nàng cười, nói rất nhiều chuyện mình trải qua ama nghe. Cảm giác về nhà làm nàng sung sướng lắm. Hôm sau máu nghề sôi sục, nàng vác bụng bầu ra dáng “kĩ nữ đàn tì” dạy các cô kĩ nữ múa hát. Nhìn cảnh Mỹ Hồng Lâu vắng khách, mama ít tiền buồn rầu nàng thật chịu không được.

Thế là chỉ vài ngày với sự chỉ dẫn của Nguyệt An tiên nữ lừng lẫy một thời, các màn trình diễn hút khách lại nổi lên. Nàng còn bảo mama câu khách bằng cách khuyến mãi như gọi ba cô kĩ nữ sẽ thêm một cô cùng loại hầu rượu, chơi hai đêm liên tục sẽ chiết khấu giảm giá tiền đêm thứ ba.

Mỹ Hồng lâu có An An quay một vòng lại đông kín khách. Mama nựng má nàng khi nàng cười toe toét ăn bánh xoa bụng tròn.

- Con đúng là sinh ra để ở thanh lâu mà. Sau này ta già yếu cho con làm mama thế ta nha An An?

- Uhm... con thích lắm, nhưng phu quân giết con đó không cho đâu!

- Ủa? Mà sao không thấy phu quân con tìm con cũng mấy ngày rồi!

- Chàng ấy ở biên giới còn lâu mới về, con ở chơi với mama thêm ít ngày rồi từ từ về cũng được!

Ở thanh lâu dĩ nhiên vui vẻ hơn phủ Quốc sư rồi. Song nàng chưa thỏa mãn xong đã xem mắc nghẹn vì cả đội bộ binh đi vào. Khách sợ hãi tản đi. Tổng Minh cầm đao bước vào sau, hai mắt thâm, gương mặt mất ngủ cộng thêm lo lắng nên vô cùng đáng sợ. Thấy tình hình nguy quá, nàng len lén cầm đuôi gà tính trốn đi thì hấn lạnh giọng gọi...

- An An!!!

- Ủa? Phu quân đến khi nào thiếp không thấy nha!

Nàng quăng đuôi gà lại, cắn răng nhào đến ôm không khéo Tổng Minh đánh nàng mất. Hấn cũng nhanh ôm lại nàng, kiểm tra nàng sơ bộ hoàn toàn không mất cọng tóc nào mới lao lao đến giáng đao.

Cái bàn gỗ cẩm sà cừ trước mặt mama bị chẻ đôi ngọt ngào. An An im run mặt tái không thua gì mama.

- To gan dám bắt nường tử của ta. Để xem ta chặt người ra mấy khúc như cái bàn này!?

Không khéo Tổng Minh dọa mama xỉu mất nên nàng nhanh nhẩu chạy qua ôm mama. Tổng Minh nhíu mày nhìn dù ông ta có mặc áo nữ nhân ảo lá vẫn là nam nhân. Mà nàng gần nam nhân nào hấn cũng không vui....

- Hiểu lầm thôi phu quân! Mama là người nuôi thiếp lớn đó! Còn đây là Tổng Minh – phu quân của con đó mama!

Mama không còn giọt máu trên mặt, nhúc nhích cũng không nổi làm sao chào lại. Mặt Tổng Minh vẫn đầy sát khí, thịnh nộ bừng bừng rõ muốn giết người. Nàng le lưỡi thấy nguy nên nhanh nhẹn lại ôm ngang hấn sau đó nói với các tỉ muội...

- Binh lính mệt rồi, cái tỉ muội phục vụ cho tận tình nha!

Lính của Tổng Minh hết hồn mỗi người có hai cô nương xinh đẹp kéo đi vui vẻ. Tổng Minh cản nhưng cũng bị An An kéo đi rồi. Nàng biết hấn giận nên kéo về phòng dùng thủ đoạn xả nhiệt hỏa khí nhanh nhất chính là trút hết xiêm y lòi xuống hồ.

Mặt Tổng Minh không vui như hờn dỗi làm nàng cười chu môi hôn ấ cái rồi rí rí nài nỉ...

- Thiếp xin lỗi! Chàng lo lắm phải không? Thiếp chỉ tính ở đây chơi chút xíu mà thôi! Chàng tha cho thiếp nha!

Bị hôn khắp mặt, nàng còn dùng thân thể trực tiếp dụ dỗ cuối cùng hấn cũng xiu ôm lại dùng môi cuốn quýt giữ môi nàng. An An cười khi hấn gặm gừ, nhưng tay vẫn ôn nhu xoa bụng tròn của nàng...

- Sau này đi đâu ta cũng phải mang nàng theo mới được!

- Hì... thế lúc chàng ra trận, lỡ vì thiếp khiến chàng nôn nóng phân tâm thì sao phu quân?

- Nàng đúng là yêu nữ thích dụ dỗ ta mà!

Căn phòng mau chóng vang tiếng cười của cả hai. Chỉ cần không thấy nàng là nàng chạy lung tung rồi nên ôm nàng trong tay thế này Tống Minh mới thở nhẹ nổi.

Hôm sau Đại tướng quân mặt tươi như hoa, tỏ ra lịch sự nhã nhặn với mama một cách dè dặt hoàn. An An khoái chí đi bên cạnh hắn trở về. Đám lính của Tống Minh sau một đêm đến chốn tiên bồng cũng lâng lâng trên tận mây xanh. Nàng vẫy vẫy tay...

- Khi rảnh con lại về chơi với mama!

- Dẫn theo đông người thế này nữa nhá An An!

- Dạ! Con biết rồi!

Cả đám lính nghe thế liền hớn hởi vì sẽ còn có dịp đến nữa, nhưng Tống Minh quét mắt lạnh giá, ai cũng im ru không dám hó hé. Chỉ có nàng vùi vỉnh mua quà, mua bánh hân mới không lạnh lùng trơ cứng.

Nàng cứ như đi du sơn ngoạn thủy, quyết mua đặc sản về cho cha mẹ chồng. Tống Minh rất chiều nàng, không cần nàng đòi đã mua bánh cho nàng rồi. Lính cũng ra xe chờ, An An hạnh phúc có bánh ăn nên không chú ý gì. Mãi đến khi căn nhà nhỏ có rào tre hiện ra nàng mới bối rối không nuốt nổi, lệ nhan không vui....

- Sao chàng biết...

- Ta có hỏi mama. Ghé vào nhà nàng một chút đi!

- Không! Nơi đó không cần thiếp... thiếp không muốn về đó nữa...

- Tất nhiên! Nơi thuộc về nàng là ở cạnh bên ta!

Tống Minh cứng rắn nói dù nàng không muốn cũng không được. Đây là nhà của nàng nhưng nàng không thể về. Ở đây có người thân của nàng nhưng nàng không thể nhận. Lần cuối tại đây lòng nàng đau đớn vô cùng chẳng thể thấu, nếu không phải có tay Tống Minh dìu An An chỉ sợ mình đã không bước nổi.

Và có tiếng chọi đồ từ trong ra, hàng xóm cũng bu quanh nhà nàng. Cha nàng lại say rượu thiếu nợ làm bọn chủ nợ đến đập phá. Tiểu muội khóc, chính mẹ nàng cũng khóc. Cha nàng tay cầm bình rượu nhếch nhác vẫn còn khẩu khí nói...

- Tìm An An mà lấy tiền!

- Nó bỏ trốn khỏi thanh lâu lâu rồi ông làm ơn tỉnh lại đi!

- Tìm nó... nó là kẻ nữ nổi tiếng mà!

Nàng rưng lệ, chỉ muốn xoay đi nhưng tay Tống Minh nhất mực giữ lấy cản lại. Tống Minh đem nàng chen qua đám đông. Chủ nợ đang tính bắt tiểu muội lớn của nàng đi coi như chuộc tiền. Tất cả đều loạn, mẹ nàng đang khóc giữ con khỏi đám chủ nợ thì bỗng ra nhìn thấy An An.

Nàng mím chặt môi cố không khóc, thật may là họ vẫn còn nhận ra được nàng là ai. Tống Minh nhẹ nhàng bước đến đưa ra một sấp ngân phiếu mà nói...

- Nợ của họ ta trả, thả cô bé ra!

Mất thấy tiền, chẳng cần thắc mắc Tống Minh từ đâu ra, đám chủ nợ vui vẻ bỏ đi. Cả nhà nàng nhìn nàng và Tống Minh. Mặt hắn vẫn lạnh băng bước đến đưa mẹ nàng một sấp ngân phiếu lớn khác mà nói...

- Đừng tìm An An lấy tiền nữa. Nàng ấy không phải kẻ nữ, cũng không là món nợ gì cho cả nhà này nữa!

Mẹ và tiểu đệ, tiểu muội của nàng đơ ra nhìn Tống Minh sau đó nhìn nàng. Mặt mẹ nàng phút chốc run rẩy không dám nhìn thẳng mặt nàng. An An đã khóc mất rồi, nghẹn ngào không nói gì nổi. Tống Minh xoay lại nhìn nàng, môi nhợt cười dịu dàng mang nàng rời khỏi

Người thân của nàng xem như đây là lần cuối. Lòng nàng đau đớn nhưng không thể thay đổi gì thêm. Tổng Minh chỉ lẳng lặng ôm lấy cho nàng khóc thỏa thích. Đến lúc đói quá nàng mới dựa vào Tổng Minh trong xe ngựa vừa ăn vừa sụt sùi. Tổng Minh cẩn thận vuốt ve má nàng...

- Ta chỉ muốn nàng không còn điều gì phiền muộn trong quá khứ. Nàng đừng trách ta!

- Thiếp đâu có trách chàng. Dù sao thiếp cũng sớm không có tên trong gia phả nhà thiếp, không vì đang có tiểu bảo bối thì thiếp cũng nhào ra đòi lại công lí vì sao lại không thương thiếp như vậy rồi.

Nàng cầm đùi gà nói ra có vẻ hùng hồn dữ tợn là vậy nhưng ánh mắt không thể dối được hần. Nàng có người thân chỉ chuốt thêm đau lòng so với cô nhi thực sự. Nhưng Tổng Minh hướng theo vẻ lạc quang bên ngoài của nàng khiến nàng vui vẻ quên đi mọi chuyện.

- Thế mới là yêu nữ của ta chứ!?

An An nhìn Tổng Minh, dù chẳng có gì nhưng cuối cùng nàng có hần là quá đủ. An An vùi nhanh vào lòng hần như con chim non sà vào lòng mẹ nói lí nhí....

- Thiếp cảm ơn chàng! Thân phận thiếp như thế mà chàng không khinh thiếp... thiếp đã nói là thiếp rất yêu chàng chưa phu quân?

- Nói rồi! Nhưng ta cho nàng nói lại đó nương tử!

Nét mặt Tổng Minh thật là dương dương tự đắc cứ như có nàng là có cả thiên hạ. Dù sao Tổng Minh làm lòng nàng dễ chịu hơn rất nhiều, giờ nàng thấy rất hạnh phúc. Trong xe lại nhanh chóng có cảnh xuân hay ho khiến binh lính bên ngoài thở dài vì tướng quân sướng thật.

Song giữa chừng chưa đến đâu, nàng đẩy mặt Tổng Minh khỏi người làm hần hơi bực...

- Chàng đến trang viên Phiến An Thành tìm thiếp có gặp Tĩnh Nghiên không?

- Có! Họ đang trên giường! - Tổng Minh thật thà trả lời làm hỏa khí của nàng trời dậy.

- Áhh... cái tên họ Phiến thói tha đã nói không tổn hại gì đến muội ấy rồi. Về đến Kinh thành chàng cùng thiếp đến...

- ... đến phá người ta vui vẻ sao? Ta không có rảnh... Xin nàng ngoan ngoãn vì ta đi nương tử ơi!

Tổng Minh thật là rất sợ, nếu từ đầu nghe lời cha mẹ tự tìm tình thê tử cũng đâu “bị” được một tiểu nương tử ranh ma, giảo hoạt như nàng. An An cười khúc khích, phu quân muốn quân nàng xem ra phải khổ cực cả đời rồi.

Giờ nàng có Tổng Minh, Tĩnh Nghiên có Phiến An Thành... mọi chuyện điều gì tốt đẹp cho đến khi hai đứa vừa về đến Phủ Quốc sự, cha mẹ Tổng Minh vui vẻ ra nói...

- Hai đứa đi du ngoạn về thật đúng lúc!

- Cha con nghe con mang thai, rất vui mừng nên từ Tây Liêng về thăm còn đó Nghiên nhi!

Mặt An An méo xẹo, kéo theo cả mặt Tổng Minh cũng thiệt là khó coi.

Dương đại nhân mặt tươi như hoa định bụng giang tay đón tiểu nữ cưng duy nhất vào lòng sau cả năm gả đi. Song “cha nhìn con gái”, “con gái cười với cha”... Ông ấy kinh hô nhìn mỹ nhân cạnh Tổng Minh thật có mang thai nhưng quan trọng là không phải Tĩnh Nghiên nha...

- Đây đâu phải Tĩnh Nghiên... Tiểu nữ của ta đâu rồi!?

- HẢ??? Không phải Tĩnh Nghiên là sao?

Người lớn hoảng loạn, trẻ con cũng lộn xộn. Xem ra đại kết cục vẫn còn một chút rắc rối “to”. An An thở dài xoa bụng xoay đi, phu quân nàng đi cạnh mặc kệ cha mẹ và cha của Tĩnh Nghiên sau lưng còn đang “kinh hãi”.

Tổng Minh lắc đầu khổ sở...

- Vậy là phải tìm nghĩa muội của nàng và biểu đệ của ta đến giải quyết chuyện này rồi!

- Thì thiếp đã rủ chàng đến đó còn không chịu! - An An chun mũi, giờ thì cũng phải đến phá An Thành và Tĩnh Nghiên thôi.

- Ta đang muốn về nghỉ ngơi ôm nàng vậy mà... thật là người tính không bằng trời tính...

- Hi... đáng đời chàng, ai bảo đem lộn tân nương về nhà chứ!

- Nàng còn nói!? Ai giả tân nương trước hại ta hả?

Cả hai tranh cãi đi khỏi phủ tìm nhân chứng về giải quyết lộn xộn. Chỉ lo người lớn nghe xong hết mọi việc lung tung này sẽ té xỉu một phen. Trước mắt tiểu bảo bối không biết cha mẹ đang chịu cảnh vô cùng thê thảm, nhưng chắc chắn đến khi bé con chào đời mọi thứ sẽ đâu vào đấy mà thôi.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-tieu-nuong-tu>